TÂNĂRUL
SHERLOCK HOLMES
NORUL MORȚII

ANDREW LANE

TÂNĂRUL SHERLOCK HOLMES

NORUL MORȚII

Young Sherlock Holmes. Death Cloud
Andrew Lane
Copyright © 2010 Andrew Lane
Prima ediţie publicată în Marea Britanie
de **Macmillan Children's Books**

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita şi pe
www.litera.ro

Tânărul Sherlock Holmes. Norul morţii
Andrew Lane
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Copertă: Cornel Drăghia
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

ISBN 978-606-600-382-7

ANDREW LANE

TÂNĂRUL SHERLOCK HOLMES

NORUL MORȚII

Traducere din limba engleză
Laura Frunză

LITERA®

Dedicată amintirii unor scriitori de ficțiune pentru copii și tineri ale căror opere le-am devorat când eram copil: Cpt. W.E. Johns, Hugh Walters, Andre Norton, Malcolm Saville, Alan E. Norse și John Christopher; și, de asemenea, prieteniei și sprijinului acelor membri din ultima generație pe care am norocul să îi cunosc: Ben Jeapes, Stephen Cole, Justin Richards, Gus Smith și incomparabilul Charlie Higson.

Și cu mulțumiri profunde pentru: Rebecca McNally și Robert Kirby, pentru că au avut încredere;

Jon Lellenberg, Charles Foley și Andrea Plunkett pentru că mi-au dat permisiunea;

Gareth Pugh pentru că mi-a povestit totul despre albine;

și Nigel McCreary pentru că a avut grijă de sănătatea mea mintală cât timp am scris cartea.

PROLOG

Când Matthew Arnatt a văzut pentru prima dată norul morții, acesta ieșea în zbor pe fereastra unei case din vecini.

Matthew mergea grăbit pe strada principală a târgului Farnham, căutând fructe sau coji de pâine scăpate pe jos de vreun trecător neatent. Ar fi trebuit să stea cu ochii îndreptați spre pământ, căutând, dar el se tot holba în sus la case, la magazine și la gloata de oameni din jurul lui. Avea doar paisprezece ani și nu-și amintea să mai fi fost vreodată într-un oraș la fel de mare ca acesta. Aici, în cartierul mai înstărit din Farnham, clădirile vechi, cu grinzi de lemn, porneau chiar din stradă, iar camerele de la etaj se conturau deasupra celor de pe trotuar ca niște nori din materie solidă.

O parte a străzii era pavată cu pietre netede, de mărimea unui pumn, dar, un pic mai încolo, pietrișul era înlocuit de pământ bătătorit, din care se ridicau nori de praf pe măsură ce caii și căruțele îl călcau. La fiecare câțiva metri, se împiedica de grămezi de bălegar de cal: unele proaspete și aburinde, pline de muște, altele uscate și vechi, ca niște paie sau fire de iarbă făcute morman și lipite cumva unele de altele.

Matthew simțea în nări mirosul de bălegar aburind și puturos, dar și de pâine la cuptor și de ceva ce fusese probabil un porc fript la frigare deasupra unui foc încins. Mai că vedea în fața ochilor cum se scurge grăsimea și sfârâie pe foc. I se strânse deodată stomacul de foame și aproape se chirci din cauza durerii bruște. Trecuseră câteva zile de când nu mai mâncase pe săturate. Nu știa cât avea să mai reziste.

Un trecător, un grăsan cu un melon maroniu și un costum negru ponosit, se opri și îi întinse mâna de parcă ar fi vrut să îl ajute. Matthew făcu un pas în spate. Nu voia pomană. Pomana te ducea la orfelinat sau la biserică dacă nu aveai familie, și el nu voia să pornească pe niciuna dintre aceste căi. După ce mânca ceva, avea să se simtă mai bine.

Și atunci a văzut norul aducător de moarte. Nu că la vremea aceea ar fi știut ce era. Urma să afle mai târziu. Nu, tot ce a văzut a fost o pată neagră de mărimea unui câine solid, care părea să iasă de pe o fereastră deschisă precum fumul, dar un fum care se mișca de parcă avea rațiune; s-a oprit un moment, apoi a plutit într-o parte către un burlan de scurgere, unde a cotit, alunecând în sus, spre acoperiș. Matthew a uitat de foame și a privit cu gura căscată cum norul plutește peste marginea tăioasă a țiglelor și dispare din vedere.

Un țipăt a spart brusc liniștea. Venea de la o fereastră deschisă, iar Matthew s-a întors și a zbughit-o pe stradă cât de repede îl purtau picioarele lui slăbite de foame. Oamenii nu țipau așa când li se făcea o surpriză. Nu țipau așa nici când sufereau un șoc. Nu, din experiența lui Matthew, oamenii țipau așa doar dacă erau în pericol de moarte, iar el știa sigur că nu voia să vadă ce declanșase acel țipăt.

CAPITOLUL ÎNTÂI

– Tu de colo! Vino aici!

Sherlock Holmes se întoarse să vadă cine era strigat și de către cine. În dimineața aceea, în fața Școlii pentru Băieți Deepdene, sute de elevi stăteau în soarele puternic, toți îmbrăcați în uniforma școlară impecabilă și cu un cufăr de lemn prins în chingi de piele sau cu mai multe valize umplute până la refuz la picioarele lor, ca niște câini credincioși. Oricare dintre ei ar fi putut fi ținta. Profesorii de la Deepdene aveau obiceiul să nu le zică elevilor pe nume, ci strigau mereu „Tu!“ sau „Băiete!“, sau „Copile!“. Asta le făcea viața grea băieților și îi ținea mereu în alertă, dar probabil că ăsta era și scopul dascălilor. Sau poate că profesorii renunțaseră cu multă vreme în urmă să mai încerce să țină mintă numele elevilor. Sherlock nu prea știa care explicație era mai plauzibilă. Poate amândouă.

Niciunul dintre elevi nu era atent. Flecăreau cu membrii familiei care veniseră să îi ia sau priveau țintă spre porțile școlii, să zărească trăsura care urma să îi ducă acasă. Fără pic de tragere de inimă, Sherlock se întoarse pe călcâie, ca să vadă dacă degetul malefic al sorții arăta înspre el.

Așa era. Degetul respectiv aparținea în acest caz domnului Tulley, profesorul de latină. Tocmai apăruse de după colțul școlii, acolo unde Sherlock stătea separat de ceilalți băieți. Costumul lui, de obicei plin de praf de cretă, fusese curățat special pentru sfârșitul de trimestru și pentru întâlnirile inevitabile cu tații care plăteau educația fiilor lor, iar toca îi stătea dreaptă de parcă directorul însuși i-o lipise de cap.

– Eu, domnule?

– Da, domnule, tu, domnule, se răsti domnul Tulley. Du-te în biroul domnului director *quam celerrime*. Îți amintești suficientă latină ca să știi ce înseamnă asta?

– Înseamnă „imediat“, domnule.

– Atunci, mișcă-te!

Sherlock aruncă o privire spre poarta școlii.

– Dar, domnule, îl aștept pe tata să vină să mă ia.

– Sunt sigur că nu va pleca fără tine, băiete.

Sherlock mai făcu o ultimă încercare, sfidătoare.

– Bagajul meu...

Domnul Tulley privi disprețuitor la cufărul de lemn ponosit pe care tatăl băiatului îl folosise în expedițiile sale militare și apoi i-l dăduse lui, acum pătat de noroi uscat și ros de anii care trecuseră peste el.

– Nu văd pe nimeni care ar dori să îl fure, spuse el. Poate doar pentru valoarea lui istorică. O să pun un servitor să se uite la el. Acum, șterge-o!

Sherlock își abandonă fără tragere de inimă bunurile – cămășile și lenjeria, cărțile de poezie și caietele în care se obișnuise să noteze idei, gânduri, speculații și uneori melodii care îi veneau în minte – și se duse către porticul susținut

de coloane din fața școlii, croindu-și drum prin mulțimea de copii, părinți, frați și surori, fără să-și dezlipească însă privirea de pe poartă, unde mai multe trăsuri încercau să intre în același timp.

Holul principal era decorat cu lambriuri de stejar și înconjurat de busturile din marmură ale directorilor și ale protectorilor precedenți, fiecare pe soclul lui. Razele de soare traversau în diagonală spațiul, de la ferestrele înalte până la podeaua de gresie în alb și negru, iar în lumina lor dansau firișoare de praf de cretă. Mirosea a fenol, cu care femeile de serviciu curățau gresia în fiecare dimineață. Înghesuiala și aglomerația din hol prevesteau că, în curând, cel puțin unul dintre busturile de marmură urma să fie răsturnat. Unele aveau deja fisuri mari, care le urâțeau marmura imaculată, ceea ce însemna că în fiecare trimestru cel puțin unul era trântit pe jos, apoi reparat.

Se strecură pe lângă ceilalți, ignorat de toți, și în cele din urmă ieși din aglomerație și intră pe coridorul care ducea în interiorul școlii. Biroul directorului era la câțiva metri de intrare. Se opri în prag, inspiră profund, își scutură reverele de praf și ciocăni la ușă.

– Intră! bubui o voce teatrală.

Sherlock răsuci clanța și deschise ușa, încercând să își domolească spasmul de nervozitate care îi scutură trupul ca un fulger. Mai fusese în biroul directorului doar de două ori până atunci – o dată cu tatăl lui, când sosise prima oară la Deepdene, și încă o dată după un an, cu un grup de elevi acuzați că trișaseră la un examen. Cei trei șefi ai grupului fuseseră bătuți cu bastonul și exmatriculați; patru dintre cei

cinci acoliți fuseseră doar bătuți cu bastonul până le dăduse sângele, dar li se permisese să rămână. Sherlock – ale cărui eseuri fuseseră cele copiate de gașcă – scăpase de pedeapsa corporală pretinzând că nu știa nimic despre cele întâmplate. De fapt, știuse foarte bine, dar fusese întotdeauna un fel de intrus la școală, și, dacă faptul că îi lăsa pe alți elevi să îi copieze lucrările îl ajuta să fie măcar tolerat, dacă nu acceptat, atunci nu avea de gând să ridice obiecții de natură etică. Pe de altă parte, nici n-avea de gând să îi pârască pe cei care copiaseră, căci ar fi fost bumbăcit pentru asta și poate că ar fi fost ținut în fața vreunuia dintre șemineurile în care ardea focul în dormitoare până când pielea i-ar fi făcut bășici și hainele i-ar fi luat foc. Așa era viața de școlar: o pendulare neîncetată între profesori și ceilalți elevi. Iar el o ura.

Biroul directorului era exact așa cum și-l amintea – imens, întunecat, mirosind a piele și a tutun de pipă. Domnul Tomblinson stătea la un birou atât de mare, că puteai să joci bile pe el. Era un bărbat dolofan, cu un costum prea strâmt pentru constituția lui, pe care îl purta probabil pentru a avea impresia că nu era așa de masiv pe cât era în realitate.

– Ah, Holmes, nu-i așa? Închide ușa după tine!

Sherlock făcu așa cum i se spuse, dar, când împinse ușa, observă o altă siluetă în încăpere: un bărbat care stătea la fereastră cu un pahar de sherry în mână. Lumina soarelui se refracta în cioburi de curcubeu din sticla paharului înalt.

– Mycroft? bâigui Sherlock, uimit.

Fratele său mai mare se întoarse cu fața spre el, și un zâmbet îi trecu pe chip atât de rapid, că Sherlock l-ar fi ratat dacă ar fi clipit la momentul nepotrivit.

– Sherlock. Ai crescut.

– Și tu la fel, spuse Sherlock. Într-adevăr, fratele său *luase* în greutate. Era aproape la fel de rotofei ca directorul, dar costumul îi era croit în așa fel încât să ascundă formele generoase, nu să le sublinieze. Ai venit cu trăsura tatălui nostru.

Mycroft se încruntă.

– Cum Dumnezeu ai știut asta, tinere?

Sherlock ridică din umeri.

– Am văzut că ai cute paralele pe pantaloni, acolo unde tapițeria i-a presat, și țin minte că trăsura tatălui nostru are o ruptură în tapițerie care a fost cusută cam neîndemânatic acum câțiva ani. Amprenta cusăturii se vede pe pantaloni, lângă cute. Mycroft, unde e tata? întrebă el brusc, oprindu-se din explicații.

Directorul își drese glasul, ca să atragă din nou atenția asupra lui.

– Tatăl tău e...

– Tata nu vine, îl întrerupse Mycroft diplomatic. Regimentul lui a fost trimis în India, să întărească forțele armate staționate acolo. La frontiera de nord-vest au fost tulburări. Știi unde e asta?

– Da. Am studiat India la orele de geografie și de istorie.

– Bravo!

– Nu știam că localnicii creează din nou probleme, mormăi directorul. Sigur n-am citit nimic în *Times.*

– Nu e vorba despre indieni, îi mărturisi Mycroft. Când am preluat țara de la Compania Indiilor de Est, soldații de acolo au trecut sub controlul armatei. Ei consideră însă noul regim mult mai... strict... decât cel cu care erau obișnuiți. Au fost destule neplăceri, și guvernul a hotărât să mărească drastic

numărul forțelor armate din India, ca să le dea un exemplu despre cum sunt soldații *adevărați*. E și așa destul de rău că se răscoală indienii; o revoltă în cadrul armatei britanice e inadmisibilă.

– Și *va fi* o revoltă? întrebă Sherlock, simțind cum i se prăbușește inima în stomac ca o piatră aruncată într-un iaz. Tata va fi în siguranță?

Mycroft ridică din umerii lui masivi.

– Nu știu, răspunse el simplu. Din păcate, nu știu totul. Adică, nu deocamdată.

Acesta era unul dintre lucrurile pe care Sherlock le respecta la fratele său. Întotdeauna dădea un răspuns direct la o întrebare concretă. Nu îndulcea deloc pastila.

– Dar tu lucrezi pentru guvern, insistă Sherlock. Sigur ai idee ce se va întâmpla. Nu poți trimite alt regiment? Iar ăsta să rămână aici, în Anglia.

– Lucrez la Ministerul de Externe doar de câteva luni, răspunse Mycroft, și, deși sunt flatat că tu crezi că am puterea de a schimba lucruri atât de importante, mă tem că nu e așa. Sunt doar un consilier. Un funcționar, de fapt.

– Cât timp va lipsi tata? întrebă Sherlock, gândindu-se la bărbatul masiv, îmbrăcat într-o jachetă stacojie de gabardină, cu două curele albe încrucișate peste piept, care râdea des și se enerva rar.

Simți o apăsare în piept, dar nu lăsă să se vadă. Una dintre lecțiile învățate la Deepdene era că nu trebuia să îți arăți niciodată emoțiile. Dacă o făceai, puteau fi folosite împotriva ta.

– Șase săptămâni până când nava ajunge în port, estimez vreo șase luni de staționare în India, apoi încă șase săptămâni la întoarcerea acasă. Nouă luni în total.

– Aproape un an, remarcă băiatul, plecându-și un moment ochii, ca să-și adune gândurile, apoi încuviință din cap. Putem merge acasă acum?

– Nu te duci acasă, spuse Mycroft.

Sherlock rămase nemișcat, absorbind cuvintele auzite, fără să scoată un sunet.

– Nu poate rămâne aici, murmură directorul. Facem curățenie.

Mycroft își întoarse privirea calmă de la Sherlock și se uită la director.

– Mama noastră nu... se simte bine, spuse el. Constituția ei este delicată chiar și în momentele mai bune, iar povestea cu tata a afectat-o foarte tare. Are nevoie de liniște și de pace, iar Sherlock are nevoie de cineva mai în vârstă care să aibă grijă de el.

– Dar te am pe *tine*! protestă Sherlock.

Mycroft clătină cu tristețe din capul lui mare.

– Eu locuiesc la Londra acum, și locul de muncă mă solicită multe ore în fiecare zi. Mă tem că nu aș fi potrivit să am grijă de un băiat, cu atât mai puțin de unul atât de curios ca tine. Se întoarse apoi către director, de parcă era mai ușor să îi comunice acestuia următoarele informații decât lui Sherlock. Deși casa familiei este în Horsham, avem rude în Farnham, nu departe de aici. Un unchi și o mătușă. Sherlock va sta cu ei în vacanță.

– Nu! explodă băiatul.

– Ba da, spuse Mycroft cu blândețe. Am aranjat deja. Unchiul Sherrinford și mătușa Anna au fost de acord să te găzduiască pe durata verii.

– Dar nici măcar nu i-am *întâlnit* vreodată!

– Totuși, fac parte din familie.

Mycroft își luă rămas-bun de la director, în timp ce Sherlock stătea nemișcat, încercând să accepte enormitatea celor întâmplate. Nu se va duce acasă. Nu avea să-și vadă tatăl și mama. Nu putea explora câmpiile și pădurile din jurul conacului care îi fusese casă timp de paisprezece ani. Nu urma să doarmă în patul lui vechi din camera de la mansardă, unde își ținea toate cărțile. Nu avea să se mai strecoare la bucătărie, unde bucătăreasa îi dădea o bucată de pâine și gem dacă îi zâmbea. În schimb, urma să stea săptămâni întregi cu oameni pe care nu-i cunoștea și să fie nevoit să se comporte politicos într-un oraș – într-un comitat – despre care nu știa nimic. Singur, până când se întorcea la școală.

Cum avea să se descurce?

Sherlock ieși în urma lui Mycroft din biroul directorului și merse după el pe coridor, până în holul de la intrare. La scară se afla un cupeu închis, cu roțile pline de noroi și cu aripile prăfuite de la călătoria pe care Mycroft o făcuse până la școală. Pe ușă era pictat blazonul familiei Holmes. Cufărul lui Sherlock fusese deja urcat în spate. În față stătea un vizitiu sfrijit pe care Sherlock nu-l recunoscu, având în mâini hățurile slăbite ale celor doi cai.

– De unde a știut că acela e cufărul meu?

Mycroft făcu un gest care sugera că nu era nimic special în asta.

– L-am văzut de la fereastra din biroul directorului. Era singurul cufăr nepăzit. Și, în plus, e cel pe care l-a avut tata. Directorul a fost amabil să trimită un băiat care să îi spună să îl urce în trăsură.

Deschise ușa trăsurii și îi făcu semn lui Sherlock să urce. Fratele cel mic se uita însă împrejur, la școala și la colegii lui.

– Te uiți de parcă nu o să îi mai vezi niciodată, remarcă Mycroft.

– Nu e vorba despre asta, răspunse Sherlock. Doar că am crezut că plec de aici la ceva mai bun. Acum știu că plec la ceva mai rău. Și, oricât de rău e locul acesta, tot e mai bun decât altceva.

– Nu va fi așa. Unchiul Sherrinford și mătușa Anna sunt oameni de treabă. Sherrinford e fratele tatălui nostru.

– Atunci de ce nu am mai auzit de ei? întrebă Sherlock. De ce tata nu a spus niciodată că are un frate?

Mycroft tresări aproape imperceptibil.

– Mă tem că a fost o ruptură în familie. Relațiile au fost încordate o vreme. Mama a reluat relațiile prin corespondență acum câteva luni. Nici nu sunt sigur că tata știe.

– Și acolo mă trimiți tu pe mine?

Mycroft îl bătu pe Sherlock pe umăr.

– Dacă aș fi avut altă opțiune, aș fi ales-o, crede-mă. Acum, vrei să îți iei rămas-bun de la vreun prieten?

Sherlock privi împrejur. Se aflau acolo destui băieți pe care îi cunoștea, dar oare îi erau cu adevărat prieteni?

– Nu. Hai să mergem!

Călătoria până la Farnham dură câteva ore. După ce trecură prin orașul Dorking, care era așezarea cea mai apropiată de școala Deepdene, trăsura hurui pe drumuri de țară, pe sub copaci cu ramuri întinse, lăsând în urmă căsuțe izolate cu acoperișuri de stuf sau case mai mari și lanuri de orz copt. Soarele strălucea pe cerul fără nori, iar cupeul devenise

un cuptor, în ciuda curentului creat de mișcare. Insectele bâzâiau leneșe la ferestre. O vreme, Sherlock privi peisajul care trecea pe lângă el. Se opriră să ia prânzul la un han, unde Mycroft comandă șuncă, brânză și o jumătate de pâine. La un moment dat, Sherlock adormi. Când se trezi, câteva minute sau chiar ore mai târziu, cupeul se mișca prin același peisaj. Sporovăi o bucată de timp cu Mycroft despre ce se întâmpla acasă, despre sora lor, despre sănătatea delicată a mamei lor. Mycroft se interesă de studiile lui Sherlock, iar el îi povesti câte ceva despre lecțiile care le fuseseră predate și mai multe depre profesorii care le predaseră. Le imită vocile și ticurile, făcându-l pe Mycroft să râdă în hohote de cruzimea și umorul cu care îi imita.

După o vreme, drumul începu să fie mărginit de mai multe case, și în curând ajunseră într-un oraș maree. Copitele cailor tropăiau pe pietrele din caldarâm. Sherlock se aplecă pe fereastra trăsurii și văzu în depărtare o clădire ce arăta ca o casă a breslelor, cu trei etaje, toată numai tencuială albă și bârne negre, cu un ceas mare atârnat de o consolă deasupra ușilor duble.

– Farnham? presupuse el.

– Guildford, îl lămuri Mycroft. Nu mai e mult până în Farnham.

Drumul care ieșea din Guildford străbătea creasta unui deal, mărginit din ambele părți de văi; câmpiile și pădurile se întindeau ca jucăriile, cu petice de flori galbene împrăștiate peste ele.

– Creasta se numește Spatele Mistrețului, menționă Mycroft. E o stație de semnalizare pe aici, pe dealul Pewley;

face parte dintr-un lanț care se întinde de la Clădirea Amiralității din Londra până în portul Portsmouth. V-au învățat la școală ce sunt stațiile de semnalizare?

Sherlock clătină din cap.

– Tipic, replică Mycroft nemulțumit. Vă bagă în cap toată latina pe care o puteți înghiți, dar nu vă predau nimic util din punct de vedere practic. Semnalizarea este o metodă de transmitere a mesajelor rapid și pe o distanță lungă. În lipsa ei, ar fi nevoie de zile întregi călare. Pe acoperișurile stațiilor de semnalizare există niște panouri care pot fi văzute de la distanță și care au șase găuri mari în ele, ce pot fi deschise sau închise cu niște obloane. În funcție de găurile care sunt deschise sau închise, panoul arată diferite litere. Un om din fiecare stație de semnalizare verifică atât stația dinaintea lui, cât și pe cea de după el cu ajutorul unui telescop. Dacă vede că se transmite un mesaj, atunci îl scrie și îl repetă cu panoul lui de semnalizare; și, uite așa, mesajul călătorește. Lanțul de aici pornește de la Amiralitate, după care trece prin Chelsea și Kingston, peste Tamisa, până aici, apoi – până la docurile din Portsmouth. Mai există un lanț care duce până la docurile Chatham și altele spre Deal, Sheerness, Great Yarmouth și Plymouth. Au fost construite pentru ca Amiralitatea să transmită repede mesaje către Marină, în eventualitatea unei invazii franceze. Acum, spune-mi, dacă sunt șase găuri, și fiecare gaură poate să fie deschisă sau închisă, câte combinații diferite există care să semnifice litere, numere sau alte simboluri?

Deși îi venea să-i spună fratelui său că școala se terminase, Sherlock închise totuși ochii și calculă un moment. O gaură putea să aibă două stadii: deschisă sau închisă. Două găuri

puteau să aibă patru stadii: deschisă-deschisă; deschisă-închisă; închisă-deschisă; închisă-închisă. Trei găuri... Făcu repede calculul în minte, apoi își dădu seama că exista un tipar.

– Șaizeci și patru, spuse el în cele din urmă.

– Foarte bine, se arătă mulțumit fratele cel mai mare. Mă bucur să văd că măcar cu matematica ești la zi, îl lăudă el, privind pe fereastra din dreapta lui. Aldershot! Interesant loc. Acum paisprezece ani a fost desemnat reședința armatei britanice de către regina Victoria. Înainte, era un sătuc și n-avea mai mult de o mie de locuitori. Acum, are șaisprezece mii și tot mai crește.

Sherlock își lungi gâtul să vadă peste fratele său ceva ce se întindea dincolo de fereastră, dar, din unghiul din care privea, nu zări decât niște case împrăștiate și ceea ce părea o cale ferată paralelă cu drumul, la poalele dealului. Se lăsă din nou pe spate pe banchetă și închise ochii, încercând să nu se gândească la ce îl aștepta.

După o vreme, simți cum cupeul o ia la vale, apoi face o serie de cotituri, iar sunetul terenului de sub copitele cailor se schimbă de la piatră la pământ bătătorit. Închise ochii și mai strâns, încercând să amâne momentul când avea să fie nevoit să accepte ce se întâmpla.

Trăsura opri pe pietriș. Compartimentul se umplu de sunetul ciripitului de păsările și al vântului care vâjâia printre copaci. Sherlock auzi pași care scrâșneau pe pietriș, îndreptându-se către ei.

– Sherlock, îl strigă Mycroft cu blândețe. E timpul să revii la realitate.

Deschise ochii.

Cupeul oprise în fața intrării într-o casă mare, din cărămidă roșie, care se înălța semeață în fața lor: trei etaje plus ceea ce părea o mansardă cu mai multe camere, judecând după ferestruicile dintre plăcile de gresie cenușie. Un valet se pregătea să deschidă ușa trăsurii pe partea lui Mycroft. Sherlock se strecură și el și ieși după Mycroft.

Pe cea mai înaltă dintre cele trei trepte largi de piatră care duceau la porticul din fața intrării principale stătea o femeie, ascunsă în umbră. Era îmbrăcată în întregime în negru. Avea fața suptă și ciupită de vărsat, buzele făcute pungă și ochii îngustați de parcă i-ar fi înlocuit cineva ceaiul de dimineață cu oțet.

– Bine ați venit la conacul Holmes! Eu sunt doamna Eglantine, spuse ea cu o voce uscată și subțire ca o hârtie. Sunt intendentă aici. Privi către Mycroft. Domnul Holmes vă așteaptă în bibliotecă oricând sunteți gata. Privirea îi alunecă spre Sherlock. Și valetul îți va duce... bagajul... în camera ta, domnișorule Holmes. Ceaiul va fi servit la ora trei. Te rog să fii amabil să rămâi în camera ta până atunci.

– Eu nu rămân la ceai, spuse Mycroft politicos. Din păcate, trebuie să mă întorc la Londra. Se întoarse apoi spre Sherlock, cu o privire în care se puteau citi atât mila, cât și dragostea frățească, dar și un avertisment. Ai grijă, Sherlock, i se adresă el. O să revin, cu siguranță, să te duc înapoi la școală când se termină vacanța și, dacă pot, vin să te vizitez între timp. Fii cuminte și profită de ocazie ca să explorezi regiunea. Dacă nu mă înșel, unchiul Sherrinford are o bibliotecă excepțională. Întreabă-l dacă poți profita de înțelepciunea acumulată acolo. Îmi voi lăsa datele de contact la doamna Eglantine. Dacă ai

nevoie de mine, trimite-mi o telegramă sau o scrisoare. Se întinse și puse o mână încurajatoare pe umărul lui Sherlock. Sunt oameni buni, îi șopti el, suficient de încet încât să nu-l audă doamna Eglantine, dar, ca toți cei din familia Holmes, au excentricitățile lor. Fii mereu atent și ai grijă să nu-i superi. Scrie-mi când ai o clipă liberă. Și, ține minte, nu e vorba despre tot restul vieții tale. Sunt doar câteva luni. Fii curajos, încheie el, strângându-i umărul băiatului, pentru a-l îmbărbăta.

Sherlock simți un val de furie și de frustrare urcându-i în gât, dar îl înghiți la loc. Nu voia ca Mycroft să îl vadă reacționând și nici nu dorea să își înceapă șederea la conacul Holmes pe picior greșit. Orice ar fi făcut în următoarele minute avea să dea tonul pentru restul timpului petrecut acolo.

Îi întinse mâna fratelui său. Mycroft își luă brațul de pe umărul lui Sherlock și îi strânse mâna, zâmbind cu căldură.

– La revedere, spuse Sherlock cât de calm putu. Spune-le mamei și lui Charlotte că le iubesc. Și, dacă ai vești de la tata, dă-mi de știre.

Mycroft se întoarse și porni pe scările care duceau la intrare. Doamna Eglantine îl privi în ochi pe Sherlock preț de o secundă, fără pic de emoție, apoi se răsuci și îl conduse în casă.

Uitându-se în urmă, Sherlock îl văzu pe valet chinuindu-se să aburce cufărul pe umeri. Omul se împletici pe scări și trecu de Sherlock, care îl urmă nefericit.

Holul era pavat cu gresie albă cu negru, iar pereții îi erau acoperiți cu lambriuri de mahon. Din el pornea o scară de marmură care curgea de la etajele superioare ca o cascadă înghețată, iar pe pereți se aflau câteva tablouri cu scene religioase, peisaje și animale. Mycroft tocmai deschidea o ușă

aflată la stânga scărilor și intră într-o încăpere care, din câte văzu Sherlock, avea pe pereți rafturi cu cărți legate în piele verde. Un bărbat slab, în vârstă, cu un costum de modă veche se ridică dintr-un fotoliu ce fusese tapițat cu aceeași piele în care erau legate cărțile din spatele lui. Chipul îi era palid, brăzdat de riduri, și purta barbă; pe pielea capului avea pete vinețiii.

Ușa se închise pe când cei doi își strângeau mâinile. Valetul se îndreptă spre baza scărilor, balansând cufărul lui Sherlock pe umăr. Băiatul îl urmă.

Doamna Eglantine stătea la baza scărilor, în ușa bibliotecii. Se uita peste capul lui Sherlock, către ușă.

– Copile, să știi că nu ești bine-venit aici, șuieră, când băiatul trecu pe lângă ea.

CAPITOLUL DOI

Tolonit în pădurea de la marginea orașului Farnham, Sherlock vedea pământul din fața lui coborând spre o cărăruie noroioasă care șerpuia printre tufișuri până dispărea din vedere. În partea cealaltă a orașului, pe panta unui deal, un castel mic se cuibărea printre copaci. Nu mai era nimeni în jur. Stătuse nemișcat atât de mult timp, că până și animalele se obișnuiseră cu el. Din când în când, iarba înaltă foșnea la trecerea unui șobolan sau a unui șoarece-de-câmp, în timp ce șoimii se roteau leneș pe cer, așteptând orice animal suficient de nechibzuit încât să iasă într-o zonă descoperită.

Vântul se juca în frunzele copacilor din spatele lui. Băiatul își lăsase mintea să zburde, încercând să nu se gândească la prezent sau la viitor, trăind pur și simplu momentul. Trecutul îl durea ca o vânătaie, iar viitorul imediat nu era ceva în care își dorea să ajungă prea repede. Singurul mod de a rezista era să nu se gândească la asta, ci să lase vântul să-l alinte și animalele să se miște în jurul lui.

Se afla de trei zile la conacul Holmes, și lucrurile nu se îmbunătățiseră. Cea mai rea era doamna Eglantine. Intendenta

era un spectru omniprezent, care bântuia prin colțurile cele mai întunecate ale casei. Oriunde se întorcea, dădea peste ea, ascunsă în umbre, privindu-l cu ochii îngustați. Nu schimbase mai mult de trei vorbe cu el de când sosise. Din ce își dădea Sherlock seama, datoria lui era să facă act de prezență la micul dejun, la prânz, la ceaiul de după-amiază și la cină, să nu spună nimic, să mănânce cât mai puțin posibil și apoi să dispară până la masa următoare; acesta urma să fie tiparul vieții lui până când se termina vacanța și venea Mycroft să îl elibereze de pedeapsă.

Pe Sherrinford și pe Anna Holmes – unchiul și mătușa lui – îi vedea, de obicei, la micul dejun și la cină. Sherrinford avea o prezență impunătoare: era la fel de înalt ca fratele său, dar mult mai slab, avea pomeții proeminenți, fruntea bombată în centru și parcă scobită la tâmple, o barbă albă și stufoasă care îi curgea până la piept, în timp ce părul de pe cap îi era atât de rar, încât lui Sherlock i se părea că fiecare fir fusese pictat pe pielea capului și apoi acoperit cu un strat de lac. Între mese dispărea în biroul lui sau în bibliotecă, unde, după cum dedusese băiatul din frânturile de conversație, scria articole religioase și predici pentru parohii din toată țara. Singurul lucru pe care i-l spusese lui Sherlock în aceste trei zile, fixându-l cu o privire amenințătoare, fusese:

– Care e starea sufletului tău, băiete?

Sherlock clipise încurcat, cu furculița ridicată la gură. Amintindu-și de domnul Tulley, profesorul de latină de la Deepdene, recitase:

– *Extra ecclesiam nulla salus*, ceea ce era destul de sigur că însemna „în afara Bisericii nu există nicio salvare“.

Păruse să funcționeze. Sherrinford Holmes încuviințase din cap și murmurase:

– A, Sfântul Ciprian din Cartagina, desigur, și se întorsese la farfuria lui.

Doamna Holmes – sau mătușa Anna – era o femeie micuță, ca o pasăre, care părea să se afle în continuă mișcare. Chiar și când stătea jos, mâinile ei fluturau constant, fără să se odihnească vreo clipă undeva. Vorbea tot timpul, dar nu neapărat cu cineva, din câte își dădea seama Sherlock. Îi plăcea să țină un monolog continuu și nu părea că ar aștepta să ia parte și altcineva la discuție ori să îi răspundă la întrebări, cele mai multe retorice.

Dar măcar mâncarea era acceptabilă, mai bună decât mesele de la școala Deepdene. În mare, consta în legume – morcovi, cartofi și conopidă, despre care Sherlock presupunea că erau cultivate pe pământurile de la conacul Holmes –, dar fiecare masă conținea și un fel de carne și, spre deosebire de chestia cenușie, plină de zgârciuri și, de obicei, de nerecunoscut cu care fusese obișnuit la școală, aceasta era plină de savoare și de aromă; bucăți de șuncă, pulpe de pui, fileuri dintr-un pește despre care i se spusese că era somon și, la o masă, felii mari tăiate dintr-o pulpă cleioasă de miel care fusese așezată în mijlocul mesei. Dacă nu era atent, putea să se îngrașe atât de mult, încât să ajungă să semene cu Mycroft.

Camera lui se afla sus, la mansardă; nu era chiar în zona servitorilor, dar nici jos, cu familia. Tavanul se înclina de la ușă până la fereastră, urmând linia acoperișului de deasupra lui, ceea ce însemna că trebuia să se aplece când se mișca prin cameră, iar podeaua era acoperită de scânduri negeluite peste care era întins un covor de o vechime îndoielnică. Patul era la fel

de tare ca acela de la școala Deepdene. În primele două nopți, liniștea îl ținuse treaz ore întregi. Era atât de obișnuit să audă alți treizeci de băieți sforăind, vorbind în somn sau suspinând pe înfundate, încât absența bruscă a zgomotului îl neliniștea, dar, când deschisese fereastra să intre puțin aer, descoperise că noaptea nu era tăcută deloc, doar plină de un altfel de zgomot, mai subtil. Din acel moment, fusese legănat să adoarmă de țipătul bufnițelor, de scheunatul vulpilor și de agitația bruscă a aripilor când ceva speria găinile din spatele casei.

În ciuda sfatului dat de fratele său, nu reușise să intre în bibliotecă să ia o carte pentru lectură. Sherrinford Holmes își petrecea acolo cea mai mare parte a timpului, făcând cercetări pentru broșurile și predicile sale cu temă religioasă, iar lui Sherlock îi era teamă să-l deranjeze. În schimb, începuse să facă ronduri din ce în ce mai largi în jurul casei, începând cu terenurile din față și din spate, cu grădina înconjurată de ziduri, cu țarcul găinilor și grădina de legume, apoi se cățărase pe zidurile de piatră care înconjurau casa și ajunsese pe drumul din afara domeniului, și în cele din urmă se aventuraseră până în pădurea seculară ce se întindea până în spatele casei. Era obișnuit să se plimbe. Acasă explora pădurea, fie singur, fie cu sora lui, dar pădurea de aici părea mai veche și mai misterioasă decât cea cu care era el obișnuit.

– Pentru un orășean, chiar știi să stai nemișcat, nu-i așa?

– Și tu la fel, îi răspunse Sherlock vocii din spatele lui. Mă urmărești de o jumătate de oră.

– De unde știi? Se auzi o bufnitură surdă, de parcă cineva tocmai sărise de pe crengile mai joase ale unui copac pe ferigile care acopereau pământul.

– În toți copacii sunt păsări, numai în cel în care stai tu, nu. E limpede că sunt speriate de tine.

– N-o să le fac rău, așa cum n-o să-ți fac nici ție.

Sherlock își întoarse încet capul. Glasul îi aparținea unui băiat cam de vârsta lui, doar că mai scund și mai îndesat decât Sherlock, care era cam deșirat. Avea hainele prăfuite și zdrențuite pe alocuri și noroi sub unghii. Părul îi era lung până la umeri.

– Nu prea cred că ai avea cum, spuse el cât de calm putea, în circumstanțele date.

– Știu să lupt murdar, replică băiatul. Și am și un cuțit.

– Da, dar eu am privit meciurile de box de la școală și am un croșeu bun.

Sherlock îl examină pe băiat cu un ochi critic. Hainele îi erau dintr-o pânză grosolană, peticite pe alocuri, și era murdar pe față și pe mâini.

– La școală? întrebă noul-venit. Vă învață box la școală?

– Da, la școala mea, da. Ei zic că asta ne întărește.

Puștiul se așeză lângă Sherlock.

– Viața te întărește, nu boxul, murmură el, apoi adăugă: Mă cheamă Matty. Matty Arnatt.

– Matty de la Matthew?

– Cred că da. Locuiești în casa aia mare de pe drum, mai încolo, nu?

Sherlock încuviință din cap.

– Stau aici doar pe durata verii. Cu unchiul și mătușa mea. Mă cheamă Sherlock. Sherlock Holmes.

Matty îl privi critic.

– Ăsta nu e un nume normal.

– Care, Sherlock? Se gândi la asta un moment. Ce nu e în regulă cu el?

– Mai cunoști vreun Sherlock?

Sherlock ridică din umeri.

– Nu.

– Dar pe tatăl tău cum îl cheamă?

Sherlock se încruntă.

– Siger.

– Și pe unchiul tău? Cel la care stai?

– Sherrinford.

– Ai frați?

– Da, unul.

– Cum îl cheamă?

– Mycroft.

Matty dădu din cap exasperat.

– Sherlock, Siger, Sherrinford și Mycroft. Ce adunătură! De ce nu ați ales și voi niște nume tradiționale, gen Matthew, Mark, Luke și John?

– Sunt nume obișnuite la noi în familie, îi explică Sherlock. Și sunt tradiționale. Toți bărbații din familia noastră au nume ca astea. Tata mi-a spus odată că o ramură a familiei noastre a venit în Anglia din Scandinavia și că de acolo provin numele astea. Sau cam așa ceva. Bănuiesc că Siger ar putea fi de origine scandinavă, dar celelalte sună mai degrabă ca niște nume de locuri în engleza veche. Deși e un mister total de unde ar putea proveni numele Sherlock. Poate că există vreun Sher Lock sau Sheer Lock[1] pe vreun canal, undeva.

[1] În limba engleză, *lock* înseamnă „ecluză, stăvilar", așa că Sher sau Sheer Lock ar însemna „ecluza/stăvilarul Sher/Sheer" (n.red.)

– Știi multe chestii, spuse Matty. Dar nu știi nimic despre canale. N-am întâlnit niciun Sher Lock sau Sheer Lock până acum. Dar surori ai? Și ele au nume tot așa de ciudate?

Sherlock tresări și întoarse capul.

– Deci locuiești pe aici?

Matty îl privi un moment, apoi păru să accepte faptul că Sherlock voia să schimbe subiectul.

– Mda, spuse el, deocamdată. Sunt pe drumuri, ca să zic așa.

Asta îi trezi interesul lui Sherlock.

– Pe drumuri? Adică ești țigan? Sau cu un circ?

Matty pufni disprețuitor.

– De obicei, îi pocnesc pe ăia care spun că sunt țigan. Și nu fac parte din niciun circ. Sunt cinstit.

Deodată, Sherlock își aminti ce spusese Matthew un pic mai devreme.

– Ai zis că nu știi niciun Sher Lock sau Sheer Lock. Locuiești pe canale? Familia ta are un șlep?

– Am o luntre îngustă, dar n-am familie. Sunt doar eu. Eu și Albert.

– Bunicul tău? presupuse Sherlock.

– Calul, îl corectă Matty. Albert trage barca.

Băiatul așteptă un moment, să vadă dacă Matty mai povestește ceva, dar, cum acesta rămânea tăcut, îl întrebă:

– Și familia ta? Ce s-a întâmplat cu ea?

– Pui multe întrebări, nu?

– E singurul mod de a afla lucruri.

Matty ridică din umeri.

– Tata era în Marină. A plecat pe un vas și nu s-a mai întors. Nu știu dacă s-a scufundat, dacă a rămas prin vreun port pe

undeva prin lume, ori dacă s-a întors în Anglia și nu s-a obosit să mai parcurgă și ultimii câțiva kilometri. Mama a murit acum vreo câțiva ani. De tuberculoză.

– Îmi pare rău.

– Nu m-au lăsat s-o văd, continuă Matty ca și cum nu l-ar fi auzit, privind pierdut în zare. S-a stins pur și simplu. Se făcea tot mai slabă și mai palidă, de parcă murea centimetru cu centimetru. Tușea sânge în fiecare seară. Știam că aveau să vină după mine să mă bage la orfelinat după ce moare, așa că am fugit. Nici gând să-i las să mă bage la pârnaie. Cei mai mulți care intră acolo nu mai ies sau, dacă ies, nu mai sunt întregi la minte ori la trup. Am luat-o pe canale, ca să ajung mai departe într-un timp mai scurt decât dacă aș fi mers pe uscat.

– De unde ai luat barca? se interesă Sherlock. Era a alor tăi?

– Nu chiar, pufni Matty. Să zicem că am găsit-o și gata.

– Și cum te descurci? Ce faci ca să ai ce mânca?

Matty ridică din umeri.

– Vara lucrez pe câmpuri, culeg fructe sau secer grâul. Toată lumea vrea mână de lucru ieftină și nu interesează pe nimeni că sunt minor. Iarna fac tot felul de lucruri: mai grădinăresc, mai înlocuiesc o țiglă pe acoperișul unei biserici. Mă descurc. Fac orice în afară de curățat hornuri și de lucrat în mină. Asta e moarte sigură, să știi.

– Ai dreptate, admise Sherlock. De cât timp ești în Farnham?

– De câteva săptămâni. E un loc bun, recunoscu Matty. Oamenii sunt destul de prietenoși și nu te deranjează prea mult. E un oraș serios, respectabil. Ezită puțin. Doar că...

– Doar că ce?

– Nimic. Clătină el din cap, adunându-se. Uite ce e, te urmăresc de ceva vreme. Nu ai prieteni pe aici și nu ești prost. Îți poți da seama de unele chestii. Ei bine, am văzut ceva în oraș și nu-mi pot explica nicicum ce este.

Se îmbujoră puțin și întoarse capul. Speram că poate m-ai putea ajuta.

Sherlock ridică din umeri, intrigat.

– Pot să încerc. Ce este?

– Mai bine îți arăt. Matty își șterse mâinile de pantaloni. Vrei să ne plimbăm prin oraș mai întâi? Îți spun unde se mănâncă și se bea cel mai bine și ne uităm la trecători. Și îți arăt și unde sunt cele mai bune alei pe care să fugi și fundăturile pe care să le eviți.

– Îmi arăți și barca ta?

Matty se uită la Sherlock.

– Poate. Dacă mă hotărăsc să am încredere în tine.

Împreună, cei doi puști coborâră dealul către drumul care ducea în oraș. Cerul era albastru. Sherlock simțea miros de fum de la un foc, și în depărtare se auzea cum cineva tăia lemne cu regularitatea cu care ticăie un ceas de buzunar. La un moment dat, pe când străbăteau cu pas grăbit un crâng, Matty îi arătă o pasăre care plana deasupra lor.

– Uliu, remarcă laconic. Vânează ceva.

Erau vreo câțiva kilometri buni până în oraș și le luă aproape o oră să îi parcurgă. Sherlock simțea cum i se întindeau mușchii de pe picioare și de la baza spatelui în timp ce mergea. A doua zi avea să se simtă înțepenit și urmau să-l doară toate, dar acum mișcarea îi alunga tristețea neagră care îl cuprinsese de când sosise la conacul Holmes.

Pe măsură ce se apropiau de oraș și casele se îndeseau pe marginea drumului, Sherlock începu să simtă un iz neplăcut, ca de mucegai, care plutea în aer.

– Ce *e* mirosul ăsta? întrebă el.

Matty adulmecă.

– Care miros?

– Mirosul *ăsta*. Sigur îl simți. Miroase de parcă s-a udat un covor și nu a fost lăsat la uscat cum trebuie.

– Astea sunt berăriile. Sunt destule împrăștiate de-a lungul râului. Berăria Barratt e cea mai mare. Se extinde din cauza trupelor noi staționate la Aldershot. Ăsta e miros de orz ud. Berea l-a înrăit pe taică-meu. S-a înrolat în Marină ca să scape de ea, și acolo romul l-a dat gata.

Se aflau acum la periferia orașului, și casele se înșirau tot mai aproape unele de altele. Cele mai multe erau construite din cărămidă roșie, cu acoperișuri fie din stuf și trestie legate în snopuri umflate ca niște pâini, fie din țigle de un roșu-închis. În spatele caselor, o pantă nu foarte abruptă ducea spre castelul din piatră cenușie care se înălța deasupra orașului. Panta nu se oprea însă la castel, ci urca spre o creastă îndepărtată. Sherlock nu se putu abține să se întrebe la ce folosea un castel în poziția aceea dacă orice atacator putea să urce mai sus de el și să toarne cu săgeți, pietre și foc peste el până s-ar fi săturat.

– Au o piață aici, în fiecare zi, îi explică Matty. Vând oi, vaci, plăcinte și toate cele. E bine să vii la sfârșitul zilei, când strâng mărfurile. Întotdeauna se grăbesc să plece până nu apune soarele și le cad tot felul de lucruri de pe tarabe ori le aruncă ei pentru că sunt un pic putrede sau au viermi. Poți să mănânci destul de bine din chestiile pe care le lasă în urmă.

– Minunat, replică Sherlock sec.

Măcar mâncarea de la conacul Holmes era ceva ce aștepta cu plăcere, chiar dacă atmosfera de la prânz și de la cină era ca vai de ea.

Ajunseseră de-acum în inima orașului, iar străzile erau pline de oameni, astfel încât cei doi băieți era nevoiți mereu să coboare de pe trotuar pe drumul brăzdat de șanțuri, ca să nu dea lumea peste ei. Sherlock era cu ochii în patru după grămezile de bălegar de cal, încercând să se asigure că nu calcă în vreuna. Îmbrăcămintea oamenilor se schimbase, bărbații purtau jachete și cravate decente, iar femeile – rochii, înlocuind aproape pantalonii de călărie, vestele și salopetele purtate la țară. Peste tot erau câini, unii bine întreținuți și în lese, alții jigăriți și răi: vagabonzi care căutau mâncare. Pisicile, slabe și cu ochi mari, rămâneau în umbră. Caii trăgeau trăsuri și căruțe în toate direcțiile, înfundând bălegarul și mai adânc în pământul brăzdat.

Când ajunseră la o alee care ducea pieziș de pe drumul principal, Matty se opri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock.

Matty ezita.

– Chestia aia pe care am văzut-o, zise el și ridică din umeri. Era aici, la vreo câțiva metri mai în spate. E ceva ce nu înțeleg.

– Vrei să îmi arăți?

În loc să răspundă, Matty o rupse la fugă pe alee. Sherlock se repezi să-l prindă din urmă.

Aleea cotea brusc spre o străduță atât de îngustă, că Sherlock putea să atingă cu mâinile întinse clădirile de pe ambele părți. Cei care stăteau la etajele de sus se aplecau

și vorbeau unii cu alții de parcă s-ar fi întins peste gardurile grădinilor. Matty se uita fix la o anumită fereastră. Nu se zărea nimic, iar ușa de sub ea era închisă. Locul părea părăsit.

– Era acolo sus, spuse el. Am văzut fum, dar se mișca. A ieșit pe fereastră, s-a târât în sus pe perete și a dispărut pe acoperiș.

– Fumul nu face asta, remarcă Sherlock.

– Fumul acesta a făcut-o, îl contrazise Matty cu convingere.

– Poate că l-a bătut vântul.

– Poate. Matty nu prea părea convins. Fruntea i se încreți când își aminti ce se petrecuse acolo. Am auzit pe cineva țipând, înăuntru. Am fugit, că îmi era frică, dar m-am întors mai târziu. Era o căruță afară și urcau un mort în ea. Era acoperit cu un cearșaf, care s-a prins însă în ușă și s-a tras deoparte. I-am văzut fața. Se întoarse spre Sherlock, iar pe chip i se citeau teama și nesiguranța. Era acoperit de buboaie – buboaie mari și roșii, pe chip, pe gât și pe brațe, iar fața îi era schimonosită de parcă pierise în chinuri. Crezi că a murit de ciumă? Am auzit că boala asta a făcut ravagii în țară mai demult. Crezi că s-a întors?

Sherlock simți un fior în ceafă.

– Presupun că ar putea fi începutul unei noi epidemii, dar o moarte nu înseamnă neapărat ciumă. Ar fi putut fi scarlatină sau altă boală.

– Și umbra aia pe care am văzut-o mișcându-se pe acoperiș... Ce era?... Sufletul lui? Sau ceva care venise să i-l ia?

– Aceea, spuse Sherlock ferm, a fost doar o iluzie provocată de unghiul dintre soare și un nor trecător. Îl luă pe Matty de umăr și îl trase de-acolo. Haide! Hai să mergem!

Porniră amândoi pe lângă casă și înapoi pe strada îngustă. După câteva momente, erau înapoi pe drumul principal din Farnham. Noul lui prieten era palid și tăcut.

– Te simți bine? îl întrebă Sherlock cu blândețe.

Matty încuviință din cap.

– Îmi pare rău, spuse el, rușinat. Doar că... m-a speriat. Nu-mi plac bolile, de când cu...

– Înțeleg. Uite ce e, nu știu ce ai văzut, dar o să mă gândesc la asta. Unchiul meu are o bibliotecă. Poate găsesc răspunsul acolo. Sau în arhivele ziarului local.

Trecură un podeț și intrară din nou în oraș. Strada ducea dincolo de niște de porți de lemn prinse într-un zid de piatră. La baza porților zăcea un animal, cu picioarele întinse țeapăn, fără să se miște. Avea blana murdară și fără luciu. O clipă, Sherlock crezu că era un câine, dar, când se apropiară, văzu botul ascuțit, picioarele scurte și dungile alternative, albe și negre, acum de un cenușiu-deschis și închis – care îi coborau de pe cap. Era un viezure, și Sherlock observă că stomacul îi era aproape lipit de drum. Fusese călcat, probabil, de roțile unei căruțe.

Matty încetini când se apropie.

– Să fii atent când treci pe aici, îl avertiză, de parcă el era în siguranță și își făcea griji doar pentru Sherlock. Nu știu ce fac ăia acolo, dar au paznici. Cu bâte și cârlige de bărci. Sunt niște malaci.

Sherlock se pregătea să-i spună că probabil bărbații doar păzeau salariile muncitorilor care lucrau acolo, când porțile se deschiseră. Doi bărbați ieșiră în drum. Fețele lor mohorâte erau pline de vânătăi și de cicatrice, dar hainele lor de catifea neagră erau impecabile. Se uitară în dreapta și în stânga,

aruncară o privire bănuitoare spre cei doi pușți, după care, ignorându-i, făcură semn către cineva din interior.

Din curte ieși o trăsură trasă de un cal negru. Vizitiul era un individ masiv, cu mâinile ca niște săbii. Capul, îi era acoperit de cicatrice. Cei doi închiseră porțile, apoi săriră în spatele trăsurii, ținându-se de ea în timp ce aceasta se puse în mișcare.

– Hai să vedem dacă nu ne dă domnul un bănuț, șopti Matty. Și, înainte ca Sherlock să-l poată opri, acesta alergă spre trăsură.

Surprins, calul se dădu înapoi în oiștea care îl prindea de trăsură. Vizitiul încercă să recapete controlul, șfichiuindu-l cu biciul, dar asta înrăutăți lucrurile. Trăsura se răsuci pe loc, în timp ce calul se cabră în fața lui Matty.

Prin fereastra trăsurii, Sherlock întrezări șocat un chip palid, aproape scheletic, încadrat de un păr alb, subțire, care îl fixa cu niște ochi mici, rozalii, care nu clipeau, ca ochii unui șobolan alb. Simți cum îl cuprinde brusc un val de greață, de parcă s-ar fi întins după o frunză de salată pe farfurie și ar fi atins, în schimb, un melc fără cochilie. Voia să se miște, să se dea înapoi, dar privirea aceea lipsită de viață, răuvoitoare îl țintuia în loc, și era incapabil să se urnească. După care vizitiul cel zdravăn reuși să recapete controlul, și calul trecu pe lângă cei doi băieți, trăgând după el trăsura și pe ocupantul ei.

– N-am avut noroc, se plânse Matty, scuturându-se de praf. Am crezut că individul ăla o să îmi dea una cu biciul.

– Cine era omul din trăsură? întrebă Sherlock, cu voce tremurândă.

Matty clătină din cap.

– N-am apucat să mă uit la el. Părea bogat? se interesă el plin de speranță.

– Părea că e mort de trei zile, îl lămuri Sherlock.

CAPITOLUL TREI

Din coșul trenului ieșeau valuri de abur care treceau prin șipcile podului, opărindu-le băieților picioarele. Sherlock fugi într-o parte, și Matthew în cealaltă, râzând amândoi, cu hainele ude. Trenul plonjă maiestuos pe sub ei către gara Farnham, încetini când ajunse acolo, iar băieții se duseră din nou în mijlocul podului de lemn care lega cele două peroane, privindu-l cum se oprește treptat, cu scrâșnet de lanțuri și șuierând sonor în timp ce mecanicul elibera aburul rămas.

Era dimineața celei de-a doua zile. Peronul fusese pustiu înainte să vină trenul, dar, în câteva momente, se transformase, ca prin farmec, într-o masă fremătătoare de oameni care se îndreptau spre ieșire. Bărbați în redingote negre și cu jobene pe cap ieșeau din compartimentele de la clasa întâi ca niște insecte din coconii lor, umăr la umăr cu bărbații burtoși care purtau șepci și jachete de tweed, cu femeile în rochii decente care călătoriseră la clasa a doua și cu nenumărații muncitori musculoși și bătuți de vânt, în cămăși zdrențăroase și pantaloni peticiți, care fuseseră înghesuiți ca sardinele la clasa a treia.

Bărbați în uniforme deschiseră ușa glisantă a unui vagon și începură să descarce lăzi și saci, care, după cum presupunea Sherlock, conțineau scrisori. Din birourile în care se ascundeau de obicei ieșiră hamalii gării și începură să mute cutiile și sacii din tren pe cărucioare. După câteva momente, peronul se goli aproape de tot, cu excepția unor orășeni rămași în urmă care flecăreau, punându-se la curent cu evenimentele săptămânii. Un paznic, plin de sine cu tunica și pălăria albastre, făcu un pas în față, se uită la tren de la coadă la cap, duse fluierul la buze și suflă o dată, scurt și ascuțit. Trenul păru să se cutremure, apoi ieși din gară; la început mai greoi, apoi cu o viteză tot mai mare. Vagoanele zăngăniră când legăturile dintre ele se întinseră, una după alta, trăgându-le după locomotivă.

– Acesta e trenul *către* Londra sau *de la* Londra? întrebă Sherlock.

Matty se uită în susul și în josul liniei.

– Către, spuse el în cele din urmă. De aici, calea ferată duce la Tongham, Ash, Ash Wharf și apoi spre Brookwood și Guildford. De acolo, poți lua un tren direct spre Londra.

Londra. Sherlock privi de-a lungul șinelor către locul unde trenul tocmai făcea o cotitură și dispărea din vedere. La finalul traseului, mai rămâneau cel mult trei kilometri până la fratele lui Mycroft, care stătea în biroul său citind documente sau analizând o hartă a lumii, colorată în roșu acolo unde Imperiul Britanic își pusese amprenta. O clipă, dorința de a alerga după tren și de a se urca în el aproape că îl copleși. Îi era dor de fratele său. Îi era dor de tatăl și de mama lui. Îi era dor până și de Școala de Băieți Deepdene, deși nu la fel de mult.

– Ce e la Brookwood? întrebă el, încercând cu disperare să își ocupe mintea cu altceva.

Matty păru să se cutremure.

– Nu întreba!

– Nu, serios. Sherlock deveni și mai interesat. Nu e nimic care să merite drumul până acolo?

Matty clătină din cap.

– Acolo nu-i nimic din ce-ai vrea să vezi la lumina zilei, replică el cu hotărâre, și n-ai vrea să fii acolo nici noaptea, crede-mă!

– Mă gândeam să facem rost de niște biciclete, insistă Sherlock. Să mergem pe ici, pe colo. Să vedem satele și orașele din jur.

Matty se uită la el încruntat.

– De ce am vrea să facem asta?

– De curiozitate? replică Sherlock. Nu te întrebi niciodată cum sunt lucrurile înainte să le vezi?

– Orașele arată ca orașele și satele arată ca satele, declară Matty cu tărie. Și toți oamenii seamănă între ei. Așa e viața. Haide, să mergem!

Îl conduse pe Sherlock pe pod în jos, pe scările din fier forjat, până pe peronul pe care coborâseră pasagerii. De acolo, ieșiră în stradă.

La marginea drumului trăsese o căruță și trei bărbați încărcau în ea lăzi de gheață izolate cu paie, care tocmai fuseseră date jos din tren.

Unul dintre bărbați, cu o față de nevăstuică și dinți îngălbeniți, se uită urât la băieți când trecură pe lângă ei.

– Tinere domn Sherlock, se auzi deodată o voce tăioasă din spatele lor. Sunt dezamăgită să descopăr că ai căutat tovărășia unui vagabond. Fratele tău ar intra în pământ de rușine.

Sherlock se întoarse, roșu ca racul, chiar dacă nu știa cine i se adresa și o văzu pe intendentă, doamna Eglantine, la câțiva

pași de el. Doi bărbați, pe care Sherlock îi știa de la conacul Holmes, încărcau mai multe cutii de cumpărături într-o căruță trasă de un cal mare care părea pașnic. Cu siguranță că acele cutii veniseră cu trenul.

– Vagabond?

Sherlock se uită împrejur. Nu mai era de față decât Matty, care o privea pe doamna Eglantine cu precauție, gata să o ia la goană în caz că lucrurile deveneau neplăcute.

– Dacă dumneavoastră credeți că e un vagabond, atunci trebuie să ieșiți mai mult în oraș, doamnă Eglantine, răspunse el cu îndrăzneală, enervat de atitudinea ei.

Intendenta strânse din buze.

– Stăpânul dorește să te vadă când te întorci, îl anunță ea când cei doi bărbați încărcară ultima cutie în căruță. Te rog să nu-l lași să aștepte. Se întoarse și se urcă pe unul dintre locurile din față ale căruței. Prânzul va fi servit, indiferent dacă ești prezent sau nu, adăugă ea, în timp ce unul dintre bărbați se urcă în căruță lângă ea și celălalt în spate. Prietenul tău nu e invitat.

Calul o luă la trap, trăgând căruța după el. Doamna Eglantine privea drept înainte fără catadicsească să se uite la Sherlock. În schimb, bărbatul care stătea în spatele căruței se uită la băiat și îl salută amabil cu o mișcare a capului, ducându-și degetele la borul pălăriei. Avea mai mulți dinți lipsă și o crestătură la ureche care părea să fi fost făcută cu un cuțit sau cu un topor.

– Cine era? întrebă Matty, care se întoarse lângă Sherlock.

– Doamna Eglantine. E intendenta casei în care locuiesc. Nu-i place de mine.

– Am impresia că ei nu-i place de nimeni, remarcă Matty.

– Aș face bine să plec, murmură Sherlock. O să îmi ia jumătate de oră să mă întorc, dacă mă grăbesc, și vorbea serios cu mâncarea. O să mi se facă foame până la cină dacă ratez prânzul. Se întoarse spre Matty. Ne vedem mâine?

Matty încuviință din cap.

– Tot aici, pe la zece dimineața?

Sherlock avu nevoie de vreo trei sferturi de oră că să străbată pe jos drumul până la conacul Holmes, ajungând chiar când suna gongul pentru prânz. Își scutură cât putu de bine praful de pe haine și intră în sufragerie. În mod neobișnuit, Sherrinford Holmes era așezat în capul mesei, citind un articol. Soția lui, Anna, se agita prin încăpere, verificând tacâmurile și vorbind de una singură. Doamna Eglantine stătea în picioare în spatele unchiului Sherrinford. Nu reacționă deloc când intră Sherlock, dar modul în care evita intenționat să-l privească îi dădu de înțeles că îi remarcase sosirea.

– Bună ziua, unchiule Sherrinford și mătușă Anna, salută Sherlock politicos, în timp ce se așeza.

Sherrinford dădu din cap fără să își ridice ochii de pe foile lui. Anna reuși să introducă în monologul ei nesfârșit ceva ce semăna cu un salut.

O servitoare intră cu o supieră și începu să pună supa în boluri, sub supravegherea doamnei Eglantine. Sherlock privi fără prea mult interes până când Sherrinford își puse jos articolul, se aplecă peste masă și spuse:

– Tinere, după prânz va veni un oaspete, și te-aș ruga să fii prezent. Fratele tău m-a însărcinat să mă asigur că educația ta e menținută la zi cât ești departe de școală și, de asemenea,

mi-a indicat să te țin la distanță de necazuri. În acest scop, am contractat serviciile unui meditator. Se va ocupa de tine timp de trei ore, în fiecare zi, în afară de duminică, când mă aștept să vii la biserică alături de ceilalți membri ai familiei. Numele lui este Amyus Crowe. Domnul Crowe a venit în această țară tocmai din Colonii, dacă nu mă înșel, dar s-a dovedit un om de o mare distincție și erudiție. Latina și greaca lui sunt excelente. Mă aștept să îi urmezi instrucțiunile.

Sherlock simți cum fața îi ia foc de furie. Când sosise la conacul Holmes, zilele i se păruseră nesfârșite, goale și plictisitoare și se întrebase cum avea să își petreacă timpul, dar faptul că îl cunoscuse pe Matty Arnatt îi deschisese ușa către o lume nouă. Acum, se părea că ușa asta îi era trântită în nas.

– Mulțumesc, unchiule Sherrinford, murmură el.

Încerca să pară încântat, dar chipul refuza să îi urmeze instrucțiunile. Doamna Eglantine zâmbi vag, fără să se uite direct în ochii lui Sherlock.

După supă, urmă o plăcintă cu carne, cu un blat gros și cu sos, iar după aceea fu adusă o specialitate cu pâine și fructe de pădure. Sherlock mâncă, dar abia dacă simți gustul bucatelor. Se gândea doar la faptul că vacanța devenise un iad și că abia aștepta să se întoarcă la adăpostul școlii, unde știa mereu ce avea să se întâmpla a doua zi.

După prânz, Sherlock ceru voie să se retragă.

– Nu te duce departe, îl mustrului Sherrinford. Ține minte că trebuie să apară oaspetele meu.

Sherlock rămase în hol în timp ce restul familiei se retrase, fiecare la treburile lui – Sherrinford în bibliotecă și mătușa Anna în seră. Își petrecu vremea uitându-se la tablouri și încercând

să decidă care era cel mai prost. După o vreme, veni la el o servitoare. Avea în mână o tavă de argint pe care se afla un plic.

– Domnule Holmes, i se adresă ea încet, a venit scrisoarea asta pentru dumneavoastră de dimineață.

Sherlock i-o smulse de pe tavă.

– Pentru mine? Mulțumesc!

Fata zâmbi și plecă. Sherlock privi împrejur, de parcă se aștepta să iasă doamna Eglantine de undeva și să-i smulgă plicul din mână, dar era singur. Plicul era, într-adevăr, adresat „Domnului Sherlock Holmes, conacul Holmes, Farnham". Avea ștampila poștei din Whitehall. Mycroft! Își trecu nerăbdător unghia pe sub sigiliul de ceară și deschise plicul.

În interior se găsea o singură foaie. În partea de sus era imprimată adresa apartamentului lui Mycroft din Londra, iar dedesubt, caligrafia ciudat de îngrijită a lui Mycroft, scria:

Dragul meu Sherlock,

Sper că această scrisoare te găsește sănătos. Cu siguranță că deja te simți singur și abandonat, și asta te înfurie. Te rog să înțelegi că îți apreciez sentimentele și că mi-aș dori să pot face ceva să te ajut.

„Ai ce face!" se gândi Sherlock. „Ai putea să mă lași să stau la tine pe durata vacanței." Dar renunță la gândul acesta imediat ce îi trecu prin minte. Mycroft avea și el problemele lui: un serviciu solicitant și, mai nou, rolul de cap al familiei în absența tatălui lor, purtându-i de grijă mamei lor, care avea o sănătate fragilă, și surorii lor, care avea propriile probleme. Nu,

Mycroft făcuse ce era cel mai bine pentru amândoi. Uneori, își dădu seama Sherlock, singurele opțiuni pe care le ai sunt toate nedrepte și trebuie pur și simplu s-o alegi pe cea care micșorează consecințele negative, în detrimentul celei care le mărește pe cele pozitive. I se părea că în felul acesta ar gândi un adult și nu-i plăcu faptul că așa părea să fie viața de adult.

Orice scrisoare trimiți la adresa de mai sus va ajunge la mine într-o zi şi îți promit că voi răspunde imediat la orice solicitare îmi vei adresa – evident, în afară de rugămintea de a veni să locuieşti cu mine la Londra.

„Aha, gândește înaintea mea, ca de obicei", medită Sherlock. Fratele său demonstrase întotdeauna o capacitate stranie de a anticipa ceea ce urma să spună Sherlock. Continuă să citească:

I-am sugerat unchiului Sherrinford să angajeze un meditator ca să îți aprofundezi studiile. Am primit referințe bune despre un domn pe nume Amyus Crowe şi i-am menționat numele său lui Sherrinford. Cred că poți avea încredere în domnul Crowe. Din câte am înțeles, are şi el o fiică. Cu ajutorul ei, poate vei reuşi să îți faci prieteni printre localnici.

„Asta arată că nu știi nimic", se gândi Sherlock. „Am început deja să îmi fac prieteni."

În concluzie, te rog să ții minte că aceasta e o situație pur temporară. Lucrurile se vor schimba, aşa cum se schimbă mereu.

Profită de situația în care te găsești. După cum scria poetul persan Omar Khayam: „Vreau doar o cupă plină, o pâine de jumate. Şi-o carte de poeme. Şi dacă sunt cu tine. Chiar stând într-o ruină – mai fericit ca mine, Niciun sultan nu este cu-o sută de palate."[1]

Citind cuvintele, Sherlock încercă să le descifreze înțelesul. Cunoștea puțin *Rubaiatele* lui *Omar Khayyam*, datorită unui exemplar care fusese donat de traducătorul lui, Richard Burton, bibliotecii școlii Deepdene. Morala generală a diferitelor catrene părea să fie că roata vieții se învârte mereu și nimeni n-o poate opri, deși oamenii pot să se bucure de plăceri cât trăiesc. Acest catren pe care Mycroft îl citase sugera că Sherlock ar trebui să își caute propria lui „pâine de jumate", ceva simplu, care să îl ajute să treacă mai ușor prin această perioadă. Oare Mycroft avea ceva anume în minte sau era doar un sfat general? Sherlock era tentat să îi scrie imediat, cerându-i să-i explice mai în detaliu, dar știa destule despre Mycroft ca să își dea seama că, odată ce spunea ceva, rareori intra în detalii.

Sherlock își întoarse atenția către ultimele rânduri.

Un ultim sfat: fereşte-te de doamna Eglantine. În ciuda poziției sale de încredere, ea nu este deloc prietenă a familiei Holmes.
Ştiu că nu vei lăsa această scrisoare la vedere, ci o vei pune într-un loc ferit.

Fratele tău care te iubeşte,
Mycroft

[1] Omar Khayyam, *Rubaiate* (n.tr.)

Sherlock simți un fior pe spinare când citi aceste rânduri de încheiere. Lui Mycroft nu-i stătea în fire să-l avertizeze și atât de fățiș cu privire la doamna Eglantine, ceea ce ridica o întrebare: De ce *era* așa de direct? Oare pentru că voia ca Sherlock să știe clar ce părere avea el despre doamna Eglantine? Ultima lui sugestie – nu, ultima lui instrucțiune –, să nu lase scrisoarea la vedere, era modul codat al lui Mycroft de a-i cere s-o distrugă. Asta da, îi stătea în fire.

Strecură scrisoarea înapoi în plic, și atunci văzu că mai era ceva acolo o bucată de hârtie. O scoase și descoperi un mandat poștal de cinci șilingi. Cinci șilingi! Îi fusese teamă să deschidă discuția banilor de buzunar cu unchiul și cu mătușa lui, dar se părea că Mycroft urma să se ocupe de asta.

Scrisoarea îl lăsase cu niște sentimente amestecate. Pe de o parte, se simțea mai liniștit și mai fericit, acum că Mycroft îl contactase și când știa că fratele lui îl alesese pe Amyus Crowe, dar, pe de altă parte, era mai îngrijorat cu privire la ceva ce până atunci fusese doar o neplăcere sâcâitoare: doamna Eglantine și antipatia ei evidentă față de el.

– E interesantă scrisoarea?

Era o voce profundă și caldă, cu un accent pe care Sherlock nu-l putu identifica. Se întoarse, împăturind scrisoarea și strecurând-o în buzunar.

Bărbatul care stătea în cadrul ușii de la intrare deschise era înalt și spătos. Avea o claie de păr alb și zburlit și pielea de pe gât îi atârna, dar ținuta îi dezmințea vârsta. Avea tenul maroniu și uscat, de parcă petrecuse mult timp afară, într-un soare mai puternic decât cel de pe cerul Angliei. Purta un costum bej cu o croială și dintr-un material pe care Sherlock nu le cunoștea, iar în mână ținea o pălărie cu boruri late.

– E de la fratele meu, Mycroft, răspunse Sherlock, neștiind cum să reacționeze.

Nu știa dacă să cheme o servitoare ori să îl invite pe bărbat în casă.

– Ah, Mycroft Holmes, spuse bărbatul. Înțeleg că avem cunoștințe comune. Și, cum refuz să cred că ești atât de bătrân încât să fii domnul Sherrinford Holmes, presupun că ești tânărul Sherlock.

– Sherlock Scott Holmes, la dispoziția dumneavoastră, se prezentă Sherlock, ridicându-se și aruncând o privire împrejur. Ah, doriți să intrați, domnule...?

– Domnul Amyus Crowe, răspunse bărbatul. De loc din Albuquerque, în statul New Mexico; parte din Statele Unite ale Americii. Și tu ești foarte amabil, mai adăugă în timp ce pășea. Dar probabil că mi-ai dedus deja identitatea. Sunt aici la recomandarea fratelui tău și sunt sigur că el nu ți-ar fi scris fără să îmi menționeze numele, nu-i așa?

– Ar trebui să caut o servitoare sau...

Înainte să își termine propoziția, doamna Eglantine ieși din umbrele de sub scara principală. De cât timp stătea acolo? Oare îl văzuse pe Sherlock citind scrisoarea?

– Domnul Crowe? întrebă ea. Stăpânul vă așteaptă. Pe aici, vă rog.

Îi făcu semn către ușa biroului.

Fără să vrea, pe Sherlock îl trecu un fior. Doamna Eglantine nu avea cum să știe ce conținea scrisoarea decât dacă nu o deschisese la aburi și apoi o resigilase, iar el refuza să creadă că ar îndrăzni așa ceva, dar totuși se simți de parcă fusese prins făcând ceva rău.

Amyus Crowe intră în hol, lăsându-și pălăria și bastonul la cuier, după care se întoarse către Sherlock.

– Vorbim mai târziu, îi spuse el, punându-i o mână pe umăr.

Băiatul era înalt pentru vârsta lui, dar Amyus Crowe era și mai înalt, iar asta îl făcea pe Sherlock să se simtă ca un copil de zece ani.

– Stai pe aproape, fiule, îi recomandă aruncând o privire pe hol. Și, cât aștepți, încearcă să îți dai seama câte dintre tablourile astea sunt false.

Doamna Eglantine înțepeni.

– Niciunul dintre aceste tablouri nu este un fals! șuieră ea. Stăpânul nu ar permite niciodată așa ceva!

– „Niciunul“ *este* un răspuns acceptabil, aprobă Crowe, trecând de Sherlock și făcându-i cu ochiul, în timp ce-i înmâna doamnei Eglantine o carte de vizită. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați anunța prezența.

Doamna Eglantine îl conduse pe profesor în bibliotecă. După câteva momente, ieși grăbită și se îndepărtă fără să se uite la Sherlock. El o privi cum dispare în umbrele de lângă scări și se întrebă dacă nu cumva se oprise acolo, se întorsese și acum îl urmărea cu privirea.

Sherlock auzea vocile din bibliotecă, dar nu înțelegea cuvintele. În așteptare, începu să se plimbe pe lângă lambriurile de stejar, analizând pe rând detaliile fiecărui tablou. Niciunul nu avea etichetă. Evaluarea artei nu era în programa de la școala Deepdene, așa că descoperi că niciun peisaj rural ori maritim și nicio scenă de vânătoare nu-i trezeau interesul. Lui i se părea că toate erau false, cu pomii lor perfecți, mările învolburate și caii cu picioare fusiforme.

Albuquerque. America. Părea atât de romantic. Sherlock nu știa mai nimic despre acea țară, decât că fusese colonizată de Anglia cu două sute de ani în urmă, că se revoltase împotriva dominației britanice o sută de ani mai târziu și că locuitorii erau independenți și obraznici. A, și trecuse și printr-un război civil cu câțiva ani în urmă, ceva în legătură cu sclavia. Dar îl plăcuse de la prima vedere pe Amyus Crowe și, dacă el era câtuși de puțin reprezentativ pentru concetățenii lui, atunci Sherlock voia să meargă și el în America într-o zi.

Ușa bibliotecii se deschise după vreo jumătate de oră, și Amyus Crowe ieși. Zâmbea și îi strângea mâna lui Sherrinford Holmes. În spatele lor, rândurile înghesuite de cărți legate în piele verde se adunau într-un fundal ce părea o pajiște acoperită de iarbă.

– A, Sherlock, spuse Sherrinford. Domnule Crowe, dați-mi voie să vi-l prezint pe nepotul meu, Sherlock.

– Ne-am cunoscut mai devreme, replică domnul Crowe, dând din cap înspre Sherlock.

– Foarte bine. Mulțumesc că ați venit. O să rog servitoarea să vă conducă.

– Nu vă deranjați, domnule Holmes. Voi face o plimbare pe domeniu cu tânărul domn Sherlock, dacă se poate.

– Desigur, desigur.

Sherrinford se retrase în biroul său ca o țestoasă în carapace, și Crowe se duse către Sherlock.

– Ei bine, care e? Dacă e vreunul fals.

Sherlock se uită la tablouri. Deși le analizase îndeaproape, tot nu era sigur. Arătă spre un tablou foarte prost pictat, cu un călăreț pe un cal ale cărui picioare erau atât de subțiri, că ar fi trebuit să plesnească sub greutatea omului.

– Acela nu e foarte bine pictat, se hazardă el. Perspectiva e distorsionată și anatomia e greșită. Acela e falsul?

– Chestia principală la falsificatori, începu Crowe, examinând tabloul, e că cei slabi sunt prinși destul de repede. Deseori, falsificatorii sunt mai convingători decât pictorii adevărați. Ai dreptate că tabloul e prost pictat, dar e original.

Se duse apoi către o pictură impresionantă cu o scenă de coastă, în care valurile se spărgeau pe o plajă, în timp ce o navă se legăna pe fundal.

– Acesta e un fals.

Sherlock se uită fix la el.

– De unde știți?

– La fel ca multe alte tablouri ale unchiului tău, este de Claude Joseph Vernet. Unchiul tău mai are câteva tablouri și de Horace, fiul lui Vernet. Vernet cel bătrân este cunoscut pentru peisajele sale maritime. Aceasta este o vedere a portului Dover, dar Vernet nu a vizitat niciodată Anglia. Detaliile sunt prea realiste: este clar pictat după model; prin urmare, prin definiție, nu e pictat de Vernet. Este un fals în stilul lui.

– N-aș fi avut de unde să știu asta, se apără Sherlock. N-am învățat nimic despre Vernet sau despre alt pictor.

– Și ce îți spune asta? Crowe se uită în jos spre Sherlock, cu ochii albaștri ca porțelanul aproape ascunși de pielea ridată.

Băiatul se gândi un moment.

– Nu știu.

– Că poți deduce cât vrei, dar că, fără cunoștințe, nu poți face nimic. Mintea ta e ca o roată de tors care se învârte la nesfârșit și fără rost, până prinde lână, și-abia atunci începe să producă fire. Informația este fundamentul gândirii raționale.

Caut-o! Colecționeaz-o asiduu. Umple-ți sertărașele minții cu cât de multe date încap acolo. Nu încerca să le clasifici în date importante și date superficiale: toate sunt la fel de importante.

Sherlock se gândi un moment. Crezuse că avea să se simtă jenat și rănit, dar în glasul lui Crowe nu era nici urmă de critică; mai mult, avea dreptate.

– Înțeleg, spuse el, încuviințând din cap.

– Sunt sigur că înțelegi, îl liniști Crowe. Hai să ne plimbăm, să vedem ce descoperim!

Crowe își recuperă pălăria și bastonul de lângă ușă, apoi ieșiră împreună în soarele puternic al verii. O luară pe gazonul din față către copaci, vorbind despre formele variate ale norilor și despre legătura lor cu vremea.

– Te-ai întrebat vreodată ce-i cu vulpile și cu iepurii? vru să afle el după o vreme.

– Nu în mod special, răspunse Sherlock, întrebându-se unde avea să ducă această schimbare de subiect.

– Să spunem că am avea o sută de vulpi și o sută de iepuri într-o pădure, că în jurul pădurii ar fi un gard și că animalele nu ar putea ieși. Ce s-ar întâmpla?

Sherlock se gândi un moment.

– Iepurii ar face pui de iepuri și vulpile ar face pui de vulpi, iar vulpile ar mânca iepurii.

– Pe toți?

– Pe majoritatea. Apoi iepurii rămași ar fi greu de găsit, pentru că ar începe să se ascundă.

– Și atunci ce s-ar întâmpla?

Sherlock ridică din umeri, neștiind unde ducea discuția.

– Vulpile ar începe să moară de foame, bănuiesc.

– Și iepurii?

– Ar continua să mănânce iarbă, să se ascundă și să se înmulțească, așa că numărul lor ar începe să crească.

În minte păru să îi explodeze brusc o lumină. Înțelegea.

– Și apoi numărul vulpilor ar începe să crească, pentru că ar prinde mai mulți iepuri și ar mânca bine și s-ar înmulți. Și în cele din urmă numărul vulpilor ar fi atât de mare, că ar mânca tot mai mulți iepuri, și numărul iepurilor ar începe din nou să scadă.

– Și procesul ar continua să se repete, ca două valuri care se ridică și apoi coboară, unul după celălalt. Undeva la baza acestui proces e o formulă matematică denumită calcul diferențial, pe care ar trebui să o înveți. E ciudat de folositoare. Ai putea să aplici aceeași ecuație infractorilor și polițiștilor dintr-un oraș, dacă dorești. Râse brusc. Deși polițiștii nu îi mănâncă pe infractori de obicei, ideea de bază e aceeași. Isaac Newton și Gottfried Leibniz au dezvoltat matematica fiecare în parte, dar de curând a fost dezvoltată și mai mult de către Augustin Cauchy și Bernhard Riemann. Riemann a murit acum câteva luni. E o mare pierdere pentru umanitate, după părerea mea, deși nu sunt sigur că umanitatea și-a dat seama de asta.

În sinea lui, Sherlock se îndoia că matematica avea să fie vreodată importantă, așa că o dădu deoparte. Era fericit să își umple „sertărașele minții“ cu informații despre artă și muzică, pe care le găsea interesante, dar de ecuații se putea lipsi.

După o vreme, ajunseră la zidul de piatră care marca hotarul moșiei Holmes. Crowe făcu un semn înspre dreapta.

– Tu du-te pe acolo și adună ciuperci, cât de multe poți duce. Eu merg în partea cealaltă. Hai să ne întâlnim aici peste o jumătate de oră, și îți arăt cum să le deosebești pe cele

otrăvitoare de cele bune de mâncat. Să nu guști vreuna, ai grijă. E o tehnică de analiză relevantă, dar e posibil să fie mortală.

Crowe se duse la stânga, dând la o parte cu bastonul tufișurile și smocurile de iarbă și uitându-se pe dedesubt. Sherlock porni înspre dreapta, examinând pământul pentru a găsi pălărioarele albe și cărnoase ale ciupercilor care se iteau printre ferigi.

După câteva momente, îl pierdu pe profesor din raza vizuală. Continuă să meargă, dar, în afară de niște excrescențe maronii, ca niște farfurii, care ieșeau din scoarța unui copac și pe care nu era sigur dacă să le culeagă, nu găsi nimic.

Deodată, dintre copaci îi atrase atenția un fulger de culoare: pete roșii pe un fundal alb. Se apropie, crezând că era un mănunchi de mânătărci, dar ceva la forma aceea îl deranja. Arăta ca...

Un nor de fum se ridică de pe obiect exact când Sherlock îl identifică: trupul unui bărbat, culcat la pământ și contorsionat. Fumul se îndepărtă plutind, condus de o briză, dar nu se vedea niciun foc. O clipă, băiatul se gândi că bărbatul care zăcea acolo fuma o pipă, cu fața acoperită din cine știe ce motiv cu o batistă albă cu buline roșii, dar când se apropie, își dădu seama că petele roșii nu erau nici bulinele de pe o ciupercă, nici cele de pe o batistă albă.

Erau buboaie însângerate pe fața unui cadavru.

CAPITOLUL PATRU

Amyus Crowe scoase din buzunar o batistă și i-o dădu lui Sherlock. Din alt buzunar scoase o sticluță de metal, aplatizată și curbată, pentru a se potrivi formei corpului. Avea o curelușă de piele în jurul ei. Îi deșurubă capacul și turnă un lichid maroniu pe batista pe care o ținea Sherlock, îmbibând-o. Un iz care îți înțepa ochii și nările se ridică din materialul umed.

– Coniac, spuse Crowe ca răspuns la expresia bănuitoare a lui Sherlock. Preventiv, în caz că lucrul care l-a ucis pe bărbatul acesta e infecțios. Nu vrem să ne molipsim de ceea ce l-a trimis pe lumea cealaltă.

Scoase apoi o altă batistă din buzunar și repetă procedura.

– Ceea ce l-a ucis? repetă Sherlock, nedumerit. Cu siguranță, e un fel de boală. Uitați-vă la fața lui!

Ochii de un albastru profund ai lui Crowe se fixară pe fața lui Sherlock. Se uită cu interes la băiat timp de câteva momente, cu batista în mână.

– Crezi că boala e ceva care se întâmplă pur și simplu, că maladiile se dezvoltă într-un organism fără niciun ajutor?

– Cred că da, recunoscu Sherlock. Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Dar știi că bolile se pot transmite de la o persoană la alta, prin atingere sau apropiere.

– Da..., spuse Sherlock precaut, întrebându-se unde duceau toate astea.

– Atunci nu ți se pare normal ca un lucru să se transmită de la un om bolnav la unul sănătos și să îl îmbolnăvească și pe el?

Sherlock nu scoase niciun sunet. Știa că asta avea să se transforme în altă lecție, indiferent de răspunsul lui.

– Acum câțiva ani, eram la Viena, continuă Crowe. Am cunoscut un bărbat pe nume Ignaz Semmelweis. Era ungur și lucra cu femeile cărora le venea vremea să nască. El a observat că femeile care erau asistate de doctori sau de studenți la medicină riscau mai mult să moară de febră puerperală decât cele care erau asistate de moașe. Un tip inteligent Semmelweis ăsta. Alți doctori ar fi lăsat-o așa, dar el și-a dat seama că acești medici veneau la nașteri direct de la autopsii. Așa că i-a pus pe doctori să se spele pe mâini cu apă și cu var nestins înainte să examineze femeile însărcinate, și rata mortalității din cauza febrei puerperale a scăzut la el în spital. Este clar că varul nestins omora sau distrugea ceva de pe mâinile doctorilor, care altfel ar fi trecut de la cadavre la femei. Crowe ridică batista. De aici coniacul. Are un efect similar.

– Ce era acel ceva? întrebă Sherlock.

Crowe zâmbi.

– Scriitorul roman Marcus Terentius Varro a scris: „... există specii de creaturi minuscule care nu pot fi văzute cu ochiul liber, care plutesc prin aer și intră în corp prin gură și prin nas și provoacă boli grave“. Nu e genul de clasic pe care îl studiezi la școală, bănuiesc. Oamenii discută de secole întregi despre aceste creaturi minuscule, dar medicina nu le ia în serios.

– Dar n-am putea să lăsăm corpul aici și să spunem cuiva? întrebă Sherlock. N-ar fi mai sigur pentru noi?

Crowe se uită împrejur, la copaci și la tufișuri.

– E prea mare riscul să vină o vulpe sau un viezure să-i mănânce mațele. Nu-l cunosc pe individul ăsta, dar nu i-aș dori asta nimănui, nici mort, nici viu. Nu, oricum va trebui dus de aici pentru a fi îngropat, așa că ori acum, ori mai târziu, tot aia e. Vom fi în siguranță atâta timp cât nu-l atingem și purtăm măștile astea.

Sherlock își legă batista în jurul feței, cu băgare de seamă. Aburii coniacului făceau să-i lăcrimeze ochii. Crowe râse. Ridurile profunde din jurul ochilor se strânseră ca pânzeturile de in.

– N-am spus că e un coniac bun! Ai grijă să nu-i dai de gust. Acum, dă fuga și ia o roabă din grădină. Adu-o aici cât mai repede!

Sherlock îl lăsă pe Crowe aplecat peste cadavru și își îndesă batista în buzunar pentru mai târziu, apoi o luă înapoi prin pădure, către casă. Identifică drumul înapoi după copacii, tufișurile și ciupercile pe care Amyus Crowe i le arătase pe drum, alergând printre mlădițele tinere și simțind cum iarba îi șfichiuiește gleznele în goană. Mirosul de ferigi uscate și de lavandă i se amesteca în nări. Simțea cum îi țâșnea sudoarea pe frunte și între omoplați și cum îi picura în jos pe obraji și pe spinare.

Când ieși în fugă din pădure în pajiștea deschisă care îi separa de casă, se opri o clipă, ca să își tragă sufletul și să se răcorească. Soarele după-amiezii îl orbi pe moment, la fel de puternic precum o lovitură în cap. Se aplecă și își puse mâinile

pe genunchi, înghițind cu lăcomie aerul cald. Sunete înăbușite până atunci de copaci îi atrăgeau acum atenția – tăiatul lemnelor, grohăitul îndepărtat al porcilor, cineva care cânta.

Când își înălță capul, văzu în zare o siluetă pe un cal. Era chiar dincolo de poarta care dădea în drum, de partea cealaltă a zidului înalt. Calul stătea pe loc, iar lui Sherlock i se păru că omul îl privea. Își îngustă ochii, ridicând o mână ca să se ferească de soare, dar, în momentul în care mâna îi ajunse în dreptul ochilor, calul porni și silueta dispăru.

Alungând cele văzute într-un colț al minții, Sherlock găsi o roabă lângă cotețul găinilor și o împinse cu repeziciune prin pădure până la locul unde zăcea leșul. Îl găsi pe Crowe scotocind prin buzunarele bărbatului.

– N-are nimic care să ne spună cine este, îi explică acesta fără să se uite împrejur. Vocea îi era înăbușită de batistă. Îl recunoști?

Sherlock se uită la fața umflată, simțind cum i se dă stomacul peste cap. Încercă să vadă dincolo de buboaie și de roșeața trăsăturilor.

– Nu cred, decise el în cele din urmă, dar e greu de spus.

– Uită-te la urechi, îl îndemnă Crowe. Urechile oamenilor sunt foarte diferite. Unii nu au lobul urechii, alții le au mai încrețite, iar alții le au ca niște scoici perfecte. E un mod simplu de a deosebi oamenii, mai ales dacă încearcă să se deghizeze.

Sherlock își înghiți imediat un răspuns, cum că bărbatul care zăcea mort pe pământ nu era în stare să își ascundă identitatea, și se concentră pe urechea stângă a bărbatului, aflată la vedere. Observă că avea o crestătură evidentă, cam pe la mijloc, de parcă fusese atinsă de un cuțit într-o bătaie

sau de un topor în timp ce tăia lemne. Acest gând îi declanșă o amintire: îl mai văzuse pe acest bărbat. Dar unde?

– Cred că lucrează pentru unchiul meu, spuse el. L-am văzut în timp ce mâna o căruță.

– Când a fost asta? întrebă Crowe.

– Chiar azi-dimineață. Sherlock se încruntă. Dar acum arată de parcă ar fi fost bolnav zile întregi. Era sănătos când l-am văzut eu.

– Interesant, murmură Crowe. Foarte bine! Hai să-l urcăm în roabă și să-l ducem acasă. Acritura voastră de intendentă poate să trimită după tăietorii de oase de pe aici.

– Tăietori de oase?

– Doctori, râse Crowe. N-ai mai auzit niciodată expresia „tăietor de oase”?

Sherlock clătină din cap.

– Li se spune așa pentru că, până nu demult, numai asta făceau: amputau degete de la mâini sau de la picioare, brațe sau tălpi, dacă avea loc vreun accident, zise Crowe. Din fericire, civilizația a mai evoluat un pic în ultimul timp. Se aplecă peste cadavru, apoi se îndreptă din nou de spate, cu ochii la Sherlock. Ține minte: nu-i atinge pielea, îl avertiză el. Doar hainele. E mai bine să nu ne asumăm riscuri.

Drumul prin pădure le luă aproape o jumătate de oră. Amyus Crowe împingea roaba iar cadavrul stătea într-un echilibru precar. Sherlock mergea cu pas iute înainte, aplecându-se ca să dea la o parte pietrele și ramurile care ar fi putut agăța roata sau de care s-ar fi putut împiedica profesorul. Brațele mortului se bălăngăneau în sus și în jos de fiecare dată când roaba trecea peste un dâmb, făcându-l să arate de parcă

se chinuia să se ridice în șezut. Sherlock încerca să nu se uite la el.

Când se ivi, în sfârșit, casa la orizont, Sherlock gâfâia de zor și își simțea mușchii arzând de oboseală. Probabil că îi văzuse cineva, pentru că doamna Eglantine venea deja către ei.

Îi întâmpină chiar când ajunseră la liziera pădurii.

– În niciun un caz, spuse ea înțepată, nu veți aduce lucrul acela în apropierea casei.

– *Lucrul* acesta, o puse calm la respect Crowe, este unul dintre muncitorii stăpânului dumneavoastră. Știu că e mort, dar cred că merită totuși puțin respect.

Doamna Eglantine își încrucișă brațele la piept.

– Muncitor sau nu, continuă ea, nu voi permite să fie adus în apropierea casei. Uitați-vă la el! Nu știu dacă e varicelă sau ciumă, dar trupul trebuie ars.

– Sunt de acord, dar mai întâi vreau să îl vadă un doctor. Și, desigur, trebuie informată familia. Fiți drăguță și trimiteți după un doctor din oraș. Între timp, putem depune corpul undeva?

Doamna Eglantine pufni.

– E acolo un șopron unde e adunat bălegarul, le arătă ea. Nu e folosit la nimic. Puneți-l acolo! După aceea, putem da foc șopronului, mai adăugă, apoi se întoarse și se duse către casă.

– Ce doamnă încântătoare, murmură Crowe.

Sherlock îi arătă drumul, după casă, acolo unde se depozita bălegarul înainte de a fi împrăștiat printre straturile de legume și prin livezi. Mirosul era puternic și cald, în ciuda batistei îmbibate de coniac, și îi intra pe nas și pe gură, lăsându-i în gât un gust amar.

Șopronul era dărăpănat, iar Sherlock și Crowe se văzură nevoiți să dea la o parte mormane de lemne și unelte agricole ca să poată duce trupul înăuntru. Razele care se strecurau prin găurile din acoperiș și prin pereți luminau corpul pe porțiuni mici cât un lat de palmă, lăsând, din fericire, în întuneric tot restul. Lui Sherlock i se părea că arăta ca o păpușă grotescă în mărime naturală, care a fost aruncată de careva, cu brațele și picioarele bălăngănindu-i-se peste marginile roabei.

– Nu are rost să rămânem amândoi aici, zise Crowe, ieșind afară și dându-și jos batista. Du-te înapoi acasă. Pune o servitoare să îți pregătească o baie, una fierbinte. Freacă-te cu săpun dezinfectant! Schimbă-ți hainele și lasă-le pe cele de pe tine afară ca să fie arse, dacă mai ai și altele. Dacă nu, dă-le servitoarei să le spele!

După baie, cu pielea roșie și julită de la frecatul cu săpunul dezinfectant vișiniu, Sherlock își puse hainele de rezervă și ieși din casă. Încă mai simțea mirosul ca de catran lăsat de săpun pe piele și îl înțepau ochii. Când dădu colțul casei, ștergându-și lacrimile din ochi, îl văzu pe Amyus Crowe în fața șopronului dărăpănat, discutând cu un bărbat rotofei îmbrăcat într-o redingotă neagră. Trebuia să fie doctorul. Când Sherlock se apropie, auzi vocea ascuțită și arogantă a doctorului spunând:

– Trebuie să alertăm autoritățile civile. Acesta e al doilea cadavru pe care îl găsim cu simptome similare. Dacă e vorba despre ciumă, atunci trebuie să ne luăm imediat măsuri de siguranță. Târgul de mâine va trebui anulat și toate clădirile publice – închise, ca să evităm răspândirea molimei. Cerule, poate va trebui să punem bariere la drumurile care duc și ies din oraș, până când trece pericolul!

– Stați un pic, îl opri Amyus Crowe cu vocea lui joasă și profundă. Avem doar două cadavre. Două picături de apă nu înseamnă o furtună.

– Dacă aștepți până toarnă cu găleata și nu-ți deschizi umbrela, o să te uzi leoarcă, îl contrazise doctorul.

Brusc, Sherlock își dădu seama că știa mai multe decât ei. Cadavrul, buboaiele, norul de fum, toate erau așa cum le văzuse și Matthew Arnatt când murise omul din oraș. Ce *era* acel fum?

– Hai să așteptăm măcar până când vede un expert cadavrele.

Doctorul clătină din cap enervat.

– Ce expert? Pot să fac eu autopsia, dar mi-e de ajuns că am văzut buboaiele alea. Trebuie să presupunem că avem de-a face cu ciuma bubonică și să acționăm în consecință.

Crowe ridică o mână ca să îl liniștească.

– Cunosc un expert în boli tropicale care locuiește în Guildford. Profesorul Winchcombe. Putem trimite după el. Îi voi adresa o scrisoare.

– Scrieți-i dacă doriți, dar, cât timp faceți asta, voi vorbi cu primarul, cu consiliul orășenesc și cu episcopul de Winchester.

– Ce-are a face episcopul cu asta? întrebă Crowe.

– Castelul Farnham este reședința oficială a Excelenței Sale.

Sherlock se apropie, dar Amyus îl observă și îi făcu semn să plece. Băiatul simți un val de enervare. El găsise cadavrul, și acum Crowe voia să îl lase pe-afară. Oare profesorul se aștepta ca el să piardă vremea până când terminau ei de vorbit și apoi să reia lecția de unde se opriseră? Avea chestii mai

bune de făcut cu timpul lui. Dacă americanul voia să se plângă, n-avea decât să îi scrie lui Mycroft.

Simțind cum îl roade supărarea, Sherlock se întoarse și intră în pădure.

După ce se strecură printre copaci, pierdu casa din vedere în câteva momente. Sub picioarele lui pământul era spongios. Nu se auzeau decât trosnetul vegetației care se usca în soarele după-amiezii și câte un foșnet atunci când o pasăre sau o vulpe se mișcau prin tufișuri. Dinspre sol venea o aromă de frunze umede care acoperea urmele înțepătoare de miros de coniac și pe cele mai puternice de dezinfectant. Nu era nicio cărare, niciun drumeag pe care să o ia, așa că Sherlock fu nevoit să pășească atent peste copacii căzuți la pământ și să înconjoare tufele de păducel ca să poată avansa vreun pic.

Intrase prin pădure prin alt loc decât cel pe unde fusese mai devreme cu Crowe și nu știa prea bine unde se afla. Nu mai vedea casa și habar n-avea cum să se orienteze. Ar fi putut foarte bine să fie și în mijlocul pădurii, nu la marginea ei, și, dacă nu era atent, putea să meargă până ajungea chiar în mijloc. Nu avea cum să verifice în ce direcție se îndrepta și, deși încerca să rețină formele copacilor pe lângă care trecea, descoperi că, de fapt, toți arătau la fel.

Ceva îl atrăgea mai adânc în pădure, fapt care-l nedumerea. Unii oameni vorbeau despre orașe și localități de parcă aveau o personalitate proprie, iar Sherlock simțise ceva asemănător la Londra, în vizitele făcute ocazional cu tatăl său, și, într-o măsură mai mică, în Farnham cu Matthew Arnatt, dar aici simțea o altfel de personalitate. Parcă ar fi fost un suflet atemporal și tainic care asistase la moartea muncitorului de la conac,

dar nu-i păsa, așa cum nu-i păsase de moartea animalelor și a oamenilor la care fusese martor peste milenii.

Se străduia să alunge aceste gânduri, când, deodată, dădu peste șanțurile lăsate de roabă, pe care le urmări până în zona unde găsise corpul. Vegetația care fusese culcată la pământ de cadavru se ridicase la loc acum și nicio urmă nu mai indica zona unde zăcuse. Știa locul doar fiindcă acolo se opreau șanțurile făcute de roabă.

Sherlock se uită la pământ, neștiind exact ce căuta. Încercă să își închipuie cum fuseseră ultimele clipe din viața bărbatului. Se împleticise până în poiană, delirând, după care căzuse în genunchi, înainte să se prăbușească de tot la pământ? Sau mergea, fără să știe că era bolnav, și leșinase brusc, zăcând acolo inconștient în timp ce îi ieșeau buboaie pe față și pe mâini? Trebuia să fie vreun mod de a deduce asta după urmele de pași. Dacă delirase, atunci ar fi fost dezordonate, pe când, dacă ar fi mers normal, urmele ar fi fost în linie dreaptă. Poate că doctorului i-ar fi de folos să știe cât de repede îl doborâse boala – iar dacă asta nu folosea la nimic, atunci măcar l-ar fi putut impresiona pe Amyus Crowe cu talentul său deductiv.

Sherlock se lăsă pe vine și examină pământul îndeaproape. Cizmele bărbatului lăsaseră o amprentă clară pe sol; călcâiul uneia dintre ele era mai tocit decât celălalt, iar Sherlock descoperi că putea distinge cu ușurință urmele bărbatului de ale sale și de ale lui Amyus Crowe. Le urmări până la copaci. Erau ciudate. În unele locuri urmele mergeau într-o direcție, apoi în altă direcție, de parcă bărbatul se răsucise. Oare dansase? Nu, asta era o prostie. Fusese amețit? Asta era mai probabil. Poate că boala – oricare ar fi fost – îi afectase echilibrul.

Sherlock urmă calea încurcată a urmelor de la poiană până la un loc unde se îndreptau brusc. De aici mergeau în linie dreaptă, ocolind din loc în loc un copac sau un trunchi căzut; se îndepărtau de ceea ce presupuse că era conacul Holmes. Se părea că fusese luat pe nepregătite – indiferent despre ce ar fi fost voba. Mersese aparent normal, pentru ca în clipa următoare să se împleticească în cercuri de parcă ar fi fost beat; și apoi, la scurt timp, căzuse la pământ. Și pe urmă murise.

Se întoarse în locul unde se modificase tiparul urmelor și rămase acolo, privind împrejur nedumerit. Era ceva în neregulă cu zona din apropiere. Privi copacii, tufișurile și iarba timp de câteva momente, încercând să își dea seama ce nu se potrivea, și atunci se lumină. Iarba avea o culoare ușor diferită; era mai galbenă decât în restul pădurii. Sherlock îngenunche și atinse pământul cu degetul. Îl retrase pătat și plin de praf. Ceva fusese împrăștiat pe jos; ceva ce nu avea ce căuta acolo.

Sherlock își frecă buricele degetelor unul de altul. Erau unsuroase. Orice ar fi fost praful acela galben, nu îi era deloc familiar. Se panică un moment, cu inima bătându-i repede, când îi trecu prin cap că praful acela galben ar fi putut declanșa boala bărbatului, dar câteva minute de gândire îl convinseră că bolile nu vin din pete de praf. Se transmiteau de la persoană la persoană. Otrava era o altă posibilitate, dar ce otravă făcea să apară buboaie pe fața și pe mâinile unui om?

Gândind repede, Sherlock scoase din buzunar plicul cu scrisoarea pe care o primise de dimineață de la Mycroft. Luă scrisoarea și o puse în buzunar, apoi ținu plicul de margini, astfel încât acesta se deschise ca un fel de gură, și îl trecu de-a lungul ierbii. O parte din praful galben se scutură în plic. Îl închise

repede la loc și îl puse în alt buzunar. Nu știa dacă era important, dar era posibil ca Amyus Crowe să-l poată recunoaște.

Rătăcind prin pădure, ieși în cele din urmă la marginea unui drum, dar nu știa dacă era cel care ducea spre conacul Holmes sau un altul. Drumul cotea în ambele direcții, așa că era imposibil să își dea seama unde se afla. Se așeză la marginea lui și se puse pe așteptat. Se gândi că, în cele din urmă, avea să treacă vreun căruțaș pe care să-l roage să îl ia și pe el.

Era spre sfârșitul după-amiezii. Unde voia să meargă – la conac sau în oraș? După câteva secunde, se decise că, dacă se întorcea la conac, îl aștepta o seară plictisitoare. Orașul părea mult mai interesant.

Primele zece sau douăsprezece căruțe care trecură se îndreptau toate în aceeași direcție și erau pline până la refuz de cutii, lăzi și saci de iută. Pe chipurile căruțașilor și ale pasagerilor se citea frica. Sherlock nu era sigur, dar avea senzația că oamenii auziseră de cele două morți și plecau din Farnham, ca să se îndepărteze cât de mult de ciumă. Nici măcar nu se obosi să îi roage să îl ia și pe el: privirile de pe fețele lor sugerau că n-aveau să fie prea drăguți. Până la urmă, poate vreo jumătate de oră mai târziu, auzi zornăitul roților unei căruțe pe pământul tare al drumului, mergând în direcție opusă față de cele care trecuseră până atunci. Se ridică și așteptă să iasă de după cotitură.

– Mă scuzați, strigă el către căruțașul cu părul cărunt și fața suptă. În ce direcție mergeți?

Omul dădu vag din cap înspre drumul din față. Nu se obosi să-i arunce nici măcar o privire băiatului, deși trăsese de frâie să încetinească singurul cal de la căruță.

– În ce parte e conacul Holmes? strigă Sherlock.

Bărbatul arătă cu o smucitură a capului spre drumul din spatele lui.

– Mă puteți duce până în oraș?

Omul se gândi un moment, apoi făcu semn cu capul către spatele căruței. Luând asta ca pe un „da", Sherlock se urcă în spate. Căruța prinse imediat viteză, astfel că fu cât pe ce să cadă din ea, dar nu făcu decât să se rostogolească înainte într-o claie de paie.

Căruțașul nu vorbi deloc tot drumul, și Sherlock își dădu seama că nu avea nimic de spus. Își trecu timpul gândindu-se când la bărbatul mort, când la călărețul misterios, când la ciudatul, dar amabilul Amyus Crowe. Pentru un loc care păruse o sursă sigură de plictiseală, conacul Holmes și vecinătatea sa imediată se dovediseră oricum, numai plictisitoare nu.

Gândurile i se îndreptară spre povestea pe care Matty i-o spusese despre cadavrul care fusese scos din casa din Farnham și despre norul pe care prietenul său îl văzuse plutind pe fereastră. Sherlock nu luase în serios povestea – cel puțin, partea cu norul –, dar acum avea îndoieli. Dacă Amyus Crowe avea dreptate că bolile erau provocate de „creaturi minuscule" care puteau fi transmise de la om la om, atunci oare asta văzuseră el și Matty, un nor de creaturi din astea minuscule, purtătoare de molime?

Nu avea sens. Nimeni nu mai susținuse vreodată că văzuse norii aceia de creaturi. Cu siguranță, Sherlock și Matty n-aveau cum să fie singurii cărora le ieșise în cale. Altceva se petrecea aici.

Abia când căruța se opri cu o hurducătură, își dădu seama că se afla în Farnham. Căruțașul rămase nemișcat ca o statuie,

așteptând ca Sherlock să se dea jos, după care porni fără să se mai uite în spate, în timp ce băiatul încă mai scotocea prin buzunare după niște mărunțiș, crezând că era cazul să îi plătească omului pentru osteneală.

Sherlock privi în jur. Recunoscu locurile: era strada principală care trecea prin centrul orașului Farnham. În față zări o clădire mare, pătrățoasă, din cărămidă roșie, înconjurată de arcade, despre care Matty îi spusese că era un depozit de grâne. Orașul își vedea de treburile lui de zi cu zi; oamenii mergeau pe trotuare sau traversau strada, se opreau la vitrinele prăvăliilor sau la tarabele care vindeau produse de patiserie, discutând unii cu alții sau văzându-și de treburile lor. Un contrast mai puternic cu singurătatea întunecată a pădurii nici că se putea!

Poate că doar i se părea, dar pe la colțurile străzilor și în fața prăvăliilor vedea cum se adunau grupulețe de oameni. Păreau să aibă capetele plecate laolaltă, de parcă discutau în șoaptă, și se uitau cu ochi bănuitori la fiecare trecător. Oare vorbeau despre faptul că era posibil să fie ciumă la ei în târg? Oare analizau chipul fiecărui trecător, căutând urme de bube umflate sau îmbujorarea specifică febrei?

Sherlock elimină repede de pe listă locurile unde l-ar fi putut găsi pe Matty. La ora asta, tarabele din piață mai aveau încă o oră sau două până să se închidă, așa că nu prea erau șanse ca el să bântuie pe acolo, sperând să-i cadă în mână ceva fructe sau legume, și nici nu mai erau trenuri până diseară, după cum apărea în mersul trenurilor, pe care-l învățase pe dinafară, pentru cazul că n-ar mai fi suportat să stea la conacul Holmes. Presupuse apoi că Matty ar putea fi prin fața vreunei cârciumi, sperând ca vreun bețiv să-i arunce un bănuț.

Până la urmă, Sherlock înțelese că nu avea suficiente informații ca să își dea seama *unde* s-ar putea afla puștiul. Mycroft îl avertiza uneori: „Este o greșeală capitală să faci teorii fără dovezi, Sherlock". Așa că o luă pe străzi până ajunse la locul pe care i-l arătase Matthew: casa în care norul morții se cățărase pe fereastră, sus pe zid și peste acoperiș.

Clădirea părea abandonată. Ușile și ferestrele erau ferecate bine, iar la intrare cineva bătuse în cuie un afiș. Sherlock presupuse că era un avertisment că înăuntru murise cineva de febră. Era tulburat de emoții contradictorii: o parte din el voia să intre să arunce o privire, să vadă dacă erau și acolo urme din praful galben, dar altă parte, mai instinctivă, era speriată. În ciuda batistei îmbibate cu coniac pe care o avea mototolită în buzunar, nu voia să se expună pericolului de contaminare.

Deodată, ușa casei se întredeschise, și Sherlock se ascunse în umbra unei porți de peste drum. Cine era acolo? Oare cineva risca și făcea curățenie? Să se fi mutat cineva acolo sau poate că se întorseseră locatarii, indiferent de risc? Timp de câteva minute, ușa rămase nemișcată, și Sherlock simți – mai degrabă decât văzu – că, în întunericul din spatele ușii, pândea cineva. Se adânci și mai tare în umbre, cu inima bubuindu-i, deși nu știa de ce.

În cele din urmă, ușa se deschise suficient cât să se strecoare prin ea un bărbat. Era îmbrăcat în nuanțe diferite de cenușiu și scrută strada în ambele sensuri înainte să iasă. Căra un săculeț.

Iar mâna care ținea gâtul săculețului era acoperită de un praf fin galben.

Intrigat de praf și de atitudinea omului, care sugera că nu voia să fie văzut părăsind casa, Sherlock îl privi cum o luă pe

drumul care dădea în strada mare. Bărbatul făcu la stânga. Sherlock așteptă câteva momente, apoi se luă după el. Nu știa ce se petrecea, dar intenționa să afle.

Chipul omului îi era ciudat de cunoscut. Îl mai văzuse undeva. Avea o față îngustă, ca de nevăstuică, și dinți proeminenți, îngălbeniți de la tutun. Și atunci își aminti: bărbatul se afla la gara Farnham când el și Matthew fuseseră acolo. Încărca lăzi cu gheață într-o căruță.

Traseul bărbatului îl duse dintr-o parte a târgului în cea-laltă. Sherlock rămase în spatele lui, ascunzându-se în pragul ușilor sau în spatele oamenilor dacă i se părea că bărbatul întorcea capul. În cele din urmă, cel urmărit coti pe o alee lăturalnică, pe care Sherlock o recunoscu. Era cea pe care el și Matty merseseră mai devreme, acolo unde fusese cât pe ce să-i calce trăsura în care se afla bărbatul ăla ciudat cu ochii rozalii.

Omul se furișă de-a lungul unui gard înalt de ciment, până la porțile de lemn pe care ieșise trăsura, și ciocăni într-un ritm complicat, pe care Sherlock îl uită chiar în timp ce încerca să îl memoreze. Porțile se întredeschiseră, bărbatul intră, după care porțile se închiseră la loc înainte ca Sherlock să poată zări ce era înăuntru.

Băiatul se uită în jur, supărat. Își dorea foarte mult să arunce o privire peste gard ca să vadă ce era înăuntru, dar nu își dădea seama cum să facă asta. Toate erau legate între ele: cele două decese, norul zburător, praful galben, dar nu vedea firele care făceau aceste legături. Răspunsurile pe care le voia puteau fi găsite în spatele acelor garduri, dar puteau la fel de bine să fie și în China.

Soarele coborâse la asfințit și se făcuse roșu. Sherlock trebuia să se întoarcă la conacul Holmes, să se pregătească pentru cină. Nu avea multă vreme la dispoziție. Disperat, se mai uită o dată împrejur. În spatele lui, la colțul gardului, o bucată mare de ciment se fărâmițase, din cauza loviturilor primite de-a lungul anilor de la căruțele și roabele care treceau pe drum, dar și din cauza ploilor. Cărămida ce ieșea la iveală de sub cimentul lipsă putea fi un punct de sprijin pentru piciorul lui Sherlock, ajutându-l să urce pe gard.

Merita să încerce.

Fără să mai stea pe gânduri, Sherlock se strecură lângă colț și privi în jur. Nu vedea țipenie de om. Se întinse cât putu de sus, căutând cu degetele un spațiu gol între două cărămizi, apoi râcâi cu piciorul drept ca să mai găsească unul. Când crezu că era gata, se avântă în sus. Mușchii picioarelor protestară din cauza efortului brusc, dar nu avea de gând să renunțe acum. Își aruncă mâna stângă cât mai sus și simți cum se agață de vârful gardului. Se ținu strâns și își duse piciorul stâng în sus, apoi îl târî în jos pe gard până se sprijini în ceva. Își schimbă greutatea de pe piciorul drept pe cel stâng, sperând că zidăria nu avea să se sfărâme sub el. Cărămida rezistă și, în același timp, Sherlock se trase cu mâna stângă și împinse cu piciorul stâng, apoi, ca prin minune, se trezi întins în vârful gardului, balansându-se primejdios, cât pe ce să cadă în curtea care se întindea sub ochii lui.

CAPITOLUL CINCI

Din locul său de observație de pe gard, Sherlock vedea toată curtea. Nu se zărea niciun om. O clădire de lemn cu un singur etaj și fără ferestre – mai degrabă un hambar – domina terenul, iar zona dimprejur fusese lăsată pradă mizeriei și buruienilor. Între ușile imense de lemn ale clădirii și porți se vedeau nenumărate șanțuri făcute de roți. Unele erau superficiale, doar niște zgârieturi pe pământ, în timp ce altele erau adânci și pline cu apă de la ploaia recentă. Sherlock trase concluzia că la hambar soseau căruțe sau cărucioare goale, care lăsau urmele superficiale, și plecau încărcate cu ceva greu, ce le făcea să se cufunde mai adânc în pământul moale. Dar ce anume era depozitat sau fabricat în hambar? Să fi fost ceva legat de moartea bărbatului pe care îl văzuse Matty și de praful galben?

Sherlock își trecu un picior peste gard, pregătindu-se să coboare, dar o mișcare bruscă îl făcu să se tragă rapid înapoi. Ceva negru și iute alergă din umbrele din jurul clădirii într-un vârtej de picioare. Sherlock văzu un cap mare și musculos, cu urechi mici lăsate pe spate și lipite de craniu, și un trup mic,

acoperit cu peri. Câinele nu lătră la el, ci mârâi; un sunet profund și scrâșnitor, ca un ferăstrău care taie un lemn tare. Din colții dezveliți picura salivă. Alunecă și se opri chiar sub locul unde stătea Sherlock întins, fixându-l cu privirea în timp ce patrula încoace și încolo pe piciorușele ca niște butuci, cu coada lăsată în jos.

Trebuia să intre în hambar. Acolo se afla un mister, și Sherlock ura misterele nerezolvate. Dar câinele părea flămând și antrenat să atace.

Se uită înspre partea cealaltă a gardului, pe unde se cățărase. Mai era vreo intrare? Probabil că nu, iar câinele avea să-l urmărească, acum că-i prinsese mirosul. Se putea împrieteni cu el? Probabil că nu, cu siguranță nu fără să coboare de pe gard, iar pedeapsa dacă dădea greș era prea cumplită ca s-o ia în calcul. Putea găsi o cărămidă desprinsă sau o piatră mare s-o arunce în capul animalului, dar asta era inutil de brutal. Îl putea droga cumva? Îi trecu prin minte că s-ar putea duce înapoi în piața din Farnham, să cumpere o bucată de carne cu puținii bani rămași, dar apoi ce avea să facă?

Verifică pământul de ambele părți ale gardului, căutând ceva care să îl ajute. Acolo unde gardul se înfigea în pământ, aproape de porți, observă ceva ce semăna cu o căciulă de blană abandonată. Era viezurele mort pe care îl văzuse mai devreme. Repede, mai mult căzu decât sări de pe gard și alergă până la locul unde zăcea viezurele mort, încolăcit. Îl ridică. Blana îi era uscată și plină de praf și era atât de ușor, de parcă scânteia de viață care se stinsese când murise ar fi avut o greutate fizică. Mirosea dezgustător, a putrefacție. Mormăind un fel de scuze, se aplecă ușor, își îndoi brațul și azvârli viezurele peste

zid. Membrele țepene se întinseră când zbură, rotindu-se ca o morișcă. Dispăru în spatele cărămizilor, și Sherlock auzi o bufnitură când lovi pământul. Câteva secunde mai târziu, distinse sunetul la care sperase: goana lăbuțelor pe pământ și mârâitul câinelui care își înfipsese colții în viezurele mort. Sherlock se cățără iute înapoi pe gard și se uită în jos. Câinele ținea viezurele cu labele din față și îi scutura trupul încoace și încolo cu fălcile puternice, smulgând bucăți din el. Când sări jos, câinele se opri brusc, bănuitor, apoi continuă să tragă de mortăciune. Fie se hotărâse că Sherlock era un prieten, pentru că îi dăduse o jucărie așa de grozavă, fie îl păstra pentru mai târziu. Băiatul spera din tot sufletul că prima explicație era cea corectă.

Repede, înainte ca dulăul să sfâșie viezurele în bucăți prea mici pentru a mai prezenta interes, traversă în fugă curtea până la hambar. Într-un perete era o ușă laterală pe care o întredeschise. Liniște și întuneric. Mai împinse ușa puțin și se strecură înăuntru, închizând-o în urma lui.

Avu nevoie de câteva clipe până să i se obișnuiască ochii cu întunericul, iar atunci văzu că spațiul din interiorul hambarului era luminat prin lucarne. Lumina soarelui strălucea prin sticla murdară, trasând coloane piezișe care păreau să susțină acoperișul ca o schelă ireală. Înăuntru mirosea a pământ vechi și uscat și a sudoare, dar, pe lângă aceste mirosuri, mai simțea unul, ceva dulce și floral. În câteva locuri erau stive de cutii și de lăzi, în partea cealaltă a hambarului, pe care câțiva bărbați le încărcau într-o căruță. Cel pe care îl urmărise prin Farnham era unul dintre ei. Săculețul de iută pe care îl avusese în mână era aruncat neglijent pe podea lângă el. La oiștea căruței era

înhămat un cal care rodea liniștit fân dintr-o desagă atârnată la gât. O altă căruță era lăsată într-o parte a hambarului, cu oiștea în jos, pe pământ.

În apropiere se găsea o stivă dezordonată de lăzi goale de lemn, și Sherlock se mișcă în liniște către ele și se ascunse în spatele lor. Privi cu atenție cum bărbații puneau în căruță ceea ce părea ultima încărcătură. Înjurau și se îmbrânceau unii pe alții în timp ce ridicau cutiile și le urcau una câte una în căruță. Judecând după mizeria de pe haine și după sudoarea de pe fețe, se osteneau de ceva vreme în felul acesta.

Bărbatul pe care Sherlock îl urmărise prin Farnham ridică ultima ladă, apoi își frecă mâinile una de alta și le șterse de jiletcă, de parcă muncise acolo toată ziua. Mâinile lui lăsară pete galbene în urmă când praful acela ciudat trecu pe materialul aspru. Unul dintre ceilalți bărbați – un vlăjgan ras în cap, cu tatuaje care îi acopereau brațele până la încheieturi ca niște mâneci și cu o lampă cu petrol aprinsă atârnată de o gaică a curelei – se uită mustrător la el.

– Ți-a făcut plăcere plimbarea? întrebă el cu un interes batjocoritor.

– Hei, și eu am muncit, răspunse primul.

– Care-i treaba la vizuina lui Wint?

Nou-venitul scutură din cap.

– Baronul avea dreptate, lua pe ascuns marfă de la noi și încerca s-o vândă. Lângă pat avea mormane de jachete și de pantaloni.

– Te-a văzut careva?

– Nimeni. Am fost ca un șobolan.

– Ai luat totul?

Bărbatul făcu semn înspre săculețul de iută.

– Am strâns-o pe toată și am pus-o acolo.

– Bine, azvârle și ăla în căruță.

Când nou-venitul se duse să ridice săculețul, tovarășul lui mai solid strigă după el:

– Ai dat foc la vizuina lui Wint?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu era nevoie.

Vlăjganul ridică din umeri.

– O să îi explici asta baronului când o să-l vezi.

– Hei, Clem, nu mai avem nevoie de cealaltă, strigă un bărbat, arătând din cap spre căruța de rezervă.

Vlăjganul se întoarse pe jumătate înspre gașca de muncitori.

– Las-o aici, spuse el. Oricum nu credeam că o să avem nevoie de ea, dar baronului nu-i place să își asume riscuri. Un om precaut baronul ăsta. Se întoarse înapoi spre nou-venit și arătă spre petele galbene de praf de pe jiletcă. Ai dat marfă pe tine. Și vizuina lui Wint sigur e contaminată. Baronul o să vrea s-o ardă, la fel ca locul ăsta. Scapă de orice dovezi.

Nou-venitul se uită la jiletcă.

– Ce e chestia asta? întrebă el.

Tovarășul lui rânji și scoase un sunet ciudat, ceva între un fornăit și un acces de tuse.

– Mai bine să nu știi, spuse el.

Nou-venitul se uită la mâinile lui. Privi înapoi la vlăjgan și se albi brusc la față.

– Hei, Clem, asta înseamnă că o să mi se întâmple și mie ce i s-a întâmplat lui Wint?

Clem clătină din cap că nu.

– Nu, atâta timp cât te speli cum trebuie, așa cum ne-a spus baronul.

Se uită la ceilalți bărbați care stăteau la palavre, acum că toate cutiile fuseseră încărcate în căruță.

– Gata, e vremea să plecăm. Martin și Joe, voi cu căruța. Știți unde s-o duceți. Stouffer și Flynn, voi vă duceți după baron. Se întoarse către nou-venit. Denny, noi doi o să facem ordine pe aici. Ardem totul din temelii. E așa de mare locul ăsta, că nu se știe ce poate rămâne în urmă.

Nou-venitul – Denny – privi în jur, în hambar.

– Chiar trebuie s-o facem? se văită el cu jale. Gândește-te cum am putea folosi locul ăsta după ce termină baronul cu el. Deschidem o prăvălie sau îl transformăm în cea mai mare cârciumă din zonă. Am putea avea fete care să cânte și să danseze și de toate. E tare păcat să-i dăm foc.

Mutra lui Clem se schimonosi într-o căutătură aprigă.

– Vrei tu să te duci și să-i explici baronului planul ăsta? N-ai decât! Însă eu o să urmez instrucțiunile care mi s-au dat.

Denny păru să se facă mic sub privirea apăsătoare a lui Clem.

– Ziceam și eu, dădu el înapoi.

Unul dintre cei de lângă căruță ridică mâna să îi atragă atenția lui Clem.

– Noi când suntem plătiți? întrebă el.

– După ce livrăm marfa, mârâi Clem. Ne întâlnim mâine cu toții la crâșma lui Molly. Iau eu banii de la baron și îi împărțim atunci.

– Și noi, de unde știm noi că o să fii acolo? întrebă alt bărbat, dând să ridice mâna, apoi răzgândindu-se.

Clem îl puse la punct cu o privire.

– Fiin'că baronul ne cumpără tăcerea, ții minte, și pe-a ta, și pe-a mea. Dacă tu nu-ți iei banii și te hotărăști să spui cuiva ce facem noi aici, atunci baronul o să vină după mine, și asta sigur nu-mi doresc. Toată lumea își primește plata, drept și cinstit, bine?

Bărbatul încuviință din cap, îmbunat.

– Bun așa.

Sherlock se trase și mai tare în spatele lăzilor, în timp ce bărbații se împrăștiau; doi dintre ei urcară în căruță, doi deschiseră ușile masive din lemn ca să iasă căruța, Clem rămase în urmă să supravegheze totul, iar Denny stătea pe loc, cu un aer pierdut. Omul care mâna căruța scoase un plescăit și lovi dosul calului cu un băț, iar acesta porni, cu botul tot în desaga cu fân.

Clem se duse către ușile mari de lemn, cu lampa atârnată la curea bălăngănindu-i-se pe lângă coapsă în timp ce se mișca. Fără să se întoarcă, făcu semn cu degetul mare către zona unde era ascuns Sherlock.

– Încuie ușa aia, mârâi el, și ne vedem în față.

Când Danny o luă către locul în care se ascundea Sherlock, băiatului îi stătu inima în loc. Dacă venea pe după grămada de lăzi, avea să îl vadă mai mult ca sigur, caz în care Sherlock nu avea prea multe șanse de supraviețuire. Își modifică poziția, încordându-se, gata de fugă. Oare putea să ajungă la ușa laterală înainte să îl prindă Danny? Nu era sigur, dar altă soluție nu prea avea.

Denny ajunse lângă cutii, învăluit în duhoarea de murdărie amestecată cu sudoare pe care o răspândeau hainele lui, și Sherlock aruncă o privire rapidă înspre Clem, încercând

să își dea seama dacă vlăjganul era suficient de aproape ca să îl ajute pe Denny să îl prindă. Clem era deja aproape de ușile principale. Sherlock se dosi iute la marginea lăzilor. Când Denny trecu pe lângă el, băiatul se strecură înapoi în spatele grămezii. Dacă ar fi întors capul înainte să iasă, Clem l-ar fi ochit dintr-o privire, dar nu o făcu. Sherlock privi cu răsuflarea tăiată cum Clem dispăru în lumina strălucitoare de afară. Câteva momente mai târziu, una dintre uși începu să se închidă; marginea de jos se târa pe pământ, și balamalele ruginite scârțâiau.

Băiatul privi pe deasupra lăzilor. Denny tocmai verificase că ușa pe care intrase Sherlock era bine închisă și era pe punctul de a trage zăvorul, ca să se asigure că nu poate intra nimeni. Imediat ce pleca, Sherlock putea să tragă zăvorul, să deschidă ușa și să evadeze.

Denny ridică însă un lacăt de pe podea și îl strecură printr-o gaură din zăvorul de sus, apoi printr-un inel de metal agățat de cadrul ușii. Lacătul se închise cu un clinchet sumbru. Cheia ieși din broască, și Denny o trase și o băgă în buzunar. Apoi se întoarse, fluierând, și traversă hambarul.

Lui Sherlock inima îi bătea să-i sară din piept și palmele îi erau asudate. Privi scurt peste umăr la ușa încuiată cu lacăt. Părea solidă. Nu avea cum să iasă pe acolo, în niciun caz; adică nu în grabă și nu fără să facă zgomot. Trebuia să aștepte până când Denny și Clem plecau, să mai stea încă vreo cinci minute și apoi să iasă pe unde ieșiseră și ei.

Denny ajunse la ieșire tocmai când Clem împingea și a doua ușă. Dreptunghiul de lumină care se vedea din curte se făcu tot mai îngust. Deveni o bară, o linie și apoi nimic. Ușile se închiseră cu un pocnet surd.

Și inima lui Sherlock se cufundă și se întunecă în același mod în care o făcuse și lumina când băiatul auzi sunetul inconfundabil al unei scânduri de lemn care era fixată la locul ei peste uși. Nu mai era nicio ieșire!

Timp de câteva minute, îi auzi pe cei doi bărbați vorbind, dar nu înțelegea ce spuneau. Se ridică iute, gata să se ducă spre intrare ca să vadă dacă putea distinge cuvintele, când un sunet brusc îl opri în loc.

Era sunetul lămpii cu petrol a lui Clem, care se izbea de uși.

Sticla se sparse și lichidul se scurse pe lemn. Urmă o clipă de liniște, întreruptă de un scrâșnet prevestitor de rele, când flăcările de la fitilul lămpii mușcară din lemnul îmbibat cu petrol.

Clem și Danny dăduseră foc hambarului.

Panica amenința să îl copleșească pe Sherlock. Voia să fugă, dar nu știa unde să se ducă, așa că începu să tremure. Un gust metalic îi invadă gura și inima îi bătea atât de tare, că își simțea pulsul în gât și în tâmple. Timp de un minut sau poate chiar mai mult, nu se putu gândi la nimic, nu putu lega două idei într-un mod rațional, dar încetul cu încetul își înăbuși panica, repetându-și că trebuia să existe o cale de scăpare. Nu trebuia decât să își dea seama care era aceea. Simți cum bătăile rapide ale inimii încetinesc treptat până la normal și spasmele din picioare și din brațe se potolesc.

Mirosul brusc de fum începu să umple hambarul. Printre scândurile din care erau făcute ușile, flăcări micuțe își pipăiau drumul spre interior, ca niște degete curioase.

„Gândește“, își impuse el. „Gândește mai intens decât ai făcut-o vreodată în viață.“

Se uită cu atenție prin hambar. Majoritatea cutiilor fuseseră luate de Clem și de restul bărbaților, iar Sherlock tot nu

știa ce conținea. Lăzile după care se ascunsese erau încă stivuite lângă ușa laterală zăvorâtă, dar după felul în care se mișcaseră când dăduse peste ele, bănuia că erau goale.

Alergă într-o parte a hambarului și se izbi cu umărul în peretele de lemn. Acesta se zgâlțâi în urma impactului, dar nu se îndoi și nu se rupse. Încercă din nou. Nimic. Dacă avea de gând să îl spargă avea nevoie de un topor sau de un ciocan. De o unealtă. Nu de un umăr.

Disperat, se uită prin hambar după ceva ce i-ar putea folosi pentru a sparge peretele sau pentru a desface scândurile, și privirea i se opri brusc pe căruța de rezervă care fusese abandonată. Părea în stare bună, și bărbatul acela, Clem, dăduse de înțeles că ar fi fost folosită dacă ar fi trebuit să ia mai multe cutii. Oare putea s-o folosească pentru a ieși de acolo? Oare putea măcar s-o *clinteascâ* din loc?

Era un singur mod de a afla. Sherlock alergă până la ea și apucă una dintre oiștile la care ar fi fost înhămat un cal ca să pună căruța în mișcare. Oiștea grea se ridică ușor în mâinile lui. Încercă să tragă de ea, dar căruța nu se urni. Trase din nou, mai cu forță, și căruța se mișcă un milimetru, dar cealaltă oiște era încă pe podea, și eforturile lui Sherlock o împingeau tot mai adânc în noroi, împiedicând căruța să se miște din loc.

Logică. „Folosește logica!“ Dacă nu putea trage căruța, poate reușea să o împingă. Sherlock abandonă oiștea și se împinse cu toată greutatea în partea din față a căruței, acolo unde era locul căruțașului. Se mișcă! Toată căruța se rostogoli câțiva centimetri mai în spate! Mulțumind zeității care veghea asupra lui pentru faptul că misteriosul baron, oricine ar fi fost, le insuflase muncitorilor lui ceva din precauția sa, și aceștia

nu numai că aduseseră o căruță de rezervă, dar îi și unseseră osiile, Sherlock făcu vreo câțiva pași în spate, după care se repezi spre căruță, izbind cu putere umărul în lemn. Era același umăr cu care se împinsese în peretele hambarului și simți o săgeată de durere vie trecându-i prin braț până în gât; căruța se rostogoli câțiva metri în spate și apoi se opri.

Îl usturau ochii de la fumul care i se vălătucea în față. Se întoarse și văzu că flăcările își croiau drum pe uși, către buiandrug. Cu siguranță, porțile hambarului erau slăbite de foc și ar fi fost locul ideal în care să intre cu căruța ca să scape de acolo, dacă ar fi putut să o împingă suficient de departe și de repede, dar pentru asta trebuia să o întoarcă pentru a ținti către uși; în plus, flăcările îl speriau. Singura lui șansă reală era să încerce să spargă zidul din spatele hambarului.

Ignorând durerea ascuțită care îi radia prin umăr, Sherlock își încordă mâinile pe partea din față a căruței și își împinse picioarele în pământul moale de pe podeaua hambarului, cu genunchii îndoiți. Trupul îi era aproape orizontal și își folosi toată energia de care dispunea – mai multă decât folosise vreodată jucând rugby pe terenurile de sport ale Școlii pentru Băieți Deepdene, mai multă decât folosise vreodată luptând în ringul de box din sala de gimnastică. Preț de o clipă lungă cât o veșnicie, corpul îi păru suspendat între două obiecte imobile, dar apoi căruța începu să se miște. Una dintre roți i se prinse deodată în ceva – o piatră sau un dâmb de pământ – și vehiculul amenință să se rostogolească la loc în poziția inițială, dar Sherlock își înfipse călcâiele în pământ și împinse până când mușchii lui țipară de durere. Roata căruței trecu peste piedică, oricare ar fi fost, apoi începu să se rostogolească, mai lin, înapoi. Sherlock își modifică

poziția piciorului stâng, făcând un pas mare, după care își mișcă și piciorul drept. Pământul îi oferea un punct de sprijin, iar el își concentra toată energia în încercarea de a împinge căruța înainte, centimetru cu centimetru. În câteva secunde, trecu de la un târâș greoi la un pas domol, pe urmă la un mers mai rapid, apoi la alergare. Deodată, simți cum ceva i se frânge în umăr când un tendon se prinse de un os ca o coardă de vioară ciupită de un deget. Brațul amenința să i se lase moale în jos, dar, cu simpla forță a voinței, îl ținu strâns pe partea din față a căruței și, după câteva momente, senzația de durere cedă. Căruța continua să se miște. Nu îndrăznea să se uite cât de aproape de peretele din spate se afla, de teamă ca nu cumva modificarea poziției să-i reducă din forță și căruța să încetinească din nou. Nu putea decât să numere pașii: unu, doi, trei, patru, cinci, șase; fiecare mai rapid decât precedentul. Cu siguranță, trebuia să fi ajuns la perete până acum, nu? În ceafă simțea căldura tot mai puternic, pe măsură ce focul cuprindea ușile în întregime. Își vedea propria umbră produsă de lumina focului, conturată cu roșu și tresărind dintr-o parte în alta.

Deodată, dosul căruței lovi peretele din spate. Restul căruței îl urmă, iar scândurile de lemn se frânseră în jurul ei și cuiele care le țineau laolaltă se smulseră cu scârțâituri dureroase. Pe lângă capul lui Sherlock trecură rafale de aer proaspăt, împingând fumul înapoi, dar alimentând focul. Roțile din spate se rupseră în lemnul peretelui, dar Sherlock văzu lumina zilei strălucind în jurul marginilor butucănoase ale căruței. Se cățără pe bancheta căruțașului, apoi ieși în minunatul aer proaspăt și la lumina soarelui.

În naivitatea lui, se așteptase să găsească afară mulțimi de oameni și brigada locală de pompieri cu pompe manuale

și cu găleți, dar curtea era pustie. Până și câinele fugise, probabil urmându-i pe tâlhari. Deși hambarul fusese periculos de aproape de a se transforma într-un infern, pe dinafară flăcările abia se distingeau pe fundalul unui cer strălucitor și numai o dâră subțire de fum urca în sus, cam cât ar scoate un foc de sobă. Până la urmă, avea să observe cineva și să facă și cercetări, dar nu prea curând.

Porțile erau închise, și Sherlock presupuse că tâlharii le încuiaseră cu lanțuri și cu lacăte. Dăduseră dovadă de o precauție similară în aproape tot ce făcuseră. Ignoră porțile și se uită împrejur, spre gard, după un loc potrivit pe unde să se cațăre ca să treacă de partea cealaltă. Interiorul era din cărămizi netencuite, așa că nu avu probleme să se cocoațe până sus.

Se opri pe gard și privi în urmă către hambar. Focul începea deja să muște din acoperiș și grinzile erau în flăcări. Trebuia să plece cât mai repede de acolo.

Sherlock coborî de pe gard, aproape prăbușindu-se, și se îndepărtă șchiopătând. Continuă să meargă până când avu senzația că aveau să-i explodeze plămânii, în timp ce mușchii picioarelor îl implorau să se oprească. Se prăbuși lângă un zid scund din piatră și se lăsă în voia oboselii și a panicii, contra cărora i se păruse că luptase o veșnicie. Înghițea aerul cu lăcomie, iar pieptul, brațele și picioarele îi căzuseră pradă tremurului care se adunase în el. După o vreme, se simți destul de puternic încât să își ridice mâinile în fața ochilor. Pielea era julită și plină de sânge și în palme avea așchii pe care nici măcar nu le simțise. Le scoase una câte una, lăsându-și mâinile pline de picături de sânge.

Depusese atâta efort, îndurase atâtea pericole și până la urmă ce aflase? Dacă moartea bărbatului din casa din Farnham era un accident, atunci era un accident provocat de un fel de activitate infracțională. Mortul furase ceva de la tovarășii lui, și acel ceva îi adusese moartea. Tâlharii împachetaseră acel ceva în cutii și îl duseseră de-acolo într-un loc necunoscut, dând foc hambarului pentru a-și acoperi urmele. Și toate astea fuseseră făcute la comanda unui „baron“ misterios.

Abia atunci Sherlock își aminti de momentul când stătuse prima dată la porțile care duceau în curtea aceea, când el și Matty aproape că fuseseră călcați de trăsură. Bărbatul din trăsură – cel cu pielea albă și ochii rozalii – oare el era baronul? Și, dacă da, ce anume punea la cale?

Băiatul observă dintr-odată că se lăsa întunericul. Soarele aproape apusese și nu numai că trebuia să se întoarcă la conacul Holmes, dar trebuia să se spele și să își schimbe hainele din nou, înainte ca doamna Eglantine să observe că se întâmplase ceva. Pentru o clipă, se gândi că terminase cu necazurile pe ziua aceea, dar își dădu seama cu inima strânsă că mai avea de înfruntat și altele.

CAPITOLUL ȘASE

Sherlock fu cât pe ce să rateze micul dejun a doua zi. Aventurile din ziua precedentă îl obosiseră și îl răniseră, iar capul îi zvâcnea în același ritm cu inima. Avea un nod în piept și îl ustura gâtul, probabil din cauza fumului pe care îl inhalase. Nu ajunsese la cină, dar mătușa lui avusese grijă să-i păstreze un platou cu mezeluri și brânză. Sigur fusese mătușa lui; doamna Eglantine nu s-ar fi deranjat, cu siguranță. Petrecuse toată noaptea agitat între somn și trezie, alunecând între vise și amintiri, până când nu le mai putuse deosebi unele de altele. Se cufundase într-un somn profund, fără vise, chiar când urca soarele pe cer, iar gongul bătut de una dintre servitoare îl trezi brusc și constată că avea la dispoziție doar zece minute să se pregătească pentru ziua respectivă.

Din fericire, o altă servitoare îi lăsase un lighean cu apă în cameră fără să-l deranjeze. Se spălă pe față, își perie dinții cu o pudră cretoasă, cu aromă de scorțișoară, pe care o presără pe periuța lui de dinți cu mâner din os și peri de mistreț, apoi se îmbrăcă repede. Trebuia să se asigure că îi spală cineva hainele, căci începea să rămână fără schimburi curate.

Se uită la ceasul cu pendulă din hol în timp ce alerga pe scări. Era șapte.

Intră în goană în sufragerie, ignorând privirea sumbră a doamnei Eglantine, și se servi cu pilaf englezesc de pe masa lungă, cu farfurii și vase, care ocupa o latură a încăperii. Pilaful englezesc era un amestec gustos de orez, ou și eglefin[1] afumat pe care nu-l mai mâncase înainte să vină la conacul Holmes, dar care începea să îi placă destul de mult. Făcu tot posibilul să evite contactul vizual cu cei din jur și își îndesă mâncarea în gură atât de repede, că abia îi simțea gustul. Era mort de foame: evenimentele din ziua precedentă îl sleiseră, și acum trebuia să-și recapete forțele. Unchiul Sherrinford citea o broșură religioasă în timp ce mânca, iar mătușa Anna vorbea de una singură, așa cum făcea mereu. Din ce își dădea Sherlock seama, fiecare gând care îi trecea prin minte acestei femei era imediat redat în cuvinte, indiferent că era important sau nu.

– Sherlock, spuse unchiul lui, ridicând privirea din articolul pe care îl citea, am înțeles că ai fost implicat într-un incident nefericit ieri.

Pe barba lungă avea urme de terci de ovăz.

Preț de o clipă, Sherlock înlemni, întrebându-se de unde știa unchiul lui despre hambar și despre incendiu, dar pe urmă își dădu seama că Sherrinford se referea la cadavrul bărbatului pe care el și cu Amyus Crowe îl găsiseră în pădure.

– Da, unchiule.

– Bărbatul, născut din femeie, are viața scurtă, intonă Sherrinford, și plină de nefericire. Se ridică și este secerat

[1] Specie de pește marin, foarte apreciat în Marea Britanie (n.red.)

ca o floare; este trecător ca o umbră și nu rămâne veșnic pe pământ. Fixându-l pe Sherlock cu o privire pătrunzătoare, continuă: În miezul vieții noastre suntem aproape de moarte: la cine să căutăm ajutor dacă nu la Tine, Domnul Dumnezeul nostru, care ești nemulțumit pe drept de păcatele noastre?

Neștiind ce să răspundă, Sherlock se mulțumi să dea din cap de parcă ar fi știut exact la ce se referea unchiul său.

– Ai dus o viață liniștită cu fratele meu și soția lui, spuse Sherrinford. Poate că realitatea morții a trecut pe lângă tine până acum, dar este o parte normală din planul lui Dumnezeu. Nu o lăsa să te îngrijoreze. Dacă vrei să vorbești despre asta, ușa biroului meu e mereu deschisă pentru tine.

Sherlock era mișcat de faptul că unchiul Sherrinford încerca, în felul lui, să ajute.

– Mulțumesc, zise el. Omul pe care l-am găsit lucra aici, pe moșie?

– Cred că era grădinar, spuse Sherrinford. Nu pot spune că îl cunoșteam, dar el și familia lui vor fi amintiți în rugăciunile noastre. Și cei aflați în întreținerea lui vor fi sprijiniți financiar.

– Era nou, interveni mătușa Anna. Abia se angajase la noi, dacă nu mă înșel. Înainte lucra în Farnham, la o fabrică de îmbrăcăminte, proprietatea unui conte sau a unui viconte – sau a cuiva din aristocrație. Referințele lui erau excelente...

– Cum a murit? întrebă el, în timp ce mătușa lui continuă să monologheze singură, încet.

– Acesta nu este, scârțâi doamna Eglantine din locul în care stătea, lângă bufetul cu mâncare, un subiect potrivit pentru a fi discutat la micul dejun.

Sherlock se uită la ea, surprins de îndrăzneala cuvintelor, dar și de faptul că unchiul și mătușa lui nu o dojeneau. Pentru o servitoare, era foarte îndrăzneață. Își aminti avertismentul lui Mycroft – „nu este prietenă a familiei Holmes“ – și se întrebă dacă nu era ceva mai mult la doamna Eglantine și la prezența ei în casă decât crezuse inițial.

– Băiatul este curios, spuse Sherrinford, fixându-l pe Sherlock cu o privire aruncată de sub sprâncenele stufoase. Eu încurajez curiozitatea. Aceasta și sufletele noastre nemuritoare ne fac diferiți de animale. Se întoarse înspre Sherlock și continuă: Trupul a fost ridicat de medicul local, care a trimis o telegramă legistului din North Hampshire. Este sarcina lor să se pronunțe asupra cauzei decesului, dar, din câte am înțeles, fața și mâinile bărbatului prezentau bășici specifice varicelei sau ciumei bubonice. Scutură din cap, încruntat. Ultimul lucru de care avem nevoie pe aici este o epidemie de febră de vreun fel. Doctorul va fi foarte presat să rezolve situația dacă se mai îmbolnăvește cineva. Din câte am înțeles, unii dintre negustori își strâng deja tarabele și se mută în altă parte. Panica se împrăștie mai rapid decât boala. Farnham există datorită comerțului – oi, grâne, lână și așa mai departe. Dacă acest comerț se mută în alt oraș, atunci prosperitatea târgului va scădea, ba chiar va dispărea de tot.

Sherlock privi la farfuria din fața lui. Mâncase destul pilaf cât să reziste o vreme și voia să se întoarcă în Farnham, să vadă dacă nu-l găsea pe Matty.

– Pot să mă retrag, domnule? întrebă el.

Unchiul lui încuviință din cap și încheie:

– Amyus Crowe m-a rugat să îți spun că se întoarce la ora prânzului ca să continuați studiile. Să fii înapoi până atunci.

Era posibil ca și mătușa lui să fi strecurat un răspuns în monologul ei continuu, dar era greu de spus. Sherlock se ridică și se îndreptă spre ușă, însă un gând apărut brusc îl opri.

– Mătușă Anna? se adresă el, făcând-o pe femeie să-și ridice privirea. Ați spus cumva că bărbatul care a murit lucrase înainte pentru un conte sau un viconte?

– Așa este, drăgușule, răspunse ea. De fapt, îmi amintesc că...

– Se poate să fi fost un baron?

Ea se opri un moment și se gândi.

– Cred că ai dreptate. Era un baron. Am scrisoarea pe undeva. A fost acum...

– Îți amintești numele lui?

– Maupertuis, precizează mătușa Anna. Se numea baronul Maupertuis. Ce nume ciudat, m-am gândit eu atunci. Evident, franțuzesc. Sau posibil belgian. Nu a scris el însuși referințele, desigur; au fost scrise de...

– Mulțumesc, spuse Sherlock și plecă în timp ce ea continua să vorbească.

Se cutremură când intră în hol. Sigur nu era o coincidență asta, nu? Doi bărbați morți, amândoi uciși în aparență de același lucru, unul dintre ei asociat cu o gașcă de tâlhari care lucrau la un depozit din Farnham deținut de un „baron" misterios, iar celălalt care plecase recent din slujba unui „baron Maupertuis". Nu puteau fi doi baroni implicați în povestea asta, nu? Proprietarul depozitului, bărbatul ciudat pe care Sherlock și Matty îl văzuseră plecând în trăsură, acela trebuia să fie baronul Maupertuis. Și, dacă bărbatul al cărui cadavru îl descoperiseră Sherlock și Amyus Crowe în pădure lucrase anterior pentru baronul Maupertuis într-o fabrică de îmbrăcăminte, atunci probabil că era vorba despre fabrica din

hambarul din Farnham. Oare asta însemna că lucrurile pe care Wint, acum mort, le furase din hambar – lucrurile despre care Clem și Denny discutaseră – erau, de fapt, haine?

Lui Sherlock i se părea că o mulțime de piese de puzzle care până acum îi pluteau în minte se potriveau brusc. Imaginea nu era clară încă – mai lipseau câteva piese –, dar, într-un mod ciudat, toate începeau să aibă sens.

Acum, că știa despre fabrică, despre haine, despre baron și despre morți, Sherlock putea face câteva deducții bazându-se pe informațiile pe care le avea. Nu erau numai presupuneri, putea emite câteva teorii posibile. De exemplu, cei doi bărbați asociați cu fabrica de îmbrăcăminte muriseră, aparent, de varicelă sau de ciumă. Oare asta însemna că hainele erau cumva contaminate? Sherlock știa, din ceea ce citise în ziarele tatălui său, că majoritatea țesăturilor erau fabricate în orașele industriale din nordul Angliei, din Scoția și din Irlanda, dar că o parte erau importate din străinătate. Mătasea provenea din China, și probabil că din India se aduceau muselină și bumbac. Poate că un transport care sosise într-un port britanic dintr-una din aceste țări străine fusese contaminat de o boală sau infestat cu insecte purtătoare de boală, iar muncitorii din fabrică fuseseră infectați. Era o explicație posibilă, și Sherlock simți o apăsare, nevoia de a spune cuiva. Primul lui gând fu să îi relateze totul unchiului său, dar respinse imediat ideea. Sherrinford Holmes era adult, dar nu părea foarte conectat la lumea asta, și probabil ar fi respins din start teoriile lui Sherlock. Băiatului i se strânse inima o clipă. Cine mai era?

Și apoi își aminti de Mycroft. Putea să pună totul pe hârtie și să îi trimită scrisoarea fratelui său. Acesta lucra pentru guvernul britanic. Sigur știa ce să facă.

Simți cum nodul din piept îi slăbește puțin la gândul că se putea încrede în Mycroft, dar apoi se întrebă cum ar reacționa acesta. Și-ar abandona munca și ar da fuga la Farnham, să se ocupe de investigație? Ar trimite armata? Cel mai probabil, avea să-i expedieze o telegramă unchiului Sherrinford, lucru care îl întorcea pe Sherlock de unde plecase.

Ieși din casă în lumina dimineții, oprindu-se un moment să-și umple plămânii cu aer. Se simțea mirosul de fum de lemn și de fân proaspăt cosit și izul vag de mucegai al berăriei din Farnham. Soarele tocmai se ridica deasupra copacilor, și, în lumina lui, frunzele conturate cu auriu aruncau pe pajiștea din fața casei umbre ca niște degete întinse.

Dar mai era o umbră acolo; una mișcătoare. O urmări peste pajiște până la zidul care separa casa și proprietatea de drum. Acolo, de partea cealaltă a zidului, se afla o siluetă pe un cal. Părea să se uită el. Când Sherlock ridică mâna să își protejeze ochii de strălucirea soarelui, călărețul dădu pinteni calului, luând-o pe drum și dispărând în spatele unui gard viu înalt.

Sherlock se duse către porțile principale. Călărețul și calul său dispăruseră, dar dacă era norocos poate găsea vreo urmă de copită sau ceva ce scăpase călărețul, care l-ar putea ajuta să-l identifice.

Nu erau nicio urmă de copită și niciun obiect căzut, dar Sherlock îl găsi pe Matthew Arnatt așezat jos lângă porți. Avea două biciclete.

– De unde ai făcut rost de astea? întrebă Sherlock.

– Le-am găsit. M-am gândit că poate vrei să dai o tură. E mai ușor decât pe jos și putem să mergem în mai multe locuri.

Sherlock se uită la el preț de o clipă.

– De ce?

Matty ridică din umeri.

– N-am altceva de făcut. Se opri, apoi privi în altă parte. M-am gândit să ridic ancora, să cobor cu barca pe canal, dar asta ar însemna să o iau de la capăt, să caut locuri de unde să fac rost de mâncare și alte alea. Măcar aici cunosc câțiva oameni. Te știu pe tine.

– În regulă. Mi-ar prinde bine puțină mișcare. Am mușchii înțepeniți după ziua de ieri.

– Ce s-a întâmplat ieri?

– Îți spun în timp ce ne plimbăm.

Sherlock privi în zare pe drumul care trecea pe lângă porți.

– Ai văzut pe cineva călare care a trecut pe aici și s-a oprit un pic?

– Mda. Au trecut de mine și s-au oprit acolo, zise el și făcu semn cu capul înspre locul în care Sherlock îl văzuse pe călăreț. Păreau că se uită la ceva, apoi au plecat.

– I-ai recunoscut?

– Nu i-am băgat în seamă. Contează?

Sherlock clătină din cap.

Pedalară împreună pe drumul care ducea spre Farnham, în direcția opusă celei în care o luase călărețul. Trecuse ceva vreme de când Sherlock nu mai mersese pe o bicicletă și se trezi că se clătina în timp ce îl urma pe Matty, dar dură doar câteva minute până să își recapete îndemânarea și să-l prindă din urmă. În timp ce pedalau, unul lângă altul, pe drumuri umbrite unde copacii se aplecau pentru a forma o arcadă deasupra capetelor lor și pe lângă câmpuri pline de flori de un galben strălucitor, îi povesti lui Matty despre cele întâmplate cu o zi în urmă, despre bărbatul pe care îl urmărise de la casa unde Matty văzuse norul

ciudat, despre hambar, despre căruța plină de cutii și despre incendiu. Prietenul lui îi tot punea întrebări și Sherlock revenea și repovestea bucăți din întâmplare, divagând ca să explice alte lucruri și, de regulă, fără să ajungă la subiect. Nu avea un talent înnăscut la povestit și, pentru un moment, își dori să poată cineva să îi ia faptele direct din cap și să le înșire într-un mod care să aibă sens.

– Ai avut noroc că ai scăpat cu viață, spuse Matty când Sherlock termină de povestit. Eu am lucrat la o brutărie acum câteva luni. A ars până în temelii. Am avut noroc să scap cu viață.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock.

Matty dădu din cap.

– Brutarul ăla era un prost. Și-a aprins un chibrit pentru pipă tocmai când desfăcea sacii cu făină.

– Și ce-are a face asta cu focul?

Matty îl privi ciudat.

– Credeam că toată lumea știe că făina care plutește prin aer e ca un explozibil. Dacă un fir de făină ia foc, atunci se împrăștie la restul într-o secundă, ca o scânteie care sare de la una la alta. Toată brutăria s-a făcut praf și pulbere. Eu am avut noroc: eram în spatele unei mese în momentul ăla. Și, chiar și așa, a durat o lună de zile până mi-a crescut părul la loc. Și acum ce ai de gând să faci?

– Ar trebui să îi spunem polițistului din oraș, propuse Sherlock. Dar, chiar în timp ce cuvintele îi ieșeau pe gură, își dădu seama că nu era o idee bună. Două cadavre, un nor ciudat aducător de moarte, un praf galben misterios și niște tâlhari care dăduseră foc la un hambar – prea semănau a scorneli de copil cu imaginație. Deși jumătate din poveste

putea fi verificată cu fapte – *chiar* muriseră doi bărbați și rămășițele carbonizate și fumegânde ale hambarului aveau să fie tot acolo o vreme –, restul era mai degrabă o adunătură de presupuneri fantastice și de deducții vagi care fuseseră țesute la un loc pentru a umple golurile.

Se uită la chipul lui Matty și își dădu seama că și el se gândea la același lucru. Strânse din buze, supărat. Nu cunoștea pe nimeni în zonă care să-l ajute, iar cei pe care îi cunoștea și ar fi putut să îl ajute nu erau în preajmă. Era un paradox.

După care își aminti de silueta impunătoare a lui Amyus Crowe și îl cuprinse un sentiment de ușurare, îndepărtând norul de nesiguranță care se adunase în jurul lui, la fel cum apa rece ar curăța praful și noroiul de pe o piatră. Crowe părea în stare să discute cu tinerii de la egal la egal și mintea lui lucra în mod logic, folosind dovezile ca niște trepte spre concluzii, în loc să sară direct la ele. El era singura persoană care i-ar crede.

– Îi vom spune lui Amyus Crowe, decise el.

Matty păru bănuitor.

– Tipul ăla mare, cu vocea ciudată și părul alb? întrebă el. Ești sigur?

Sherlock încuviință din cap hotărât.

– Sunt sigur. Apoi simți cum se dezumflă și îi pică fața. Dar nu știu unde locuiește. Va trebui să așteptăm până vine acasă la unchiul meu. Ori să-l întrebăm pe unchiul meu unde e.

Matty clătină din cap.

– Are o casă închiriată la marginea orașului. Era casa pădurarului. Cred că putem ajunge acolo pe biciclete în jumătate de oră. Văzând expresia mirată a lui Sherlock, adăugă: Ce e? Știu unde stă mai toată lumea. Asta mă ajută să fac rost

de mâncare la orice oră din zi. Trebuie să știu cum funcționează un loc ca ăsta – unde locuiesc oamenii, unde lucrează, unde e piața, unde sunt depozitate grânele, unde e posibil să fie polițistul dimineața, la prânz și seara și care livezi sunt păzite și care nu. E o chestie de supraviețuire.

„Observația", se gândi Sherlock, amintindu-și ce îi spusese Amyus Crowe. Până la urmă, totul se reducea la observație. Dacă aveai suficiente fapte, puteau să deduci aproape tot restul.

Și asta era problema cu cele două cadavre și cu norul aducător de moarte; nu existau suficiente fapte.

Cei doi băieți pedalară prin oraș, evitând răscrucile principale, unde se îngrămădea lumea. Drumul se termină aproape înainte să înceapă, iar mintea lui Sherlock încă mai fierbea, plină cu un amestec bogat de fapte, presupuneri și ipoteze, când opriră la căsuța cu pereți din piatră unde Matthew susținea că locuia Amyus Crowe.

O mișcare laterală îi atrase atenția lui Sherlock. Privi într-acolo și observă un armăsar care păștea iarbă pe un câmp. Un armăsar negru, cu o pată maronie pe gât.

Același armăsar pe care îl mai văzuse de două ori, de fiecare dată cu o siluetă misterioasă în șa, privindu-l.

Simți cum îi trece un fior prin brațe și prin piept și i se făcu pielea de găină. Ce se petrecea acolo?

Matty rămase în urmă, așteptând la poartă, în timp ce Sherlock traversa grădina din fața casei. Băiatul se întoarse și îl privi întrebător. Pe chipul tovarășului său se așternu o expresie sumbră.

– Eu aștept aici, hotărî el.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-l cunosc pe individul ăsta. Poate nu mă place.

– O să îi zic eu că ești de treabă. Că ești de încredere. Îi spun că ești prietenul meu.

Când cuvântul „prieten“ îi ieși de pe buze, Sherlock se simți luat prin surprindere. Presupusese că Matty îi era prieten, dar gândul acesta îl nedumerea. Nu mai avusese niciodată prieteni, cu siguranță nu la școală, și nici măcar în casa familiei lui – locul pe care îl considera acasă. Copiii de acolo aveau tendința să evite casa celor pe care îi considerau superiorii lor din punct de vedere social – „moșierimea“ –, și Sherlock își petrecuse cea mai mare parte a timpului singur. Nici măcar Mycroft nu fusese altceva decât o prezență liniștitoare, care stătea în biblioteca tatălui lor, citind din vasta colecție de cărți pe care familia lor le adunase de-a lungul câtorva generații. Uneori, Sherlock îl lăsa pe Mycroft acolo după micul dejun și îl găsea tot acolo și la cină, fără să-și fi schimbat poziția, singura diferență fiind că teancul de cărți necitite era mai mic, iar cel de volume citite – mai mare.

– Nu contează, se împotrivi Matty. Rămân afară.

Lui Sherlock îi trecu prin minte un gând.

– Afară, repetă el. Îți place să stai în spațiu deschis, nu? De când te-am cunoscut, nu te-am văzut niciodată într-un spațiu închis.

Expresia sumbră a lui Matty se accentuă și băiatul întoarse capul fără să îl privească pe Sherlock în ochi.

– Nu-mi plac zidurile, murmură. Nu-mi place să nu am pe unde fugi decât pe o ușă după care nu știu ce mă așteaptă.

Sherlock încuviință din cap.

– Înțeleg, zise el cu blândețe. Nu știu cât voi sta. Poate ne vedem când ies. Presupunând că e cineva acasă.

Privi scurt la armăsarul negru care continua să smulgă și să mestece smocuri de iarbă, apoi ciocăni ferm la ușă.

Când întoarse capul, Matty dispăruse, la fel și bicicleta lui.

Ușa se deschise după câteva momente. Sherlock avea capul ușor îndreptat în sus, așteptându-se ca în prag să apară Amyus Crowe, și, pentru o clipă, spațiul gol îl nedumeri. Coborî apoi privirea și simți cum îi tremură inima când se opri pe chipul unei fete înalte cam cât el. Era îmbrăcată în negru și, în umbra holului, chipul ei părea să plutească în spațiu.

– Eu... îl caut pe domnul Crowe, bâigui, simțind cum roșește auzindu-și vocea tremurată.

Își dorea cu disperare să pară încrezător și nepăsător, la fel cum reușea Mycroft fără efort.

– Tata nu e acasă, îl informă fata. Vocea ei avea același ton nazal ca al lui Amyus Crowe – un accent american? –, făcând ca propoziția să sune mai degrabă *thaata nu e hacasă*. Accentul acela îi dădea un farmec exotic. Pot să îi spun cine l-a căutat?

Sherlock își dădu seama că nu-și putea lua ochii de la ea. Era cam de aceeași vârstă cu el. Părul lung, roșcat-auriu, îi cădea în inele și cârlionți în jurul umerilor ca o cascadă de aramă care lovește stâncile, aruncând în sus stropi. Ochii ei aveau o nuanță de violet pe care Sherlock nu o mai văzuse decât la florile de câmp, iar pielea îi era bronzată și pistruiată, de parcă petrecea mult timp în aer liber.

– Mă numesc Sherlock, se prezentă el. Sherlock Holmes.

– Tu ești puștiul pe care îl meditează.

– Nu sunt un pușt! Am aceeași vârstă ca tine, o contrazise el cu tot curajul pe care și-l putuse aduna.

Ea ieși în lumina soarelui, și Sherlock văzu că purta pantaloni strâmți de călărie, mai potriviți pentru un băiat decât pentru o fată, și o cămașă din bumbac care îi scotea în evidență forma pieptului.

– O să-l anunț pe tata că ai fost aici, continuă ea de parcă el n-ar fi zis nimic. Cred că s-a dus acasă la unchiul tău, să te caute. Se aștepta să te vadă azi.

– Am fost ocupat, se trezi Sherlock că îi explică. Deodată, îi veni o idee, date fiind ținuta ei de călărie și calul din padocul din apropiere. Tu m-ai urmărit! exclamă el fără să se gândească, simțind un val brusc de rușine și de vulnerabilitate.

– Nu te umfla în pene, i-o trânti ea. Te-am văzut de vreo două ori în timp ce călăream, atâta tot.

– Și încotro călăreai? Nu e nimic dincolo de conac, doar câmp deschis.

– Atunci încolo mă duceam. Ridică din sprânceană. Tu călărești?

Sherlock clătină din cap.

– Ar trebui să înveți. E amuzant.

Amintindu-și de silueta pe care o văzuse în zare, spuse:

– Călărești ca un bărbat.

– La ce te referi?

– Când călăresc, femeile stau pe o parte în șa, cu ambele picioare de aceeași parte a calului. Se numește călărit pe o parte. Tu călărești ca un bărbat, cu câte un picior de fiecare parte a calului.

– Așa am fost învățată, replică ea furioasă. Oamenii de aici râd de mine pentru felul în care călăresc, dar, dacă aș călări așa cum vor ei, atunci aș cădea sau n-aș putea merge decât în trap ușor. Țara asta e ciudată. Nu e ca acasă.

Trecu de el, trăgând ușa după ea, și se îndreptă către padoc. Îi privi spatele care se îndepărta.

– Cum te numești? strigă Sherlock.

– De ce vrei să știi?

– Ca să nu mă gândesc mereu la tine ca la „fiica lui Amyus Crowe".

Ea se opri și vorbi fără să se întoarcă:

– Virginia, spuse ea. E un loc din America. Un stat de pe coasta de est, aproape de Washington D.C.

– Am auzit de el. E aproape de Albuquerque?

Ea se întoarse, și pe chip avea întipărită o expresie de dispreț combinat cu amuzament.

– Nici pe departe! E la mii de kilometri distanță. Virginia are păduri și munți, iar Albuquerque e în mijlocul deșertului. Deși sunt și acolo munți.

– Dar veniți din Albuquerque.

Ea încuviință din cap.

– De ce ați plecat de acolo?

Virginia nu răspunse. În schimb, se întoarse și continuă să meargă înspre padoc. Sherlock o urmă, simțindu-se ca o marionetă trasă de sfori, incapabil să dea ascultare propriilor dorințe. Privi în jur, sperând că Matty nu era acolo să vadă ce se întâmpla, dar băiatul și bicicleta se făcuseră nevăzuți.

– Nu vrei să spui cuiva unde pleci? o întrebă el pe Virginia când aceasta puse piciorul în scară, urcând pe cal.

Mâna ei îi mângâia coama.

– Nu e nimeni acasă, îi strigă. Tata e plecat, îți amintești?

– Și mama ta? întrebă el. Felul în care expresia ei se schimbă într-una dură, dar, în mod ciudat, fragilă totodată îl făcu să-și dorească să-și retragă cuvintele.

– Mama a murit, vorbi ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. A murit pe vas, când traversam Atlanticul către Liverpool. De asta urăsc țara asta, urăsc să fiu aici. Dacă n-am fi venit aici, ea ar fi fost în viață.

Cu o smucire scurtă a hățurilor, întoarse calul și plecă la trap. Sherlock o privi cum se îndepărta, rușinat de durerea de pe chipul ei și furios pe el însuși că i-o provocase.

Când se întoarse în cele din urmă, îl găsi pe Amyus Crowe așteptând răbdător la capătul aleii, sprijinit în baston. Se uita direct la Sherlock.

– Văd că ai cunoscut-o pe fiica mea, spuse el în cele din urmă. Accentul lui, la fel ca al Virginiei, făcea ca vorbele să sune ca *vhăd că hai cunoscut-o pe fhiica mhea*.

– Nu a părut impresionată de mine, recunoscu Sherlock.

– Ea nu e impresionată de nimeni. Își petrece timpul călărind prin ținut, îmbrăcată ca un băiat. Gura i se schimonosi într-o grimasă. Nu pot spune că o învinovățesc. Mutarea de la Albuquerque în Anglia a fost de-ajuns s-o deprime pe biata copilă, darămite...

Se opri brusc, și Sherlock avu impresia că mai intenționase să spună ceva, dar se răzgândise la timp.

– Voiai să mă vezi cu privire la ceva anume sau căutai doar ocazia să mai iei o lecție?

– De fapt, spuse Sherlock, ar fi ceva. Îi povesti pe scurt lui Crowe ce se întâmplase în Farnham – bărbatul cu praful galben, hambarul, incendiul. Spre sfârșit, o lălăi puțin, conștient de faptul că mărturisea că făcuse ceva ce putea fi considerat infracțiune dacă priveai dintr-un anume punct de vedere – și, văzând expresia de pe chipul lui Crowe, nu știa cum avea să reacționeze acesta.

În cele din urmă, Crowe clătină din cap și privi în zare.

– Interesant mod de a-ți petrece timpul, constată el. Dar nu prea am idee ce înseamnă toate astea. Avem doi morți și o posibilă epidemie. Dacă vrei părerea mea, atunci las-o baltă! Lasă-i pe doctori și pe oamenii legii să rezolve asta. Există în viață o regulă utilă, care spune să nu încerci să porți toate bătăliile care îți apar în cale. Alege-le pe cele importante și lasă-l pe altul să le poarte pe celelalte. Iar asta nu e bătălia ta.

Sherlock simți supărarea adunându-se în el, dar nu spuse nimic. Avea un puternic sentiment că aceasta era bătălia lui, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nimeni nu-l mai văzuse pe bărbatul din trăsură și nici nu se gândise că praful galben avea vreo importanță. Dar poate că Amyus Crowe avea dreptate. Poate că încercarea de a-l convinge că se petrecea ceva nu era o bătălie pe care Sherlock ar fi trebuit s-o poarte. Poate că mai erau și alte căi.

– Deci, ce avem în program azi? întrebă el.

– Dacă nu mă înșel, nu am rezolvat problema ciupercilor comestibile, răspunse Crowe. Hai să facem o plimbare, să vedem ce putem găsi. Și pe drum îți arăt și câteva plante sălbatice care pot fi mâncate crude, gătite sau fierte, pentru a obține o băutură cu proprietăți analgezice.

– Grozav! exclamă Sherlock.

Își petrecură următoarele ore plimbându-se pe câmpurile din împrejurimi, mâncând ce era bun de mâncat și ușor de cules. Fără să vrea, Sherlock învăță o mulțime de lucruri despre viața în sălbăticie, nu numai cum să supraviețuiești, ci și cum să trăiești bine. Crowe îi arătă și cum să construiască un pat confortabil din ferigi stivuite până la înălțimea umărului și apoi cum să se urce pe ele și să-și folosească propria

greutate ca să le comprime până la grosimea și moliciunea unei saltele.

În timp ce pedala înapoi către conacul Holmes, Sherlock încercă să se gândească la cei doi morți, la hambarul incendiat, la praful galben și la norul târâtor, misterios și aducător de moarte, dar meditațiile îi erau întrerupte de imagini ale Virginiei, cu părul ei roșcat, lung până la umeri și spatele ei mândru și drept, cu pantalonii ei strâmți de călărie și cu modul în care trupul i se ridica în sus și în jos în timp ce călărea. Își aminti de mostra de praf galben pe care o adunase de pe jos din pădure și o păstrase în plic. Dacă tâlharii din hambar aveau dreptate, atunci exista ceva asociat cu decesele celor doi bărbați care era contagios sau care contamina ori cel puțin putea provoca probleme de sănătate dacă era atins. Presupunând că praful galben era vinovatul, trebuia să afle ce era de fapt, în ciuda avertismentului indirect al lui Amyus Crowe. Cu siguranță că nu avea cunoștințele și echipamentul necesare pentru a afla de unul singur. Avea nevoie de un chimist, de un farmacist sau de cineva din domeniul ăsta care să analizeze praful, și erau slabe șanse să găsească pe cineva în Farnham. Fratele său îl dusese prin Guildford în drumul spre Farnham și, dacă acela era cel mai apropiat oraș mai mare, atunci acolo putea să găsească pe cineva cunoscător al științelor naturii care să îi spună ce era praful acela. Amyus Crowe menționase numele unui expert de-acolo, profesorul Winchcombe. Poate că reușea să meargă acolo să-l găsească.

Acum nu-l interesa decât să ajungă în Guildford.

CAPITOLUL ȘAPTE

Sherlock îl găsi pe Matthew Arnatt a doua zi în piață. Începea să fie în stare să prezică mișcările lui Matty. Era sfârșitul dimineții, și negustorii din piață erau la posturi încă din zori. Deja se gândeau la mâncare și probabil făceau cu rândul ca să se ducă să înfulece câte ceva; unul dintre ei supraveghea taraba, în timp ce celălalt se ducea să cumpere pâine și niște carne sau o plăcintă, sau poate o halbă de bere. Asta însemna că ora prânzului era unul dintre acele momente ale zilei când erau mai neatenți, și Matty avea ocazia să șterpelească fructe sau legume din colțul tarabei fără să fie văzut. Sherlock nu era de acord cu furtul, dar nu era de acord nici cu foametea și cu strângerea și închiderea copiilor în orfelinate, așa că presupuse că era un echilibru de dileme etice și, ca să fie sincer, nu-i purta pică lui Matty pentru câte-un măr mâncat de viermi. Nu asta avea să doboare imperiul.

Piața se întindea pe un spațiu mic, înconjurată în trei părți de clădiri. Erau tarabe care vindeau grămezi de cepe și păstârnac, cartofi, sfeclă și alte legume de toate culorile pe care Sherlock nu le recunoștea. Alte tarabe aveau pulpe de

porc afumate atârnate de cârlige, cu muște bâzâitoare în jurul lor, și pește înșirat pe paie. Alții vindeau diverse țesături și haine – iută, pânză topită și stofă de lână, serjuri și tercoturi. Un țarc improvizat într-o parte adăpostea o turmă de oi și niște porci întinși pe jos, dormind, în ciuda agitației. Amestecul de mirosuri era aproape copleșitor, iar în aer plutea o duhoare vagă de descompunere. Până la apusul soarelui, presupuse Sherlock, tot locul avea să duhnească a legume putrezite și a pește stricat, dar până atunci majoritatea cumpărătorilor vor fi plecat și vor fi rămas numai localnicii mai săraci, cu speranța că vânzătorii aveau să reducă din preț ca să scape de marfă.

În piață atmosfera părea calmă. Nu era la fel de agitată pe cât și-o amintea Sherlock. În loc de zumzăitul și de foiala tipice pentru piața dintr-un târgușor, pe care oamenii o consideră mai degrabă o ocazie de socializare decât de a se aproviziona cu cele trebuincioase, oamenii păreau să se ducă acolo unde aveau nevoie, cumpărau fără prea multă târguială și apoi plecau.

– Crowe era acasă? întrebă Matty când Sherlock se apropie de el.

Stătea pe o ladă de lemn întoarsă cu gura în jos, privind la negustori și așteptând un moment de neatenție.

– La început, nu, dar am cunoscut-o pe fiica lui.

– Da, am văzut-o pe aici.

– Ai fi putut să îmi spui despre ea, se plânse Sherlock. M-a luat prin surprindere. Nu mă așteptam să fie acolo. Cred că am părut un idiot.

Matty îi aruncă o privire lui Sherlock, măsurându-l de sus până jos.

– Da, cam așa, aprobă el.

Sherlock se simți penibil și schimbă subiectul.

– Mă gândeam la ceva...

Se opri când Matty țâșni brusc în mulțime, alunecând printre cumpărători ca un țipar printre pietre. După câteva momente, băiatul se întoarse, scuturând de praf o plăcintă cu carne de porc.

– A căzut de pe marginea unei tarabe, spuse el cu mândrie. Așteptam să se întâmple asta. Prea multă marfă stivuită prea sus – ceva tot trebuia să cadă până la urmă.

Luă o înghițitură mare din ea, apoi i-o întinse lui Sherlock.

– Ia, încearcă și tu!

Sherlock ronțăi o bucățică din aluat. Era sărat, untos și dens. Mai luă o gură, reușind să muște de data asta și puțin din carnea rozalie și din gelatina transparentă din interior. Carnea era gustoasă, amestecată cu bucățele de fructe – prune uscate, poate? Orice ar fi fost, combinația era incredibilă.

Îi dădu lui Matty plăcinta înapoi.

– Eu am mâncat deja un măr și niște brânză, explică el. Termină tu asta.

– Ai spus că te-ai gândit la ceva.

– Trebuie să ajung la Guildford.

– Pe bicicletă faci câteva ore bune, spuse Matty, cercetând în continuare mulțimea.

Sherlock își aminti de călătoria de la Școala pentru Băieți Deepdene la Farnham, prin Guildford și Aldershot. Nu îl încânta din cale-afară gândul de a parcurge cu bicicleta tot drumul până la Guildford și înapoi și nu era sigur că putea face asta într-o zi; plus că trebuia și să găsească un expert cu care să discute despre otrăvuri și boli.

Oftă.

– Las-o baltă! A fost o idee proastă.

– Nu neapărat, îl contrazise Matty. Mai sunt și alte căi de a ajunge la Guildford.

– Nu știu să călăresc și nici nu am cal.

– Dar trenul?

– Aș vrea să fac asta fără să las vreo urmă, fără să știe cineva. Doamna Eglantine pare să îl cunoască pe șeful gării și nu vreau ca ea să știe ce fac tot timpul.

„Doamna Eglantine nu este o prietenă a familiei." Brusc, îi veniră în minte cuvintele scrise de Mycroft în scrisoare, și asta îl făcu să se cutremure.

– Mai e o cale, propuse Matty precaut.

– Care-i aia?

– Pe Wey.

– Ce cale[1]?

– Nu, pe Wey. Râul Wey. Curge de aici până în Guildford.

Sherlock se gândi la ideea asta un moment.

– Am avea nevoie de o barcă. Și apoi, înainte ca Matty să spună ceva, exclamă: Și tu ai una – o luntre îngustă măcar!

– Și un cal care s-o tragă.

– Cât timp ar dura?

Matty se gândi puțin.

– Probabil la fel de mult cât ne-ar lua să ajungem cu bicicletele, dar cu mai puțin efort. Nu cred că vom reuși azi. Ne-am putea întâlni mâine la răsăritul soarelui și am putea petrece ziua pe apă, dar n-o să ai prea mult timp la dispoziție în Guildford.

---

[1] *Wey* și *way* („cale, drum") au aceeași pronunție în limba engleză, de aici confuzia personajului (n.tr.)

– Și dacă plecăm înainte de ivirea zorilor? întrebă Sherlock.

Matty îl privi curios.

– Nu se vor îngrijora unchiul și mătușa ta?

Mintea lui Sherlock zumzăia ca un ceas cu cuc gata să bată ora fixă.

– Pot să mă prezint la cină, apoi să le spun că mă duc la culcare. Pe urmă o să reușesc să mă strecor afară din casă când e întuneric și toată lumea s-a culcat, sunt sigur de asta. Nimeni nu mă verifică vreodată. Și pot să las un bilet în sufragerie în care să le spun că m-am trezit înainte de micul dejun și am ieșit cu Amyus Crowe. Nu-l vor găsi decât dimineață. O să meargă!

– Râul face o buclă aproape de casa unchiului tău, zise Matty. Îți desenez o hartă și ne vedem acolo. Ajungem în Guildford dimineața și ne întoarcem până la apusul soarelui.

Matty scrijeli rapid o hartă pe o șipcă de lemn smulsă din lada pe care stătea, folosind o piatră ascuțită luată de pe jos. Sherlock bănuia că băiatul nu știa să scrie sau să citească, dar harta lui era perfectă și aproape la scară. Sherlock putea să-și imagineze cu exactitate locul de întâlnire.

– Te rog să faci ceva, mai adăugă Sherlock.

– Ce anume?

– Întreabă oamenii. Vezi dacă poți afla ceva despre cel care a murit, bărbatul care stătea în casa pe care mi-ai arătat-o tu. Află ce făcea.

– Cum adică?

– Ce lucra. Cum își câștiga traiul. Am senzația că ar putea fi important.

Matty încuviință din cap.

– O să fac tot ce pot, dar, de obicei, nimeni nu-i spune nimic unui copil.

După asta, lucrurile merseră ca unse. Sherlock se întoarse la conacul Holmes pe bicicletă, ajungând tocmai când familia se așeza la masă pentru prânz. Încercă să își gândească planul în detaliu, analizând fiecare piedică ce ar fi putut apărea și verificând fiecare detaliu ca să nu existe scăpări, dar gândurile i se tot învârteau în jurul Virginiei Crowe. Nu-și putea scoate din minte forma chipului ei și părul ondulat.

Amyus Crowe sosi după prânz și petrecură împreună câteva ore pe verandă, timp în care profesorul îi testă lui Sherlock gândirea cu jocuri de inteligență și cu șarade. Una anume îi rămase lui Sherlock în minte.

– Să ne imaginăm că trei oameni se hotărăsc să împartă costurile de cazare la un hotel, începu Crowe. Camera costă treizeci de șilingi, cu tot cu cină și mic dejun. Evident, e un loc elegant. Așa că oamenii îi plătesc directorului câte zece șilingi de fiecare. Ai înțeles până acum?

Sherlock încuviință din cap.

– Bine. A doua zi dimineață directorul își dă seama că a făcut o greșeală regretabilă. Camera respectivă are un tarif special, pentru că în hotel au loc lucrări de renovare. Așa că trimite un comisionar – băiat de serviciu, cred că îi spuneți voi – să le dea celor din cameră cinci șilingi rest. Cei trei sunt atât de mulțumiți, că se hotărăsc să păstreze câte un șiling fiecare și să îi dea bacșiș băiatului doi șilingi. Astfel că fiecare bărbat a plătit nouă șilingi în loc de zece și băiatul de serviciu a făcut doi șilingi. Corect?

Sherlock încuviință din nou, în timp ce mintea îi lucra repede ca să țină pasul.

– Stați puțin – dacă fiecare bărbat a plătit până la urmă nouă șilingi, atunci asta înseamnă douăzeci și șapte de șilingi

în total. Dacă adăugăm la suma asta cei doi șilingi pe care i-a primit băiatul de serviciu, atunci obținem douăzeci și nouă de șilingi. Lipsește un șiling.

– Așa este, spuse Crowe. Spune-mi tu unde este.

Sherlock își scotoci mintea în următoarele douăzeci de minute încercând să-și dea seama, calculând mai întâi în gând și apoi pe hârtie. În cele din urmă, se dădu bătut.

– Nu știu. Directorul le-a dat înapoi cinci șilingi, deci nu i-a păstrat el; băiatul de serviciu a primit doi șilingi, deci nu i-a primit el, și bărbații au primit fiecare câte un șiling înapoi, deci nici ei nu l-au primit.

– Problema constă în expunere, îi explică Crowe. Da, trei ori nouă șilingi fac douăzeci și șapte de șilingi, dar bacșișul e deja inclus în asta. Nu are sens să adaugi bacșișul la suma asta ca să obții douăzeci și nouă de șilingi. Dacă reconstitui problema, îți dai seama că bărbații au plătit douăzeci și cinci de șilingi pentru cameră și doi șilingi pentru bacșiș, apoi au primit înapoi câte un șiling de fiecare, ceea ce face în total treizeci de șilingi. Și concluzia este că...?

Sherlock încuviință din cap.

– Nu lăsa pe altcineva să expună problema în locul tău, pentru că te poate induce în eroare. Ia datele pe care ți le oferă, apoi recompune problema într-un mod logic, astfel încât să îți vină ușor s-o rezolvi.

Amyus Crowe plecă înainte de cină, și Sherlock se întoarse în camera lui să mediteze la cele învățate. Coborî la cină și mâncă în tăcere, în timp ce unchiul lui citea, iar mătușa lui vorbea singură. Doamna Eglantine îl privea bănuitoare din cealaltă parte a camerei, dar el nu-i întoarse privirea. Singura

conversație a avut loc când unchiul lui a ridicat capul din cartea pe care o citea și i-a spus intendentei:

– Doamnă Eglantine, ce rezerve de hrană avem în grădinile de la conacul Holmes?

– În materie de legume, cultivăm suficient pentru nevoile noastre, îl informă ea, cu gura strânsă. În materie de păsări și ouă, asemenea. În ceea ce privește carnea și peștele, probabil ne putem descurca vreo câteva săptămâni până să rămânem fără ele, dacă sunt gestionate cu atenție.

Unchiul Sherrinford aprobă din cap.

– Cred că trebuie să ne așteptăm la ce e mai rău. Pregătește cât mai multă carne posibil pentru afumat sau pentru altă metodă de conservare. Completează stocurile de produse esențiale. Dacă ciuma pune stăpânire pe Farnham, atunci s-ar putea să fim izolați aici o vreme. Știu că Amyus Crowe ne sfătuiește să avem grijă, dar trebuie să ne luăm măsuri de prevedere. Se întoarse către Sherlock.

– Asta îmi amintește că domnul Crowe mi-a spus că nu ați petrecut prea mult timp exersând greaca sau latina.

– Știu, spuse Sherlock. Eu și domnul Crowe ne-am concentrat pe... matematică.

– Timpul domnului Crowe este de neprețuit, continuă unchiul Sherrinford pe un ton calm și echilibrat. Și fratele tău a cheltuit destul de mult ca să îl angajeze. Poate dorești să meditezi la asta.

– Așa voi face, unchiule.

– Domnul Crowe se va întoarce mâine după-amiază. Poate veți face câteva traduceri pentru mine.

Amintindu-și previziunea lui Matty, că nu se vor întoarce până la cină, Sherlock tresări. Dar nu putea să îi spună unchiului

său că se ducea la Guildford. Putea să îi interzică să plece. Când ridică privirea, văzu că doamna Eglantine se uita urât la el, cu ochii ei mici ca două mărgele. Oare ce știa?

–Voi fi aici, promise el, știind chiar în timp ce rostea cuvintele că era foarte puțin probabil să ajungă la timp.

Dar avea să-și bată capul să găsească o explicație la momentul potrivit.

După ce termină de mâncat, ceru permisiunea să se ridice de la masă și se duse în bibliotecă. Unchiul lui era tot în sufragerie, mâncând, și cu o zi sau două în urmă îl anunțase că putea intra în bibliotecă dacă dorea, dar tot se simțea ca un intrus în această cameră silențioasă, cu draperiile trase ca să nu intre soarele, cu mirosul de piele și de hârtie veche umplând fiecare colțișor și crăpătură. Sherlock se uită pe rafturi, căutând ceva care să aibă legătură cu geografia locală. Găsi mai multe enciclopedii, volume legate de periodice ecleziastice, nenumărate cărți care conțineau colecții de predici, despre care Sherlock presupuse că aparțineau unor clerici cunoscuți din vechime, și multe istorii ale Bisericii. În cele din urmă, găsi câteva rafturi de istorie și geografie locală. Alese o carte despre rețeaua hidrografică din Surrey și Hampshire și părăsi biblioteca, întorcându-se în camera lui de la mansardă.

Timp de aproape o jumătate de oră, compuse un bilet în care scria că plecase devreme și că avea să se întoarcă mai târziu. Primele încercări erau prea detaliate, specificând diverse neadevăruri despre ce urma să facă și unde, dar își dădu seama după o vreme că era mai bine dacă biletul era mai simplu și conținea mai puține date care puteau fi verificate.

Sherlock frunzări cartea căutând mențiuni despre râul Wey, poate chiar și o hartă pe care s-o memoreze, și găsi repede

mai mult decât se așteptase. Wey, de exemplu, nu era doar un râu – se pare că era ceva considerat „navigabil“. Râurile aveau tendința de a șerpui prin peisaj în direcții imprevizibile, pe când canalele – construite cu scopul de a înlesni comerțul între orașe – erau drepte acolo unde era posibil și foloseau niște construcții ca niște trepte, numite „ecluze“, pentru a ridica și a coborî nivelul apei, în funcție de forma terenului. Sherlock află că un canal navigabil era un râu devenit mai ușor de parcurs prin construirea unor baraje și a unor ecluze.

Capul i se învârtea de la detaliile manevrelor de inginerie care fuseseră necesare pentru a supune râul voinței oamenilor și de la timpul îndelungat în care se realizase asta. În cele din urmă, încercă să doarmă, știind că îl aștepta o zi lungă. Deși mintea îi clocotea de idei, imagini și date, alunecă imediat într-un somn fără vise. Când se trezi, era tot întuneric, dar o briză proaspătă intra pe fereastră și păsările începeau să cânte prin copaci și tufișuri. Era patru dimineața.

Se culcase îmbrăcat, așa că în câteva momente se strecură prin casa întunecată; ieși pe palierul de la mansardă, coborî scările înguste de lemn, având grijă să calce pe marginea treptei ca să evite scârțâielile, apoi traversă cu atenție palierul de la etajul întâi, trecu de dormitorul unchilor lui, de garderobă, de baie, încercând să nu respire prea tare, apoi coborî scările principale care se răsuceau până în holul de la parter, rămânând aproape de perete și simțind greutatea tablourilor care atârnau deasupra lui, cu ramele lor bogat sculptate, care puneau în umbră frumusețea picturilor în sine. Singurul zgomot venea de la ticăitul ceasului uriaș ce veghea în colțul în care scările se întâlneau cu podeaua.

Se opri când ajunse în hol. Acum trebuia să traverseze suprafața acoperită de gresie către ușa de la intrare. Nu mai putea luneca pe lângă perete; avea să fi expus, în spațiu deschis, dacă ieșea cineva pe o ușă ori se uita în jos de la balconul de sus. Se lăsă în genunchi un moment, încercând să vadă dacă zărea lumină pe sub vreo ușă, dar totul era întunecat. Până la urmă, își adună curajul și traversă. Când ajunse la ușa de la intrare, inima îi bătea de două ori mai repede decât ticăitul ceasului.

Ușa era zăvorâtă, dar trase zăvorul și o deschise. Cineva avea să observe de dimineață că ușa fusese descuiată, dar spera ca persoana respectivă să presupună că ajunsese altcineva acolo înaintea ei.

Ușa era aproape închisă când Sherlock își aminti că trebuia să lase biletul în care spunea că plecase devreme. Se împinse cu toată greutatea în ușă, deschizând-o la loc, apoi se strecură înăuntru și lăsă biletul pe o măsuță de lângă cuierul pentru pălării, acolo unde corespondența de dimineață și cea de după-amiază așteptau, de obicei, să fie triate.

Aerul de afară era rece și proaspăt, în comparație cu aerul închis din casă, iar deasupra copacilor se întrezărea o geană de lumină, acolo unde întunericul lăsa loc azuriului zorilor. Sherlock alergă cât putu de repede peste pietrele de pe alee, care scârțâiau sub tălpile lui, apoi ajunse pe pajiște, care înăbușea orice zgomot.

În zece minute se afla pe malul râului, urmând indicațiile lui Matty. Pe apa argintie se vedea o siluetă lungă și neagră care se legăna încoace și încolo, mișcată de undele potolite. Arăta ciudat, ca o colibă lungă și scundă care fusese ridicată pe

o carenă îngustă. Singura gaură era la capătul din spate, unde coliba se termina și începea o platformă suficient de largă cât să stea doi oameni în picioare și unul să țină cârma. O frânghie atașată de partea din față a ambarcațiunii se scufunda în apă și ieșea la suprafață, acolo unde un cal păștea pe malurile ierboase. Spre deosebire de armăsarul magnific și negru, acesta părea o creatură mare, cu picioare groase și o coamă mițoasă. Aruncă o privire lipsită de curiozitate spre Sherlock, apoi se întoarse la păscut.

Matty aștepta în partea din față a luntrei: un contur întunecat pe fundalul cerului de dimineață, ca statuia de la prora unei corăbii sau ca animalele fantastice de pe o catedrală. Ținea în mâini un drug lung de lemn, cu un cârlig metalic la un capăt.

– Hai să mergem, spuse el când Sherlock se cățără în barcă. Acela e Albert, apropo.

Scoase un cloncănit cu limba. Calul privi în jur cu o expresie de regret pe fața lungă, apoi începu să meargă de-a lungul râului. Frânghia care ducea de la el la barcă se întinse, apoi barca începu să se miște, pe măsură ce Albert o trăgea după el. Matty folosea cârligul ca să împingă luntrea de lângă mal, să nu fie prinsă în stuf.

– Știe încotro merge? întrebă Sherlock.

– Ce e de știut? Merge de-a lungul malului, trăgând barca după el. Dacă întâlnește o piedică, se oprește și rezolv eu problema. Tu stai în spate și ține mâna pe cârmă. Dacă începem să plutim înspre râu cârmește înapoi spre mal. E o pătură pe punte dacă ți se face frig. E o pătură pentru cai, dar îți va ține cald la fel ca una elegantă.

Luntrea plutea înainte. Apa se izbea pe marginile ei într-un ritm regulat, care îl transpuse pe Sherlock într-o stare de amețeală, aproape hipnotică. Râul era pustiu, doar câte o gâscă sau o rață treceau uneori pe lângă ei.

– Ce ai aflat despre bărbatul care a murit? strigă Sherlock după o vreme. Despre primul bărbat? Cel din casă?

– Era croitor, strigă Matty la rândul lui. Lucra pentru o companie care producea uniforme pentru armata din Aldershot. Se pare că aveau o comandă mare, așa că au angajat toți oamenii din oraș care știau să croiască ori să coasă bucățile la un loc.

– Cum ai aflat?

Matty râse.

– Am spus că sunt fiul lui și că mama vrea să afle dacă ne vin ceva bani de la angajator. Se pare că i se datorau niște salarii din urmă, dar proprietarul lui a pus deja ochii pe ele pentru chirie.

– Unde avea sediul fabrica? strigă Sherlock înapoi.

– Au un birou principal undeva aproape de piață, dar mai au și un depozit la marginea orașului, unde lucra individul. Probabil e cel care a ars când erai acolo.

Sherlock medită în timp ce luntrea plutea, trasă înainte de calul lui Matty. Bărbatul care murise fusese croitor și făcea uniforme. Depozitul unde lucrase era plin de cutii pe care tâlharii le încărcaseră în căruță. Cutii de uniforme? Părea posibil. Dar asta tot nu explica de ce murise – nici cum – și nici nu lămurea moartea celui de-al doilea bărbat, cel din pădure.

Către răsărit, cerul luase culoarea purpurie a unei vânătăi proaspete, iar copacii care mărgineau râul se vedeau ca niște

siluete mai închise la culoare pe un fundal negru. O stea singuratică strălucea cu putere aproape de linia orizontului. În față, Sherlock văzu o arcadă neagră care le tăia calea: probabil un pod. Poate că era cel pe care el și Matty stătuseră cu o zi sau două în urmă, privind peștii din râu.

Albert necheză deodată, de parcă l-ar fi speriat ceva. Sherlock se uită către mal, încercând să distingă silueta animalului în întunericul gardurilor vii care îl mărgineau. Sunetul copitelor pe cărare se schimbase. Suna de parcă animalul încerca să se îndepărteze de ceva care se apropia.

Matty spuse ceva care să-l calmeze – mai degrabă un sunet liniștitor decât niște cuvinte, dar Sherlock își dădu seama din tonul vocii că băiatul era îngrijorat. Care era problema? Apăruse vreun câine vagabond pe acolo care speria calul sau doar mirosise ceva neașteptat?

Tocmai se pregătea să strige la Matty, să-l întrebe ce se întâmpla, când ceva se mișcă pe pod dincolo de silueta neagră a capului și a umerilor tovarășului său.

Sherlock își mută privirea la silueta întunecată care traversa podul de deasupra lor. Ceva întrerupea arcul neted al podului: o umbră noduroasă, ușor aplecată. *Două* umbre noduroase, căci primei umbre i se mai alăturase încă una. Discutară câteva clipe, aplecate una înspre cealaltă, apoi se despărțiră.

Localnici din Farnham, ieșiți din case așa devreme? Braconieri, poate?

Teorii pe care Sherlock le abandonă când flacăra unui chibrit lumină pentru o frântură de secundă o față oacheșă, pe care o recunoscu de la hambar.

Tâlharul pe nume Clem.

Flacăra chibritului se transformă într-o lumină caldă, care se împrăștie peste podul de cărămidă. Clem ridică un felinar, ațintindu-i lumina către luntrea îngustă care se apropia. Pe când se îndreptau spre pod, Sherlock văzu cum gura i se schimonosește într-un zâmbet hain. Lumina felinarului contură silueta lui Matty, care stătea în picioare la prora ambarcațiunii. Părea că vrea să spună ceva, dar Clem legănă felinarul, trimițând umbre pâlpâitoare peste tot, după care îi dădu drumul înspre capul băiatului.

Matty se ghemui, și felinarul ricoșă de două ori, apoi se sparse în spatele luntrei, împrăștiind petrol aprins peste tot. Mici limbi de foc prinseră lemnul, lingând cu sete furnirul. Sherlock privi în jur. Erau pe un râu, ce Dumnezeu, și nu aveau cum să facă rost de apă!

Privirea îi căzu pe pătura de cal pe care i-o arătase Matty, făcută ghem în colțul punții, lângă cârmă. Sherlock o ridică de jos și o aruncă în față, peste flăcări, ținând un colț cu mâna, pentru ca pătura să nu alunece în apă. De sub ea ieșea fum, dar flăcările dispăruseră. Sherlock trase din nou pătura înspre el. Jumătate din foc era stins, înăbușit de materialul gros, dar flăcări minuscule, rezistente, încă mai atacau marginile scândurilor din care era făcută barca.

Matty țipă când alt felinar cu petrol lovi marginea bărcii aproape de capul lui Sherlock, apoi ricoșă în râu, unde se scufundă, șuierând și sfârâind când fitilul atinse apa. Sherlock se răsuci și înmuie pătura în râu, asigurându-se că o ținea bine cu mâinile. Înainte să se îmbibe prea tare, o trase sus și o aruncă din nou peste lemn. De data asta, flăcările sfârâiră când materialul ud le stinse.

Sherlock privi în sus spre pod când luntrea îngustă trecu pe sub el, așteptându-se ca un al treilea felinar să-i fie aruncat în cap, dar atacatorii lor păreau să nu mai aibă altele. Sherlock încremeni însă când un corp se aruncă în jos către el. Clem sărise de pe pod. Vlăjganul lovi acoperișul luntrei, crăpând lemnul cu cizmele. Căzu pe spate pe punte. Se ridică în picioare cu dinții încleștați și cu ochii sclipind și înaintă către Sherlock. Își întinse mâna dreaptă și scoase din curea un cuțit cu lama curbată.

– Ai crezut că poți să intri în hambar și să scapi? se răsti el. Ai fost văzut fugind de foc, ca un șobolan ce ești. Se întinse cu mâna stângă după părul lui Sherlock. Pregătește-te să-ți întâmpini Creatorul!

Băiatul se dădu înapoi în colțul punții micuțe, simțind vântul în față când degetele șfichiuitoare ale lui Clem îi trecură prin fața ochilor. Bărbatul era atât de aproape, încât îi simțea duhoarea râncedă de sudoare care venea dinspre hainele jegoase și îi vedea mizeria de sub unghiile rupte.

Clem se aruncă spre el și își înfipse degetele în părul lui Sherlock, trăgându-l pe băiat înspre el. Sherlock nu-și putu stăpâni un țipăt când părul îi fu aproape smuls din cap. În mod ciudat, pentru o clipă, îi veni în minte imaginea lui Albert smulgând smocuri de iarbă de pe malul râului.

Clem îl trase spre el și privi în ochii băiatului. Sherlock simți cum brațul drept al bărbatului se ridică spre gâtul lui cu cuțitul în mână. Mai erau doar câteva secunde până să i se taie gâtul, și nici măcar nu știa de ce!

Ceva îl izbi însă pe Clem în spate. Omul făcu ochii mari, și Sherlock simți cum strânsoarea din părul lui slăbea. Se dădu

un pas în spate, împingându-l pe Clem cu amândouă mâinile. Bărbatul nu se opuse, ci se împletici. Se întoarse, mergând exagerat de prudent.

Matty stătea în spatele lui Clem. Ținea în mâinile ridicate cârligul pentru bărci. Pentru o clipă, Sherlock nu-și putu da seama ce se petrecuse, dar apoi, când atacatorul se întoarse complet către Matty, Sherlock văzu o rană adâncă însângerată, care pornea din creștetul capului și se oprea la ceafa lui groasă ca de taur. Pielea era tăiată, și Sherlock văzu osul alb sub sânge. Matty îl lovise în moalele capului cu cârligul pentru bărci.

Clem făcu un pas înainte către Matty, apoi încă unul. Ridică mâna în care ținea cuțitul, dar nu păru să știe ce să facă cu ea. Privi prostește la cuțit și apoi se rostogoli pe-o parte, căzând de pe luntrea îngustă în râu, ca un copac doborât la pământ. Când atinse suprafața, apa împroșcă aproape până la înălțimea podului. Sherlock mai zări o clipă fața lui Clem, în timp ce se scufunda, și expresia de neîncredere din ochii lui, după care dispăru în mâlul și în sedimentele de pe fundul râului. Mâinile îi dispărură ultimele, cu degetele fluturându-i ca niște alge duse de curent. Pe urmă nu se mai văzu nimic.

CAPITOLUL OPT

Sherlock încă mai tremura când soarele se ridică în totalitate deasupra orizontului și rămase atârnat pe cer, dincolo de siluetele negre ale copacilor, ca un fruct pârguit. Strânsoarea lui Clem pe umărul lui îi lăsase o durere profundă care cobora înspre spate. Dacă se uita, sigur ar fi găsit vânătăi acolo; cinci vânătăi ovale, lăsate de degetele de la o mână.

După atac, după ce Clem se scufundase în apă și tovarășul lui fugise, Matty și Sherlock se holbaseră unul la altul câteva momente, încremeniți de violența subită și de liniștea rămasă în urmă, la fel de subită.

– Nu încerca să fure barca, șopti Matty în cele din urmă. Încerca s-o distrugă. Au mai vrut diverși indivizi s-o fure, dar de ce ar vrea cineva să-i dea foc? Nu i-am mai văzut niciodată! Ce le-am făcut eu lor?

– Mă voiau pe mine, articulă cu greu Sherlock, fără tragere de inimă. Acela era unul dintre bărbații din hambar. Cred că el era șeful – mă rog, șeful celor de acolo. Baronul despre care vorbeau ei e șeful adevărat. Dar cred că m-a văzut când ieșeam din hambarul în flăcări și și-a dat seama că îi auzisem. Nu știu însă cum de ne-a dat de urmă pe barcă.

Clătină din cap a neîncredere.

– Ce fac ei acolo de sunt dispuși să ne omoare ca să își apere secretul? Ce e așa de important?

Matty se holbase pur și simplu la Sherlock de parcă fusese trădat, apoi se întorsese brusc și smucise de frânghie, ca să pună calul din nou în mișcare.

Acum, în timp ce soarele se ridica, și pe Sherlock îl durea umărul ca o măsea cariată, intrau în Guildford și tot nu avea habar ce ar fi trebuit să știe. Nu avea decât întrebări, la care atacul mai adăugase și altele noi.

O haită mică de câini zdrențăroși îi urmărea de-a lungul râului, cu ochii rugători, sperând să capete ceva resturi de mâncare. Sherlock zâmbi scurt, gândindu-se cât de mult seamănă cu Matty din punctul ăsta de vedere. Se uită înainte, spre ceafa lui Matty, și zâmbetul îi pieri de pe buze. Îi pusese băiatului în pericol barca, singura casă adevărată pe care Matty o avea. Și, mai rău, îi pusese băiatului viața în pericol. Și totul pentru ce?

Pe marginea râului începeau să apară oameni. Unii mergeau spre oraș sau veneau din direcția lui, folosind malul râului ca pe un drum convenabil, în timp ce alții stăteau pe lăzi cu niște undițe improvizate aruncate în apă, sperând să prindă vreun pește pentru micul dejun. Pe cerul de deasupra lor se ridicau coloane de fum pe măsură ce locuitorii din Guildford începeau să gătească. De-o parte și de alta a râului, începură să apară clădiri: cocioabe improvizate din scânduri de lemn bătute în cuie în diverse unghiuri, dar și case ceva mai solide, din cărămidă. Apărură apoi lespezi de piatră, la început din loc în loc și apoi mai compacte, formând un soi de pavaj de-a lungul râului.

După o vreme, când se apropiară de o serie de clădiri care arătau ca niște depozite, Matty începu să tragă de frânghie. Calul încetini și luntrea îngustă pluti încet către mal. Matty se orientase bine: opriră chiar lângă un inel mare de fier care fusese înfipt într-o lespede de piatră. Sherlock se așteptase ca Matty să înfășoare frânghia în jurul inelului, dar el se întinse la prora bărcii și scoase un lanț ce părea prins de o za înfiptă în lemn. Îl aruncă pe mal și sări după el. Înfășură lanțul în jurul inelului de fier, scoase un lacăt mare și vechi din buzunar și îl trecu prin câteva zale ale lanțului.

– Nu poți să ai încredere în nimeni pe aici, murmură el, tot fără să se uite la Sherlock. O frânghie o pot tăia, dar un lanț și un lacăt le-ar lua ceva să le spargă. Mai mult timp decât valorează barca, aș zice.

– Dar calul? întrebă Sherlock.

– Dacă găsește pe cineva care să-l trateze mai bine decât mine, e liber să plece, răspunse Matty. Făcu un pas pe iarbă, apoi se uită la Sherlock. Nu avea o expresie prea încântată, dar măcar era dispus să îl privească în ochi. E prea bătrân și prea bolnav ca să tragă un plug sau o căruță, explică el. O barcă e limita lui, și chiar și așa e încet. Nu merită să fie furat.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate, bâigui Sherlock încurcat.

– Nu e vina ta, făcu Matty, ștergându-se la gură cu mâneca. Ai intrat în ceva care te-a prins. Și eu sunt la fel de prins. Cel mai bine e să încercăm să ieșim cât de repede putem și să mergem mai departe. Privi în jur. Aici e docul Dapdune, îi explică el. Dacă ne despărțim, ceea ce e posibil, ține minte că ne întâlnim aici. Nu plec fără tine. Se uită critic la Sherlock. Și sunt sigur că

tu nu poți pleca fără mine. Acuma, cum ziceai că îl cheamă pe tipul ăla pe care îl cauți?

– Profesorul Winchcombe.

– Atunci, hai să-l căutăm! Și poate luăm și micul dejun pe drum.

Împreună, cei doi băieți se îndepărtară de râu, pe o cărare ce părea să îi conducă într-o zonă mai aglomerată. Le luă o oră de mers și de întrebat câțiva trecători până aflară că profesorul Winchcombe locuia într-o casă pe Chaelis Road, care pornea din strada mare, și apoi încă o jumătate de oră ca să găsească strada mare, care ducea în sus, departe de râu, și era mărginită de prăvălii cu două și cu trei etaje, construite din grinzi negre de lemn și tencuială albă. La intrare aveau atârnate firme: plăcuțe de lemn pictate cu pești, pâine, legume și tot felul de bunătăți. Oamenii care mergeau încoace și încolo pe stradă și se uitau în vitrine erau, în cea mai mare parte, îmbrăcați mai bine decât locuitorii din Farnham. Țesăturile din care erau făcute hainele lor erau mai fine, tivite cu mătase și panglici, mai colorate și mai curate decât văzuse Sherlock de ceva vreme.

La începutul străzii erau câteva tarabe unde se vindeau fructe și friptură rece, de-a lungul unui zid înalt până la brâu, care separa orașul de râu. Matty tocmai se pregătea să se strecoare de-a lungul zidului, în spatele piețarilor, ca să caute mâncare căzută de pe tarabe, dar Sherlock își folosi resursele tot mai mici primite de la Mycroft ca să cumpere micul dejun pentru amândoi. Matty se uită la el bănuitor. Sherlock avu impresia că tovarășul său credea că mâncarea avea un gust mai bun dacă nu trebuia să plătească pentru ea. În ceea ce-l privea pe Sherlock, mâncarea avea gust mai bun dacă nu se

rostogolise prin praf sau dacă nu fusese nevoit să se lupte cu un câine pentru ea.

Chaelis Road era la jumătatea străzii principale și amândoi băieții ajunseră gâfâind la locul în care începea. Strada se curba abrupt și dispărea din vedere, și Sherlock porni pe ea, dar se opri când își dădu seama că Matty nu îl urma. Se întoarse și îl privi întrebător.

– Ce s-a întâmplat?

Matty clătină din cap.

– Nu e genul de loc unde să mă simt confortabil, spuse el, uitându-se la casele înalte și la grădinile îngrijite care mărgineau drumul. Du-te tu! Eu te aștept aici. Pe undeva pe aici, adică.

Sherlock încuviință. Matty avea dreptate. Prezența unui băiat pe care doamna Eglantine îl descrisese ca pe un „vagabond“ le-ar fi putut aduce necazuri. Se scutură de praful de pe haine cât de bine putu și porni mai departe.

Casa pe care o căuta era chiar după curbă. Împinse poarta și se apropie de ușa umbrită de un portic în stil grecesc. O plăcuță de alamă era prinsă cu șuruburi de unul dintre stâlpi. Pe ea erau gravate cuvintele: „Profesorul Arthur Albery Winchcombe. Lector în boli tropicale”.

Înainte să se lase cuprins cu totul de emoție, Sherlock trase de clopoțel.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru auster și o vestă cenușie deschise ușa. Se uită în jos la Sherlock, prin ochelarii minusculi care abia îi acopereau ochii.

– Domnul profesor Winchcombe este acasă? întrebă băiatul.

Bărbatul – Sherlock presupuse că era un majordom – tăcu un moment.

– Pe cine să anunț? întrebă el în cele din urmă.

Sherlock deschise gura ca să se prezinte, apoi ezită. Poate că era mai bine dacă invoca numele altcuiva – cineva de care profesorul auzise. Mycroft, poate? Sau Amyus Crowe? Cine ar fi fost mai potrivit?

Până la urmă, alese unul la întâmplare.

– Vă rog să îi spuneți domnului profesor că un elev al lui Amyus Crowe dorește să îl consulte, spuse el.

Majordomul încuviință din cap.

– Doriți să așteptați în salon? întrebă el, ținând ușa deschisă. Tratându-l pe Sherlock de parcă era de viță regală, și nu ca pe un băiat destul de răvășit și de emoționat, îi făcu semn către o ușă din apropiere, față în față cu holul acoperit cu gresie.

Tapetul care acoperea pereții camerei era pictat cu imaginile unor plante înalte și subțiri, pe care Sherlock nu le recunoscu, dar care semănau cu niște fire uriașe de iarbă. Păreau să aibă inele pe tulpini, așezate la distanțe egale, până sus. Fascinat, continuă să se uite la ele până când ușa se deschise și un bărbat intră în cameră. Era scund – mai scund decât Sherlock –, și abdomenul îi ieșea în evidență de parcă avea o pernuță sub jachetă. Purta o pălărioară ciudată, roșie, fără boruri sau cozoroc: doar un turn mic și umflat din mătase roșie.

– Bambus, spuse el.

– Poftim?

– Plantele de pe tapet. Bambus. E o plantă lemnoasă perenă, veșnic verde, din familia erbaceelor. Am petrecut ceva timp în China, în tinerețe, și m-am familiarizat cu ele. Bambusul e planta lemnoasă care crește cel mai repede din lume, să știi.

Cei mai mari pot crește cu până la șaizeci de centimetri pe zi, în anumite condiții. Și tapetul e chinezesc, apropo. Din hârtie de orez.

Sherlock nu era sigur că înțelegea.

– Hârtie făcută din orez?

– O greșeală des întâlnită, răspunse profesorul. De fapt, hârtia de orez este făcută din miezul unui copăcel, *Tetrapanax papyrifer*. Își lăsă capul pe o parte. Spui că ești elev al lui Amyus Crowe? întrebă el. Ochii lui, din spatele ochelarilor, erau strălucitori și semănau cu ai unei păsări, animați de curiozitate.

– Da, domnule, răspunse Sherlock, simțindu-se ciudat, de parcă era din nou la școală.

– Am primit o scrisoare de la domnul Crowe de dimineață. Foarte ciudat. Într-adevăr, foarte ciudat. De asta ești aici?

– Scrisoarea era despre cei doi bărbați morți?

Profesorul dădu din cap că da.

– Așa este.

– Atunci, de asta sunt aici. L-am auzit pe domnul Crowe spunând că sunteți expert în boli.

– Sunt specializat în boli tropicale, dar, da, zona mea de expertiză acoperă majoritatea bolilor contagioase, de la febra Tapanuli și ciuma neagră din Formosa până la holeră și febră tifoidă. Din câte am înțeles, cei doi bărbați ar fi murit de o boală necunoscută.

– Nu sunt sigur.

Sherlock scormoni în buzunarul jachetei și scoase plicul în care fusese scrisoarea lui Mycroft și care acum conținea o mostră din praful galben.

– Am adunat asta din apropierea unuia dintre cadavre, dar știu că a fost prezent pe amândouă, adăugă el în grabă. Nu știu

ce este, dar cred că are legătură cu decesele. S-ar putea să fie otrăvitor.

Profesorul întinse mâna după plic.

– În acest caz, îl voi trata cu atenție, spuse el.

– Mă credeți? întrebă Sherlock.

– Ai bătut atâta drum până aici să mă vezi, deci presupun că iei lucrurile în serios. Măcar atât pot face și eu, să le iau la fel de în serios ca tine. Și, în plus, îl cunosc pe Amyus Crowe și știu că este un om integru. Nu-mi pot închipui că a acceptat un elev care s-ar preta la farse. Zâmbi brusc și afișă o expresie angelică pe chip. Acum, hai să mergem să ne uităm la mostra pe care mi-ai adus-o!

Îl conduse prin hol, în altă încăpere. Aceasta avea pereții acoperiți cu rafturi de cărți și un birou masiv în dreptul ferestrei, acolo unde era lumina cea mai bună. Pe birou, pe un teanc de sugative de culoare verde, printre hârtii și ziare împrăștiate, se afla un microscop.

Profesorul Winchcombe se așeză la birou, într-un scaun cu spătarul tapițat cu piele, și îi făcu lui Sherlock semn să tragă un alt scaun lângă el. Din sertare scoase o coală albă de pergament și o puse pe sugativa de lângă microscop, apoi desfăcu plicul cu mare atenție, folosindu-se de un cuțit pentru corespondență, și turnă conținutul pe foaia pergament. În câteva momente, avea în fața lui o grămăjoară de praf galben. Cu vârful cuțitului pentru corespondență adună câteva granule de praf și le transferă pe o lamelă de sticlă care era deja prinsă în clama platformei – suprafața plată de sub lentila obiectivului. Ajustă oglinda de sub platformă, astfel încât să reflecte lumina de la o lumânare printr-o gaură din platformă și prin lamelă,

către lentilă. În timp ce Sherlock privea, încercând să nu respire prea tare și să nu deranjeze praful, profesorul se uita în microscop, rotind rotițele de reglare grosieră și de reglare fină, ca să focalizeze granulele.

– Aha, spuse el, apoi mormăi.

Își scoase fesul roșu, se scărpină în cap și îl puse la loc.

– Ce este? șopti Sherlock.

– Polen apicol, îl lămuri profesorul. Imposibil de confundat.

– Polen apicol? repetă Sherlock, neștiind dacă auzise bine sau nu.

– Ai studiat vreodată albinele? întrebă profesorul, lăsându-se pe spate în scaun. Fascinante creaturi! Ți le recomand ca un subiect serios de studiu. Își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Ele strâng polenul din flori și îl transportă la stup.

– Ce este polenul? întrebă Sherlock, simțindu-se, în mod ciudat, dezamăgit. Am mai auzit cuvântul acesta, dar nu știu exact ce înseamnă.

– Polenul, începu profesorul, este un praf care conține microgranule ce produc gametul masculin, celula reproducătoare din semințele plantelor. Polenul este produs de stamine, organele reproducătoare masculine ale florilor, și este purtat de vânt sau de insecte care se hrănesc cu el, până la pistil, organul reproducător feminin al unei alte flori din aceeași specie. Acolo ele fuzionează pentru a forma o sămânță.

Își examină ochelarii, apoi îi puse la loc pe nas.

Sherlock încercă să înțeleagă ce îi spusese profesorul, dar își dădu seama că bărbatul continua:

– În cazul albinelor, ele strâng polenul din flori și îl transportă la stup sub formă de ghem pe picioarele din spate. Beneficiul

adus florii este, desigur, acela că, în timp ce albina zboară din floare în floare, scapă câte puțin polen de pe stamina unei flori pe pistilul alteia, ajutând în felul acesta la reproducere. Așa deci, pe picioarele din spate ale albinei se găsesc niște peri minusculi care funcționează ca un coș în care albinele adună granulele de polen și le amestecă apoi cu nectar, ca să formeze un ghem. Asta se numește „polen apicol".

– Și nu este periculos?

– Pentru cei mai mulți oameni, nu este, deși există câțiva nefericiți care au alergie la el. Se lăsă pe spate și se gândi un moment. Oare asta să fi provocat umflăturile ca niște buboaie pe care domnul Crowe le descrie în scrisoarea lui? Hmm, mă îndoiesc. Reacțiile la polen se manifestă mai degrabă sub formă de iritații, nu de buboaie, și este destul de improbabil să găsești doi oameni la întâmplare care să aibă această sensibilitate. Deodată lovi biroul cu palma. Sherlock tresări. Desigur! Ignor răspunsul cel mai evident!

– Evident?

Sherlock își stoarse creierii. Care era explicația evidentă pentru umflături ca niște buboaie atunci când sunt implicate albinele? Și atunci revelația explodă în el ca lumina unui fulger.

– Înțepături? strigă el.

– Bravo, băiete! Da, înțepături de albine. Înțepături foarte toxice, dacă e să recunosc. Majoritatea albinelor din țara asta, cel puțin, au înțepături care produc durere și o umflătură minoră, dar nu ca buboaiele descrise de domnul Crowe. Privi spre Sherlock. Probabil le-ai văzut și tu. Cât de mari erau?

Sherlock își ridică mâna dreaptă.

– Cam cât vârful degetului meu mic, răspunse el.

– Ceea ce indică un tip de venin foarte puternic și poate o rasă foarte agresivă de albine.

– Cât de multe știți despre albine? întrebă Sherlock.

Profesorul zâmbi.

– Ți-am spus că am petrecut câțiva ani, în China. Chinezii cresc albine de câteva mii de ani și am descoperit că ei apreciază foarte mult mierea pentru beneficiile asupra sănătății. Conform celor menționate în mărețul tratat medical *Bencao Gangmu*, numit și *Compendiul materiei medicale*, scris de un învățat pe nume Li Shizhen cu trei sute de ani în urmă, mierea are harul de a tonifia splina, de a alina durerea, de a îndepărta substanțele toxice, de a reduce stresul, de a îmbunătăți vederea și de a prelungi durata vieții.

Își întoarse capul de la Sherlock către perete, iar băiatul avu impresia că își aducea aminte de lucruri care se petrecuseră cu mulți ani în urmă: Aici, în Marea Britanie, se întâlnește doar albina europeană, mai docilă, *Apis mellifera*. Albina asiatică gigant, *Apis dorsata*, este mai agresivă și are o înțepătură mult mai dureroasă; cu toate acestea, chinezii le cresc și recoltează mierea din stupii lor. Spre deosebire de stupii noștri, care au forma unor clopote, chinezii folosesc bușteni goliți pe dinăuntru sau coșuri împletite de formă cilindrică pentru a ține albinele în ele. Uneori îi vedeam pe țăranii chinezi ducând stupii în munți, doi câte doi, atârnați de capetele unor prăjini de bambus pe care le balansau pe umeri. Îmi amintesc că îi priveam cum se cățărau, cu albinele bâzâind în jurul lor ca un nor de fum.

„Un nor de fum.“ Cuvintele îl pocniră pe Sherlock ca o lovitură între ochi.

– Asta era, șopti el.

– Ce anume?

– Am văzut o umbră îndepărtându-se de unul dintre corpuri, și prietenul meu a văzut același lucru ieșind de pe fereastra unde a fost descoperit celălalt cadavru. Sigur erau albine!

Profesorul încuviință.

– Trebuie să fi fost destul de mici ca să le confunzi cu o umbră și probabil închise la culoare, nu dungate în galben strălucitor și negru, ca albinele obișnuite. Cred că există albine africane care sunt mici și negre în totalitate. Și acestea sunt foarte agresive.

– Ați putea face ceva pentru mine? întrebă Sherlock.

– Desigur.

– Îi puteți trimite o scrisoare lui Amyus Crowe în care să îi spuneți ce credeți dumneavoastră că a provocat moartea acelor bărbați. O duc eu înapoi în Farnham și i-o dau. Întoarse capul, simțind cum îi iau obrajii foc. Cred că o să am necazuri cu unchiul și mătușa mea când mă întorc, și asta ar putea să mă ajute să nu fiu pedepsit.

Profesorul încuviință. Transferă praful galben – praful galben inofensiv, își reaminti Sherlock – de pe pergament pe sugativă. Se întinse după o călimară de cerneală de pe marginea biroului, scoase un condei și începu să scrie pe coala pergament. Avea un scris mărunțel, dar Sherlock reuși să distingă cuvintele.

Stimate domnule Crowe,
Am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe elevul dumneavoastră...

– Cum te numești, tinere? întrebă el, întorcându-se spre Sherlock.

– Holmes, domnule. Sherlock Holmes.

... domnul Sherlock Holmes – care mi-a adus o mostră dintr-un praf galben despre care mi-a spus că l-a găsit în apropierea nefericiților despre a căror moarte mi-ați povestit în scrisoarea care a sosit în această dimineață. După ce am examinat praful, am ajuns la concluzia că este simplu polen apicol, şi din asta deduc că bărbații nu au fost uciși de ciumă bubonică sau de o boală similară, ci de înțepături de albine. Dacă veți solicita medicului local să examineze așa-zisele „buboaie", am convingerea că va găsi ace mici înfipte în fiecare dintre ele – sau, cel puțin, urmele lăsate de asemenea ace. Am toate laudele pentru acest tânăr pentru că mi-a adus o mostră din praful respectiv. Dacă nu ar fi făcut-o, zvonurile despre o febră fatală ar fi făcut înconjurul țării, cauzând o panică profundă.
Sper să ne revedem curând, când veți avea timp pentru asta.

Al dumneavoastră, sincer,
Arthur Winchcombe, Esq.

Împături hârtia, o puse într-un plic pe care îl scoase dintr-un sertar, sigilă plicul cu o picătură de ceară de la lumânarea pe care o folosise pentru a lumina microscopul și i-l înmână lui Sherlock.

– Sper că această scrisoare te va scuti de o pedeapsă prea dureroasă, spuse el. Te rog să îi transmiți respectele mele profesorului tău.

– Așa voi face. Sherlock se opri, apoi continuă: Mulțumesc!

Profesorul Winchcombe sună dintr-un clopoțel care stătea pe sugativă, lângă microscop.

– Majordomul meu te va conduce la ieșire. Dacă vrei să mai afli ceva despre bolile tropicale, despre apicultură sau despre China, mai vino pe la mine.

Afară, observă cu surprindere că soarele nu-și schimbase poziția pe cer cu mai mult de câteva grade. I se păruse că stătuse în casa profesorului Winchcombe câteva ore.

Matty era cățărat pe gardul grădinii. Mânca ceva dintr-un cornet de hârtie.

– Ai rezolvat pentru ce-ai venit? întrebă el.

Sherlock încuviință din cap. Făcu semn înspre cornetul de hârtie.

– Ce ai acolo?

– Moluște și melci de mare, răspunse băiatul. Îndreptă gura cornetului către Sherlock. Vrei și tu?

În cornet se afla o grămăjoară de crustacee.

– Sunt gătite? întrebă el.

– Fierte, explică Matty. Am găsit taraba unui negustor de pește. Le vindea. Probabil a venit astă-noapte din Portsmouth. L-am ajutat o vreme, i-am ordonat cutiile, i-am adus gheață și treburi din astea. Mi-a dat câteva drept răsplată.

Băgă mâna în cornet și scoase o scoică. Puse cornetul pe gard, luă un briceag din buzunar și scormoni în carapace cu vârful lamei, înțepând ce era înăuntru. După câteva secunde, scoase ceva negru și elastic, pe care îl băgă în gură. Minunat, se extazie el. Nu mănânci prea des din astea dacă nu locuiești lângă țărm. E o tratație când apuci.

– Cred că o să te refuz, hotărî Sherlock. Hai să mergem acasă!

De data asta, au mers în josul străzii principale până la râu, apoi de-a lungul malului până au găsit luntrea îngustă. Așa cum prezisese Matty, atât calul, cât și barca erau tot acolo. Sherlock se întrebă cum aveau să întoarcă luntrea, dar Matty duse calul de-a lungul malului, către oraș, până ajunseră la un pod, apoi conduse calul peste pod, către celălalt mal, întorcând partea din față a bărcii, în timp ce Sherlock se folosea de cârlig ca s-o împiedice să se lovească de malul dinspre partea lor. Apoi nu le mai rămase decât să parcurgă drumul anevoios înapoi; de data asta, cu Sherlock în față, îndemnând calul, și cu Matty în spate, manevrând cârma.

Cei doi băieți discutau în timp de barca se mișca încet în aval. Sherlock îi povesti lui Matty despre profesorul Winchcombe și despre explicația lui referitoare la albine și la înțepături. La început, băiatul se arătă neîncrezător, dar până la urmă Sherlock îl convinsese că nu era nevoie de nicio explicație supranaturală pentru norul aducător de moarte. Matty păru ușurat să afle că ciuma nu ajunsese în Farnham și iritat de faptul că explicația era atât de simplă. Sherlock nu zise nimic, dar, în timp ce călătoreau, era din ce în ce mai sigur că tocmai dezlegaseră un mister și creaseră altul. De ce fuseseră înțepați doar acei doi bărbați și nimeni altcineva? Și, la urma urmei, de ce existau albine africane în Anglia? Și ce aveau toate astea de-a face cu hambarul, cu acele cutii încărcate în căruță de către tâlhari și cu baronul cel misterios?

După o vreme, Sherlock observă că un alt cal se alăturase lui Albert pe malul râului. Era armăsarul cel negru, lucios,

cu o pată maronie pe gât, pe care îl călărea Virginia Crowe. Fata purta aceiași pantaloni strâmți de călărie și o bluză peste care avea o jachetă.

– Bună! strigă Sherlock.

Ea îi făcu semn cu mâna.

– Matty, ea e Virginia Crowe, strigă el peste umăr. Virginia, acesta este Matthew Arnatt. Matty.

Matty dădu din cap înspre Virginia, și ea îi răspunse la fel, dar niciunul nu scoase o vorbă.

Sherlock se ridică, balansându-se într-un echilibru precar pe prora bărcii pentru un moment, simțind cum se legăna sub el, și sări pe mal. Luă calul lui Matty de căpăstru și îl duse înainte, mergând pe lângă Virginia și calul ei.

– El este Albert, vorbi în cele din urmă.

– Ea este Sandia, răspunse Virginia. Ar trebui să înveți să călărești, să știi.

Sherlock clătină din cap.

– N-am avut ocazia.

– E simplu, dar voi, băieții, faceți mare caz de cât de greu este. Îndemni cu genunchii, nu cu frâiele. Folosești frâiele ca să încetinești calul.

Lui Sherlock nu-i veni în minte nici o replică potrivită. O vreme, continuară să meargă într-o liniște stânjenitoare.

– Unde ai fost? întrebă ea în cele din urmă.

– În Guildford. Am vrut să vizitez pe cineva.

Își aminti de ceva și căută în buzunar, de unde scoase scrisoarea pe care o scrisese profesorul Winchcombe.

– Trebuie să îi dau asta tatălui tău. Știi unde e?

– Te caută pe tine. Trebuia să aveți o lecție.

O privi ca să vadă dacă era serioasă, dar pe buze îi flutura o urmă de zâmbet. Virginia se uită în jos la el, apoi întoarse capul.

– Dă-mi scrisoarea, ceru ea. O să mă asigur că o primește.

Sherlock îi întinse scrisoarea, apoi o trase înapoi.

– E importantă, o informă el, neîncrezător. E despre cei doi bărbați care au murit.

– Atunci o să mă asigur că o primește numaidecât.

Îi luă scrisoarea din mâna întinsă. Degetele ei nu îl atinseră, dar el își imagină că le simte căldura când trecură atât de aproape de ale lui.

– Bărbații aceia au murit de ciumă, nu? Așa zic oamenii.

– Nu e ciumă. E de la albine. De asta m-am dus în Guildford. Trebuia să discut cu un expert în boli. Simți că turuie din ce în ce mai repede, dar nu putea să se oprească. Voiam să îmi spună cineva ce este, așa că am dus o mostră în Guildford. Se pare că este polen. De asta am tras noi concluzia că albinele au provocat moartea celor doi.

– Dar nu știai asta când ai găsit praful, sublinie Virginia.

– Nu.

– Și nici când ai adunat praful și l-ai dus până în Guildford.

– Nu.

– Ar fi putut foarte bine să fie ceva care să fi declanșat ciuma. Ceva contagios.

Sherlock se simți pus la colț.

– Da, rosti el tărăgănat, făcând vorba să sune mai degrabă ca „m-da-a-a“.

– Deci ți-ai riscat viața bazându-te pe simplul fapt că ai crezut că toți se înșală și tu poți să le dovedești că ai dreptate.

– Cred că da.

Se simți ciudat de jenat. Virginia avea dreptate. Rezolvarea misterului fusese mai importantă pentru el decât propria siguranță. Ar fi putut să se înșele, căci nu știa prea multe despre boli sau despre cum se transmit acestea. Praful galben ar fi putut fi ceva produs de corpurile bărbaților, ca rezultat al bolii, cum ar fi piele uscată, infectată – ceva care ar fi putut conține boala și ar fi putut s-o ducă mai departe. Fusese atât de absorbit de dezlegarea puzzle-ului, că nu se gândise la asta.

După aceea parcurseră drumul până la Farnham în tăcere.

CAPITOLUL NOUĂ

– M-ai dezamăgit, băiete.

Sherrinford Holmes ședea la biroul masiv de stejar din biroul lui, Amyus Crowe se afla la stânga lui, iar doamna Eglantine – în dreapta, și hainele ei negre se îmbinau atât de bine cu umbrele, încât numai fața și mâinile îi erau vizibile. Cu unchiul Sherrinford și barba lui lungă și albă, și nenumăratele Biblii în ebraică, în greacă, în latină și în engleză stivuite pe tot biroul, se simțea de parcă era judecat de însuși Dumnezeu, cu doi îngeri răzbunători în spatele tronului său; efectul era stricat doar de faptul că unchiul Sherrinford purta un halat peste costum.

Băiatului îi ardea fața de rușine, dar și de mânie. Voia să protesteze că făcuse ce făcuse cu cele mai bune intenții, dar o singură privire spre chipul unchiului său îi dădu de înțeles că nu avea rost să argumenteze.

– Îmi pare rău, domnule, murmură el după un lung răstimp, dându-și seama că unchiul său aștepta un răspuns. Promit să nu mai fac.

– Tatăl tău – fratele meu – mi te-a dat în grijă, având convingerea că voi continua educația ta morală și te voi

împiedica să întreții tovărășii nepotrivite ori să capeți obiceiuri nepotrivite. Sunt îngrozit să descopăr că am eșuat în ambele însărcinări.

Încă o pauză lungă. Sherlock se simți îmboldit să spună iar că îi părea rău, dar avea senzația că gestul lui ar fi putut fi interpretat ca un semn de neobrăzare.

– Știu că nu ar fi trebuit să mă duc până în Guildford de unul singur, minți el în cele din urmă.

– Asta este cea mai mică dintre greșelile tale, declară unchiul Sherrinford. În această dimineață, te-ai strecurat din această casă înainte de răsăritul soarelui, ca un tâlhar ordinar...

– Nici măcar n-a dormit în patul lui, îl întrerupse doamna Eglantine. Probabil că a plecat înainte de miezul nopții.

Sherlock simți cum îi tremură umerii din cauza efortului de a-și ține mânia sub control. Știa că doamna Eglantine mințea – *chiar* dormise câteva ore și plecase înainte de ivirea zorilor –, dar nu putea s-o contrazică, în ciuda unei dorințe arzătoare de a spune adevărul. Intendenta încerca să îl facă să aibă și mai multe necazuri și, dacă o contrazicea, acest lucru ar fi fost considerat un act de sfidare și pedepsit în consecință.

– Îi voi scrie fratelui tău, continuă Sherrinford, să îl informez că încrederea pe care ți-am acordat-o mi-a fost trădată. Și nu ai voie să părăsești această casă toată săptămâna viitoare.

– Dacă îmi permiteți, interveni Amyus Crowe din spatele lui Sherrinford, aș dori să spun un cuvânt sau două în apărarea băiatului. Băgă mâna în buzunarul jachetei sale, care era orbitor de albă, și scoase un plic. Scrisoarea pe care băiatul a adus-o înapoi de la eminentul profesor Winchcombe a liniștit temerile cu privire la izbucnirea ciumei bubonice în această regiune.

A lua o mostră de polen pentru a fi identificată demonstrează o voință puternică, o capacitate independentă de a gândi și o șovăială în a accepta lucrurile pe încredere. Toate sunt calități care trebuie încurajate, după părerea mea.

– Sugerați că băiatul ar trebui să scape de pedeapsă, domnule Crowe? spuse doamna Eglantine pe un ton mieros.

– Ba chiar deloc, ripostă Crowe. Aș sugera ca, în loc să i se interzică de tot să iasă din casă, să nu aibă voie să iasă decât cu mine. În acest mod, eu pot continua să respect acordul încheiat cu fratele său.

Sherrinford Holmes se gândi un moment, mângâindu-și barba cu mâna dreaptă.

– Foarte bine, declamă el. Vom face un compromis. Ești pedepsit să rămâi în casă tot restul zilei de azi și toată ziua de mâine. După aceea, vei sta în casă tot timpul, cu excepția momentelor când vei fi meditat de domnul Crowe. Când te afli în casă, nu ieși din camera ta decât la ora meselor. Buzele îi tremurau. Dar îți permit să iei orice carte dorești din bibliotecă, pentru a-ți petrece timpul. Folosește acest timp cu înțelepciune și pentru a reflecta la faptele tale.

– Așa voi face, domnule, răspunse Sherlock, forțând cuvintele să iasă. Tensiunea din umeri i se mai domoli puțin. Mulțumesc, domnule.

– Acum, du-te și nu te mai întoarce până la cină.

Sherlock se întoarse și ieși din birou. Voia cu disperare să-i contrazică, să arate că procedase cum trebuia, dar cunoștea destule despre cum funcționa lumea adulților ca să știe că asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. Corectitudinea nu conta. Important era să respecți regulile.

Se îndreptă spre scările mari, mochetate, ce duceau la primul etaj, apoi urcă scările mai înguste, din lemn, către mansardă, unde se afla camera lui. Se întinse în pat, cu ochii în tavan, lăsându-și gândurile să se frământe și să se sucească în mintea lui.

Restul zilei și următoarea trecură în ceață. Trupul lui Sherlock, obosit și afectat de aventurile prin care trecuse, profită de ocazie ca să își revină dormind cât de mult cu putință, dar, când era treaz, gândurile îi zburau fără țintă, ca moliile în jurul unei lumânări aprinse. Ce se petrecea? Ce plănuia baronul Maupertuis și cine avea de gând să-l împiedice?

Petrecu o parte din timp încercând să compună în minte o scrisoare către fratele său, nu pentru că se aștepta ca Mycroft să facă neapărat ceva, ci pentru că voia să îi spună ce se petrecea unei persoane în care avea încredere. În cele din urmă, când reuși să formuleze întâmplările așa cum voia, le așternu pe hârtie.

Dragă Mycroft,

Mi-aş dori să-ți pot spune că ți-am urmat sfatul şi m-am ocupat cu studiul bibliotecii unchiului Sherrinford şi cu plimbările prin împrejurimi, dar se pare că m-am băgat în nişte necazuri şi nu ştiu ce să fac mai departe. Vestea bună – dacă e vreuna – e că mi-am făcut doi prieteni. Unul dintre ei se numeşte Matthew Arnatt şi locuieşte pe o luntre pe canal. Cred că ți-ar plăcea. Cealaltă se numeşte Virgina Crowe. Este fiica lui Amyus Crowe, care susține că mă învață despre natură şi despre cum să observ lumea din jurul meu, dar cred că, de fapt, mă învață cum să gândesc. Aş fi vrut să nu consideri necesar să îmi găseşti un

meditator pentru perioada vacanței, dar, dintre toți meditatorii pe care i-ai fi putut găsi, cred că domnul Crowe e cel mai bun.
Se întâmplă lucruri ciudate aici în Farnham, și mi-aș dori să pot vorbi cu tine despre ele. În oraș a fost descoperit cadavrul unui bărbat, acoperit cu umflături, și un altul aici pe moșia Holmes. Localnicii au crezut că e ciumă, dar un savant, profesorul Winchcombe, a dovedit că au fost uciși de sute de înțepături de albine. Cred că albinele au o oarecare legătură cu un anume baron Maupertuis, care deține un hambar în Farnham, dar nu știu în ce mod.
Hambarul a ars din temelii și a dispărut orice dovadă, îți povestesc cum s-a întâmplat când ne vedem.
Pe scurt, viața de aici e mai interesantă decât m-am așteptat – asta când pot să ies din casă. Momentan, sunt pedepsit să stau în camera mea pentru că m-am dus în Guildford ca să îl văd pe profesorul Winchcombe, dar asta e altă poveste, pe care ți-o voi spune când ne vedem.
Mai ai vești de la tata? E tot pe drum spre India? Ai ceva informații cu privire la problemele de acolo și când se vor termina?
Transmite-le dragostea mea mamei și surorii noastre. Te rog să vii să mă vizitezi curând.

Fratele tău,
Sherlock

După ce termină și sigilă scrisoarea, o lăsă pe măsuța din hol la ora prânzului, pentru a fi ridicată de o servitoare și trimisă la oficiul poștal din Farnham. Când coborî din nou la

cină, scrisoarea dispăruse. Doamna Eglantine trecea prin hol, cu fața părând să îi plutească în umbre, și îi zâmbi cu tristețe. Oare văzuse scrisoarea? Oare o citise? Oare ajunsese măcar până la oficiul poștal sau o distrusese? Sherlock își spuse că era ridicol – ce motive ar fi avut să facă asta? –, dar avertismentul lui Mycroft îi răsună în cap: „Nu e prietenă a familiei Holmes".

Gândurile acestea i se tot învârteau prin minte în vreme ce stătea întins în camera lui. Gongul pentru cină se auzi în depărtare și îl întrerupse din ațipeală, așa că se duse la parter. Doamna Eglantine tocmai ieșea din sufragerie. Îi adresă un zâmbet disprețuitor și plecă.

Lui Sherlock nu-i era foame. Fixă ușa pentru câteva momente, încercând să se forțeze să intre în sufragerie, ca să mănânce ceva, doar ca să-și păstreze forțele, dar nu avea putere. Se întoarse și se îndreptă spre bibliotecă, să vadă dacă găsea cărți despre albine sau despre apicultură.

La jumătatea drumului dinspre hol, observă o scrisoare pe o tavă de argint pe măsuță. Nu fusese acolo mai înainte sau nu o observase el? Pentru o clipă, crezu că era altă scrisoare de la Mycroft, așa că o ridică. Pe plic era trecut numele lui și adresa de la conac, dar nu era scrisul lui Mycroft. Era mai rotund. Mai... feminin? Cum era posibil?

Sherlock privi împrejur, aproape convins că avea s-o zărească pe doamna Eglantine stând în umbră și privindu-l, dar holul era pustiu. Luă scrisoarea, deschise ușa de la intrare și stătu în lumina soarelui de asfințit, dar în prag, ca să nu fie acuzat că ieșise din casă.

Înăuntru era o singură foaie de hârtie, de un liliachiu-deschis. Pe ea, sub numele și adresa lui, scria:

Sherlock,
Pe pajiștea de sub domeniul castelului se ține un bâlci mare. Ne vedem acolo mâine-dimineață la ora nouă – dacă îndrăznești!
Vino singur,
Virginia

Preț de o clipă, îl luă amețeala și inspiră adânc. Virginia voia să îl vadă? Dar de ce? În cele două ocazii când se întâlniseră, îi dăduse impresia că nu-l prea plăcea. Cu siguranță, nu-și spuseseră prea multe. Și iată că acum voia să se întâlnească singuri?

Dar nu se putea duce! I se interzisese să iasă din casă!

Gândurile i se învălmășiră, încercând să găsească o scuză care să îi permită să iasă a doua zi fără să dea de necaz. Cu siguranță, trebuia să fie un argument logic pe care să-l poată invoca și care să reziste în fața unchiului Sherrinford. Virginia îl rugase să se întâlnească acolo. Din puținul pe care îl știa despre ea, putea spune că era mai independentă decât englezoaicele de vârsta ei. Călărea singură – și corect, nu pe o parte a șeii – și era perfect capabilă să plece singură la plimbare. Dar, dacă ar fi fost englezoaică, nu s-ar fi dus la bâlci fără familia ei. Și asta însemna că era rezonabil din partea lui Sherlock să interpreteze scrisoarea ca pe o invitație să se întâlnească acolo cu ea *și cu tatăl ei*, ceea ce însemna că putea părăsi casa fără să încalce termenii înțelegerii cu unchiul său. Sherrinford nu ar crede că o fată poate aranja o întâlnire cu un băiat fără ca familia ei să fie prezentă. Sherlock știa mai bine cum stătea treaba, dar, dacă avea să fie provocat, nu avea să se dea de gol.

Un gând fugar îl opri – dacă cineva de la conacul Holmes urma să meargă la bâlci? Însă, după un moment de gândire,

se convinse că nici unchiul, nici mătușa lui și nici doamna Eglantine nu aveau să fie acolo, iar dacă vreuna dintre servitoare sau bucătărese ori vreun muncitor aveau să se ducă, probabil că nici nu aveau să-l recunoască.

Petrecu tot restul serii și o mare parte din noapte convingându-se când că ar trebui să se ducă a doua zi dimineață, când că n-ar trebui. De dimineață, tot nu era sigur, dar, când coborî scările la micul dejun, se trezi gândindu-se la chipul Virginiei și hotărî să se ducă. Chiar avea să meargă.

Se uită la ceasul cu pendul. Abia trecuse de opt. Dacă pornea acum cu bicicleta, putea să ajungă aproape la timp. Știa unde era castelul – cocoțat pe un deal deasupra orașului – și presupuse că bâlciul aveau loc chiar pe pajiștea de sub castel.

Să lase un bilet? După evenimentele precedente, consideră că așa ar fi cel mai bine. Mâzgăli repede o explicație scurtă pe spatele plicului, spunând că plecase să-l întâlnească pe Amyus Crowe, și îl lăsă pe tava de argint, apoi merse aproape alergând către locul unde-și lăsase bicicleta, ghemuindu-se pe sub ferestre și rămânând pe lângă pereți acolo unde era posibil.

Capul i se învârtea de gânduri și de speculații în timp ce pedala. Nu mai avusese niciodată un prieten de sex feminin. O avea pe sora lui, desigur, dar ea era mai mare decât el și era interesată de lucruri diferite – pictura, croșetatul, cântatul la pian. Și, desigur, mai era și boala ei, care o ținuse izolată la pat o mare parte din copilăria lui Sherlock. Nu se împrietenise cu adevărat cu nimeni din împrejurimile casei părintești, cu atât mai puțin cu fete, iar școala pe care o urma era doar pentru băieți. Nu știa mai deloc cum să procedeze cu Virginia, despre ce să discute sau cum să se poarte.

Când intră cu bicicleta în Farnham, o luă pe un drum lăturalnic care ducea în sus, către castelul pe care îl vedea cocoțat deasupra orașului. Se chinui să pedaleze mai departe până începură să-l ardă picioarele, apoi descălecă și merse pe jos, împingând bicicleta pe lângă el. Când ajunse pe domeniul castelului, era epuizat.

Pe pajiștea din fața lui, în lumina soarelui de dimineață, Sherlock văzu un fragment de viață umană. Ca un oraș în miniatură de sine stătător, barăci și ringuri delimitate de frânghii erau dispuse de-o parte și de alta a unor alei largi, acoperite cu iarbă, pe care oamenii se plimbau și admirau ceea ce vedeau. De peste tot se ridicau fuioare de fum, și mirosul de carne prăjită, de bălegar de animale și de om îi irită nasul lui Sherlock. Existau zone pentru jongleri, pentru boxeri, pentru dueluri cu bâte și pentru lupte de câini. Șarlatanii vindeau medicamente ingenioase, făcute din cine știe ce, mâncătorii de flăcări își băgau în gură cu clești de metal cărbuni încinși și localnicii se strâmbau în cele mai grotești moduri pentru a câștiga o pălărie, alergau pentru a câștiga o cămașă de noapte și participau la concursul de mâncat budinci, cu premii în bani.

Se uită prin mulțime, căutând părul arămiu al Virginiei, dar erau atât de mulți oameni, că nu-i putea deosebi unul de altul. Fata specificase unde să se întâlnească, așa că singura lui opțiune era fie să aștepte acolo și să spere că venea ea la el, fie să se arunce în mulțime s-o caute. Iar Sherlock nu fusese niciodată foarte priceput să aștepte.

Având ceva emoții, băiatul își lăsă bicicleta sprijinită de un gard, într-o parte a țarcului. Nu era sigur că avea s-o mai găsească acolo la întoarcere, dar masa compactă de oameni din față îi dădea de înțeles că nu o putea trage după el.

Primul lucru peste care dădu când traversă pajiștea era un butoi mare, plin ochi cu apă. În jurul lui erau adunați oameni care râdeau și se îndemnau unul pe celălalt. Suprafața apei părea să fiarbă, și Sherlock deduse că acolo se gătea ceva, dar dedesubt nu era nici urmă de foc. Un om din mulțime, un tinerel cu o batistă cu buline înnodată la gât, încerca să impresioneze o fetișcană cu obrajii rumeni, într-o rochie albă, care stătea lângă el. Îi dădu o monedă bărbatului care părea să fie stăpânul butoiului, apucă marginile acestuia cu ambele mâini și își cufundă brusc capul în apă.

Sherlock icni, pe jumătate convins că apa fierbea, dar băiatului nu părea să i se întâmple nimic. Își scutura capul dintr-o parte în alta în apă, părând să caute ceva; la fiecare câteva secunde, își arunca înainte capul și apoi și-l retrăgea. Apoi își scoase capul cu totul. Apa îi curgea pe față, pe gât și în jos pe haine, dar lui nu părea să îi pese. Între dinți ținea ceva strâns: ceva argintiu, care se zvârcolea frenetic, încercând să scape. La început, Sherlock nu reuși să distingă ce era, dar apoi își dădu seama. Era un țipar, nu mai mare decât un deget. Sherlock merse mai departe, uimit. Auzise să îți bagi capul în apă după mere, dar s-o faci după țipari? Incredibil!

– Vino să vezi cea mai extraordinară oaie din lume! striga un bărbat în fața unei barăci. Hai să vezi o oaie cu patru picioare și cu jumate din al cincilea. N-ai mai văzut așa ceva! Îi prinse privirea lui Sherlock când băiatul trecu pe lângă el. Tu, tinere, hai să vezi cea mai uimitoare priveliște de pe pământul verde al lui Hristos. N-o să uiți niciodată. Fetele o să-ți soarbă fiecare cuvințel când o să le descrii oaia incredibilă cu patru picioare și jumate din al cincilea.

Trecu apoi de o baracă unde erau expuse la o fereastră două marionete, manevrate de un păpușar al cărui corp era ascuns în baracă. Aveau capetele sculptate din lemn, cu nasuri și bărbii supradimensionate, iar hainele le erau făcute din panglici în culori strălucitoare. În timp ce Sherlock privea, una dintre marionete își lăsă capul pe marginea ferestrei, aproape îndoindu-se, și cealaltă i-l reteză imediat cu un topor miniatural. Capul se desprinse de corp și din el ieșiră panglici de un roșu-aprins, care simulau țâșnirea sângelui. Mulțimea izbucni în urale și își flutură pălăriile.

Într-o parte a bâlciului era un iaz, și în el fu aruncată o rață de către un bărbat cu vestă viu colorată și cu joben pe cap. Piciorul raței era legat de o greutate cu o sfoară subțire, și greutatea o ținea în loc. În jurul iazului erau niște câini care mârâiau și se zbăteau prinși în lese de piele. Văzând cum prin mulțime circulă bani, Sherlock avu sentimentul îngrozitor că știa ce urma să se întâmple. Bărbatul cu vestă făcu un pas în spate și ridică mâna. Mulțimea tăcu, în așteptare. Câinii își dublară eforturile de a se elibera, și mârâitul lor aproape că făcea pământul să se cutremure. Bărbatul își lăsă mâna în jos, și stăpânii câinilor le dădură drumul. Animalele săriră în iaz ca o masă compactă, încercând să prindă pasărea care măcănea și împroșcând apă în toate părțile. Îngrozită, rața zburătăcea înainte și înapoi pe suprafața apei, atât cât îi permiteau sfoara și greutatea, încercând să scape de atacurile lor. La rândul lor, câinii evitau să avanseze prea mult, cu excepția unui terier curajos care înota frenetic, urmărind pasărea. Sherlock se întoarse înainte ca unul dintre ei să își înfigă colții în gâtul raței. Era un deznodământ sigur, singura necunoscută fiind stăpânul care avea să câștige premiul.

Trecu de tarabele unde se vindeau cârnați fierbinți și mere trase în caramel, biscuiți cu aromă de portocale și șorici gras de porc, prăjit și sărat. Nu știa dacă senzația pe care o avea în stomac era foame sau emoție. Poate amândouă.

Mulțimea devenea din ce în ce mai densă și mai aspră, și Sherlock se simți împins și îmbrâncit din spate. Oamenii din jurul lui mormăiau nemulțumiți și înjurau. O voce se ridică deasupra lor, strigând:

– Cine îl va înfrunta pe campionul absolut? Cine are curajul să se pună cu Nat Wilson, minunea din Kensal Green? Un sovereign[1] pentru învingător și batjocura și râsul lumii pentru învins!

Sherlock se împiedică și căzu într-un genunchi. Se ridică în picioare și fu împins într-o parte. Ceva tare îl izbi în spate. Când se întoarse, își dădu seama că era în fața mulțimii. Se lovise de un stâlp de lemn, unul dintre cei patru care marcau colțurile unui pătrat. De la un stâlp la altul erau întinse frânghii. Un bărbat care nu purta nimic altceva decât niște pantaloni de piele stătea în centrul ringului, gesticulând înspre mulțime. Pe piept și pe brațe avea umflături musculoase. Un alt bărbat, cu un costum prăfuit și cu o pălărie Homburg pe cap, se uita fix la Sherlock.

– Avem un voluntar! strigă el.

Mulțimea aplaudă.

Sherlock încercă să se retragă, dar oamenii îl împingeau din spate. Niște mâini traseră frânghiile la o parte ca să îi facă loc și îl împinseră în ringul acoperit cu iarbă.

– Nu! țipă, dându-și seama că el era voluntarul. Eu nu...

[1] Veche monedă englezească (n.red.)

Bărbatul care striga veni direct la el.

– Regulile standard Broughton, intonă el. Fără protecție și fără armături la încheieturile degetelor. Merge orice, dar nu să lovești un om când e la pământ. Când cineva e la pământ, are treizeci de secunde de odihnă și opt secunde în plus ca să se ridice. Lupta se termină când unul dintre luptători nu se mai scoală de jos.

Se uită la Sherlock, care privea disperat în jur, încercând să găsească o breșă în mulțime prin care să fugă.

– Puștiule, murmură el, nu-ți dau mai mult de un minut de unul singur. Dacă reziști cinci, dublez premiul. Tre' să îi țin pe pariori în cursă.

– N-ar trebui să fiu aici! protestă Sherlock.

– E cam târziu pentru asta, răspunse bărbatul.

– Dar e o greșeală!

– Nu, replică omul, arătându-și dinții negri și stricați. E un masacru.

Bărbatul se duse într-o parte a ringului, unde oamenii îi țineau frânghiile despărțite ca să poată ieși. Sherlock încercă să îl urmeze, dar frânghiile se închiseră la loc, și bărbații, femeile și copiii din mulțime începură să-l huiduie când se apropie. Oamenii aruncau cu pietre în el, făcându-l să se retragă înapoi în centrul ringului.

Celălalt luptător veni spre el, privind spre mulțime și atrăgând aplauzele tuturor. Era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât Sherlock și cu pieptul mai mare. Mâinile lui păreau doi saci de piele plini cu nuci.

– La linie, mârâi el.

– Poftim?

Luptătorul îi arătă două linii paralele care fuseseră trasate în iarbă, cam la un metru distanță una de alta.

– Tu stai în spatele uneia, eu – în spatele celeilalte. Când sună clopotul, ne luptăm. Așa funcționează.

– Dar eu nu vreau să mă lupt, protestă Sherlock.

– Asta e alegerea ta, băiete, se răsti luptătorul. Eu trebuie să fac meciul să dureze cinci minute, și capul o să-ți arate precum carnea tocată dacă nu te aperi. Se uită la Sherlock cu un ochi critic. Și o să arate tot așa și dacă te aperi, adăugă el. Îl împinse pe Sherlock către cea mai apropiată linie din iarbă. Ține mâinile sus, apără-ți fața. Și stai în picioare. Dacă te duci jos, te lovesc până te ridici din nou.

– Credeam că arbitrul a zis că nu ai voie să lovești un om care e la pământ.

Luptătorul ridică din umeri.

– N-a zis că n-ai voie să dai în el cu picioarele.

Uimit peste măsură, Sherlock se duse la locul lui. Luptătorul își plasă piciorul încălțat cu cizmă pe cealaltă linie. Sherlock privi în jur, căutând pe cineva, oricine, care l-ar fi putut ajuta, dar fețele care se uitau la el erau roșii, transpirate și schimonosite de agresivitate. Nu avea cale de scăpare.

Clopotul sună.

Sherlock făcu un pas în spate chiar când pumnul adversarului său îi vâjâi pe lângă nas. Mulțimea urla. Văzuse poze cu boxeri în cărți, urmărise câteva meciuri în sala de sport de la Deepdene, chiar exersase și el puțin, așa că luă poziția pe care și-o amintea – cu palmele făcute pumn și ridicate sus în fața lui –, dar era clar că adversarul lui nu citise aceleași cărți, căci se aruncă înainte, balansându-și brațele în lateral de la înălțimea

umărului. Sherlock încasă o lovitură în umărul stâng – același pe care îl rănise Clem cu o seară în urmă – și simți cum durerea i se scurgea pe braț ca metalul lichid. Brațele îi căzură în jos, amorțite. Cum se întâmplase asta? Cu un minut în urmă, fusese un anonim în mulțime, și acum se afla în centrul atenției! Era ca și cum ceva sau cineva ghidase mulțimea, împingându-l până la momentul ăsta.

Celălalt luptător veni mai aproape, gata să-l pocnească în față, așa că băiatul făcu un pas în spate și își lansă pumnul drept. În mod incredibil, acesta atinse nasul bărbatului. Simți cum ceva se sparge sub degetele lui și văzu sângele curgând șuvoi pe bărbia și pe pieptul bărbatului. Adversarul lui se smuci în spate și respiră exploziv, împroșcând sânge pe cămașa lui Sherlock, apoi îl lovi în piept cu pumnul drept. Impactul îl dădu pe spate. Durerea îi radia prin coaste. Pentru un moment, crezu că inima i se oprise. Încercă să respire, dar plămânii nu-l ajutau. Se îndoi de mijloc, încercând să facă să intre niște aer în gât. O mână îl înșfăcă de ceafă și îl aruncă pe iarbă. Izbitura corpului său de pământ îi scoase ultimele rămășițe de aer din plămâni și brusc înghiți din nou guri mari de aer. Se rostogoli repede când un picior se izbi de locul în care fusese capul lui, apoi se chinui să se ridice în picioare.

Chipul celuilalt luptător era o mască de sânge, din care se vedeau doar doi ochi înguști și furioși și linia dinților care mârâiau. Păși către băiat și îl lovi de două ori cu pumnii – cel stâng în coaste și cel drept în ureche. Durerea umplu lumea lui Sherlock, roșie și intensă. Totul părea tare îndepărtat. Căzu, însă nu simți impactul când atinse pământul.

Întunericul puse stăpânire pe el și se lăsă docil în voia lui.

CAPITOLUL ZECE

Când Sherlock se trezi, îl durea capul. Durerea părea centrată în jurul tâmplei lui drepte și pulsa îngrozitor, în ritm cu bătăile inimii. Parcă ar fi avut o umflătură imensă, moale și pulsândă în mijlocul capului și nu putea vedea sau trece de ea. Zăcu în întuneric o vreme, fără să se gândească la nimic, ci doar plutind încoace și încolo cu durerea, așteptând să scadă în intensitate. În cele din urmă, aceasta se mai domoli.

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că fusese lăsat lat pe pajiștea de sub castelul din Farnham de către luptătorul de la bâlci. Și acum era într-un pat confortabil, cu capul sprijinit pe perne din fulgi. Asta însemna că nu era tot la bâlci, întins pe iarba noroioasă din ring sau trântit într-un cort ca să-și revină. Desigur, dacă nu cumva avea halucinații, ceea ce era în mod clar posibil, având în vedere că fusese rănit la cap.

„Nu“, își spuse el cu fermitate. Trebuia să pornească de la premisa că tot ce simțea, auzea și vedea era adevărat, nu doar o fantezie a creierului său zdruncinat.

Lumina difuză care se filtra prin perdelele de la fereastră îi dădu de înțeles că era tot dimineață. Nu era în patul lui;

asta era sigur. Patul lui era mai tare și pernele aveau gâlme. Probabil fusese găsit de cineva de la conacul Holmes și adus înapoi acolo, dar lăsat într-un pat mai confortabil: unul la care doctorii și servitoarele să ajungă mai ușor, poate. Se încordă, încercând să distingă mișcare dincolo de fereastră, dar nu se auzea nimic, în afară de ceva ce putea fi ciripitul îndepărtat al unei păsări.

Cât de mari erau belele în care se vârâse? Gândul ăsta îi aduse pe buze un geamăt neașteptat. Nu respectase ordinele clare ale unchiului său și bănui că orice încercare de a-i explica acestuia că se înșelase, fiind convins că se întâlnea acolo cu Amyus Crowe, avea să fie tratată cu asprime. Mai rău decât atât, fusese implicat într-o bătaie ordinară cu pumnii. Și – mult mai rău – pierduse. Asta nu i-ar fi interesat pe Sherrinford sau pe Anna Holmes, dar, dacă ar fi aflat tatăl său, ar fi fost tare furios. Una dintre expresiile lui preferate era: „Un gentleman nu începe niciodată o luptă, dar întotdeauna o termină".

Dacă avea noroc, unchiul lui avea să-l țină închis în camera lui toată luna următoare și să-i reducă mesele la pâine și apă. Dacă avea noroc. Dacă *nu* avea noroc... Ei bine, nu era sigur, dar presupuse că pedeapsa avea să fie îngrozitoare. O bătaie, poate? Cu bastonul sau cu cureaua de piele? Unchiul lui ar face-o mai degrabă cu tristețe decât cu mânie, dar nu exista oare un verset biblic care spunea că dacă scutești vergeaua, răsfeți copilul?

Lucrurile nu arătau bine deloc.

Sherlock întinse mâna să își atingă capul. Degetele dădură peste o umflătură și, când o apăsă, simți durerea zvâcnindu-i prin cap.

Se ridică precaut. Nici capul, nici stomacul lui nu erau încântate de mișcare, dar nu se plânseră prea mult.

Camera era lambrisată în lemn, iar patul avea patru stâlpi care susțineau un baldachin brodat. Nu i se părea cunoscut și nu părea să fie în acord cu ce își amintea el de la conacul Holmes. Se uită în jos la ținuta lui. Era încă îmbrăcat, deși i se scosese jacheta. Privi în jur și o zări atârnată de un cuier prins pe spatele unei uși.

Dădu la o parte cearșaful care îl acoperea și se strădui să se ridice în capul oaselor. Lumea păru să se legene încoace și încolo timp de câteva momente, ca apa dintr-o găleată, dar apoi se stabiliză. Era desculț, dar își găsi amândoi pantofii la marginea patului. Se întinse către ei și făcu tot posibilul să își strecoare picioarele înăuntru fără să se aplece. Era sigur că ar fi fost o idee proastă să lase capul în jos.

Traversă camera spre fereastră și trase perdeaua, dar priveliștea care îi întâmpină privirea nu era nicicum cea din jurul conacului Holmes.

Terenul de afară era întins și gol, fără iarbă sau plante. Pământul avea o culoare cafenie și era uscat. Și cât vedea cu ochii erau numai cutii de lemn pe patru picioare solide. Semănau puțin cu cotețele de păsări, dar erau mai mici și aveau o gaură la bază, chiar acolo unde o șipcă de lemn separa cutiile de suporturile lor. Cutiile se aflau la distanțe egale una de alta. Sherlock făcu un calcul rapid în minte și aprecie că erau vreo cinci sute de cutii.

Deasupra unora păreau să se înalțe coloane de fum, dar probabil că vântul le îndemna în direcții diferite, pentru că fumul se mișca în toate părțile. Unele dintre fuioare se ridicau

sus de tot, altele se duceau la dreapta și altele la stânga, în timp ce altele rămâneau lângă cutii de parcă încercau să iasă ori să intre.

Din spatele unei cutii apăru o siluetă. Era îmbrăcată cu o salopetă largă, dintr-o singură bucată, și avea capul acoperit cu o mască de muselină suficient de subțire încât să vadă prin ea, ținută la distanță de față de niște cercuri de lemn. Silueta se duse la o altă cutie și ridică atent capacul. Mai mult fum ieși brusc și îi învălui capul. Asta nu păru să-l deranjeze pe necunoscut. Se aplecă mai aproape, privi în cutie, apoi închise capacul și trase de sub ea ceva care semăna cu o tavă de lemn. Silueta se uită la tavă timp de câteva secunde, apoi merse câțiva pași și puse tava pe o stivă de tăvi similare.

Cu creierul funcționându-i din nou la capacitate normală, Sherlock își dădu seama la ce se uita. Norul pe care îl văzuse fugind de pe corpul bărbatului din pădurea de la conacul Holmes; fumul pe care îl zărise Matty; polenul pe care îl dusese profesorului Winchcombe: totul începea să aibă sens. Acesta nu era fum, erau albine. Albine mici și negre. Ceea ce însemna că acele cutii erau stupi și că bărbatul cu mască era apicultor.

Dar ce fel de albine erau acelea și la ce serveau? Ca să producă miere? Ca să îl apere? Sau altceva?

Și, mai important de atât, unde Dumnezeu se afla?

În spatele lui, ușa dormitorului se deschise. El se întoarse repede. În prag stăteau doi bărbați. Erau îmbrăcați în haine impecabile de catifea neagră, cu o croială demodată – pantaloni strâmți, ciorapi înalți, veste și jachete scurte –, și aveau chipurile acoperite de măști negre de catifea, cu două tăieturi la nivelul ochilor, ca să vadă prin ele.

Unul dintre ei îi făcu semn peste umăr. Înțelesul gestului era limpede; trebuia să meargă cu ei. Pentru o clipă, se revoltă, căci nu fusese niciodată în stare să respecte ordine date fără explicație, dar un moment de gândire îl convinse că, dacă nu făcea ce spuneau ei, aveau să-l ia pur și simplu pe sus. Și probabil nu cu prea mare grijă.

Îi mai trecu prin minte și că singurul mod de a afla ce se petrecea era să meargă cu ei.

Inima îi bătea cu furie, dar își menținu pe chip o expresie calmă, chiar plictisită, și se duse către ușă. Cei doi valeți se dădură la o parte ca să îl lase să treacă.

Holul de dincolo de ușa dormitorului era decorat în nuanțe vii de roșu și mov, cu un blazon distinctiv țesut în tapet și brodat pe perdelele de catifea. Un valet îl conduse în jos pe o scară largă de marmură, în timp ce celălalt îi urma din spate. Pașii lui Sherlock scoteau singurele sunete: pantofii valeților erau matlasați și nu produceau decât o șoaptă pe trepte.

La baza scărilor, primul valet îl conduse pe Sherlock către o ușă închisă de lângă un dulap masiv din lemn de tek. Deschise ușa și îi făcu semn să intre. Băiatul ezită un moment, dar se supuse.

Ușa se închise în urma lui cu o bufnitură surdă, dar concludentă.

Încăperea era largă, întunecoasă și răcoroasă. Toate ferestrele erau acoperite cu perdele groase. Doar câteva raze diagonale de lumină pătrundeau prin întuneric și, în lumina lor vagă, Sherlock putu să distingă un capăt al unei mese masive din lemn, cu un scaun solid așezat chiar în fața ei. În rest, era numai întuneric, cu excepția unor sclipiri venite de la niște obiecte din metal atârnate pe pereți.

Era evident ce se aștepta de la el. Simțind cum îi curg broboane de sudoare pe spate de nervozitate, Sherlock înaintă și se așeză pe scaun.

O vreme, nu auzi nimic, în afară de bătaia rapidă a inimii lui. Își forță ochii să vadă în întuneric, dar nu putea distinge nimic dincolo de suprafața mesei din fața lui. Apoi, încetul cu încetul, începu să audă un zgomot slab: un scârțâit ritmic, ca velatura unei nave care se ridică și coboară pe valurile unui ocean fantomatic. Părea să vină și să plece, ca și cum o briză domoală împingea intermitent pânzele și trăgea de frânghiile ude, apoi le lăsa libere din nou. Nu-și putea da seama ce era. Cu siguranță, nu era pe o navă, nu? Văzuse pământ pe fereastra dormitorului, iar podeaua nu se ridica și nu cobora. Deci, ce era zgomotul acela?

– Ai fost la hambar. Vocea unui bărbat, aproape o șoaptă, se auzi din întunericul de la celălalt capăt al mesei. Părea să aibă un ușor accent, dar Sherlock nu-și putu da seama din ce țară provenea vorbitorul. *De ce* erai la hambar?

– Cine ești? întrebă Sherlock cu fermitate, cu o cutezanță în voce pe care nu o simțea deloc.

– *De ce* erai la hambar? insistă vocea.

Sherlock se chinui să înțeleagă cuvintele, din cauza scârțâitului.

– Unchiul meu va fi îngrijorat din cauza lipsei mele, izbucni băiatul. Mă vor căuta.

Nu știa dacă era adevărat sau nu, dar părea un lucru util de menționat. Poate îl descuraja pe interogatorul său misterios.

– Te mai întreb o singură dată, după care vor exista consecințe. *De ce* erai la hambar?

– Nu știu despre ce vorbești.

Ceva țâșni din întuneric: subțire, negru și descolăcindu-se ca un șarpe gata de atac. Îi prinse obrazul drept înainte să se retragă în întuneric. Tresări, simțind cum i se scurge sângele pe piele înainte ca durerea să îi explodeze în carne.

– *De ce* erai la hambar? insistă vocea.

Sherlock își duse mâna la obrazul care îl ardea, apoi o îndepărtă și se uită la ea. Liniile din palma lui erau pătate de sânge.

– M-ai rănit, spuse el, nevenindu-i să creadă.

Biciul țâșni iar din întuneric. De data asta îi văzu vârful când îi șuieră pe lângă față. Avea un nod în șuvița subțire de piele. Pocnitura nodului care îl lovi cu toată forța și apoi se retrase coincise cu agonia pe care o resimți când acesta îi reteză vârful urechii drepte. Țipă și își cuprinse urechea cu mâna. De data asta, simțea cum sângele îi curgea șiroi în palmă și se scurgea pe încheietură.

– *De ce*...

– Am urmărit un bărbat de la o casă din Farnham! strigă Sherlock. S-a dus la hambar!

Vocea tăcu un moment. Apoi:

– De ce l-ai urmărit pe bărbatul de la casă?

Sângele din urechea lui Sherlock era umed și cald pe gâtul lui. Toată partea dreaptă a feței îi pulsa.

– A murit cineva în casa aceea. Voiam să aflu în ce mod.

– Au murit de ciumă, nu-i așa? șopti vocea. Asta spun oamenii.

Sherlock își mușcă limba înainte să apuce să spună ceva despre înțepăturile de albine, dar biciul se lansă iar din

întuneric și îi mușcă fruntea chiar deasupra ochiului stâng. Capul i se izbi de scaun și valuri de agonie i se răspândiră prin craniu. Când încercă să deschidă ochiul, își dădu seama că era năclăit de sângele care îi curgea din tăietura de deasupra.

Dacă mai continua așa, urma să aibă capul ferfeniță.

– A murit din cauza unor înțepături de albine, strigă el. Sute de înțepături de albine.

Liniște. Durerea celor trei tăieturi de pe pielea lui Sherlock se uni într-un singur epicentru fierbinte de agonie, care pulsa în același ritm cu bătaia rapidă a inimii lui.

– Cine mai știe de albine?

– Doar eu! minți el.

Din nou, biciul *plesni* din întuneric ca un șarpe care atacă, lovindu-l într-o parte a ochiului stâng, la un fir de păr distanță de a-i sfâșia țesutul moale al globului ocular. Sângele îi umplu genele: globule negre care atârnau în câmpul lui vizual.

– Data viitoare când te lovește posesorul biciului, te va lăsa orb de ochiul stâng, anunță vocea. După care îți va tăia urechea dreaptă. Răspunde corect la întrebările mele și nu mai minți!

„Posesorul biciului?“ se gândi Sherlock. Asta însemna că acela care punea întrebările și cel care manevra biciul erau două persoane diferite. Câți mai erau ascunși acolo în întuneric, privind și ascultând?

– Deja știu o parte dintre răspunsurile la întrebările pe care ți le adresez, continuă vocea șoptită, și, dacă răspunsurile tale sunt diferite de ale mele, atunci vei suferi, acum și tot restul vieții tale. Cine mai știe de albine?

– Profesorul Winchcombe din Guildford și Amyus Crowe din Farnham. Vocea îi tremura de efortul de a-și ține durerea

sub control. Unchiul meu, Sherrinford. Amyus Crowe i-a spus medicului local. Nu știu cine a mai aflat.

Sherlock lăsă în mod intenționat numele lui Matthew Arnatt afară din discuție, sperând că bărbatul din umbră nu știa de el sau că avea să-l ignore, nefiind important.

– Prea mulți, reflectă vocea. Sherlock avu impresia că vorbea mai degrabă singur, nu cu el. Sau poate că vorbea cu altcineva, cineva care nu spunea nimic. Trebuie să grăbim operațiunea.

Urmă o pauză, de parcă posesorul vocii se gândea, și apoi:

– Ia băiatul de aici și omoară-l! Fă să pară un accident. Calcă-l cu o căruță și un cal. Asigură-te că roțile îi frâng gâtul.

Sherlock avu o viziune bruscă, înfiorătoare, a viezurelui mort pe care îl văzuse în fața porților hambarului – cel al cărui stomac fusese aplatizat de o căruță care trecuse peste el. Acum, același lucru urma să i se întâmple și lui.

Niște mâini îl apucară de umeri și îl ridicară de pe scaun. Se împletici în drum spre ușă, împins de cei doi valeți care stătuseră în spatele lui tot timpul, fără să spună nimic. Prin minte îi trecu un set caleidoscopic de idei de evadare, dar toate depindeau de primul pas, acela de a scăpa din mâinile care îl țineau strâns și îl împingeau. Deodată, lumina se revărsă peste cei trei când ușa se deschise spre exterior, împinsă de unul dintre valeți, care îi dădu drumul o clipă. Băiatul se întoarse și lovi cu piciorul, sperând să îl rănească pe celălalt suficient de tare cât să îi dea drumul, dar pantoful lui se izbi de o cizmă de piele și ricoșă. Un pumn se întinse și îl pocni într-o parte a capului. Văzu mii de stele verzi în fața ochilor.

Ușa către camera întunecată se închise în spatele lor,

scoțându-l la iveală pe Matthew Arnatt, care stătea acolo cu un buzdugan de metal în mână. Semăna cu ceva ce ar fi folosit un cavaler din vechime pe câmpul de luptă.

Matty îl trânti în capul celui mai apropiat valet. Bărbatul căzu cu grația unui sac de cărbuni azvârlit într-o pivniță. Celălalt valet îi dădu drumul lui Sherlock și făcu un pas spre Matthew, cu o privire fioroasă; mâna lui solidă se întinse după capul puștiului. Sherlock îl înconjură și îl lovi cu putere în vintre. Bărbatul se îndoi de mijloc, icnind după aer.

– Pe aici, șuieră Matty, făcându-i semn lui Sherlock să îl urmeze.

Cei doi băieți alergară pe coridoarele unei case necunoscute, toată numai cu lambriuri de stejar închis la culoare și perdele de catifea neagră, și cu statui de un alb orbitor ale unor nimfe grecești.

– De unde ai luat buzduganul ăsta? strigă Sherlock în timp ce alergau. Auzea în spatele lor sunetele făcute de urmăritori.

– Peste tot prin casă sunt armuri și chestii din astea, strigă Matty peste umăr. Am luat-o de-acolo.

– Și ce *faci* tu aici?

– Eram la bâlci. Am văzut cum ai fost fraierit să participi la lupta aia. Am venit să te ajut, dar erai târât de doi indivizi imenși. Te-au aruncat în spatele unei căruțe și te-au adus aici. M-am agățat de spatele căruței, unde nu mă puteau vedea, și am sărit jos când au cotit spre locul ăsta. Te caut de atunci.

– Corect, icni Sherlock. Unde suntem totuși?

– Cam la vreo cinci kilometri distanță de Farnham. De partea cealaltă a conacului Holmes.

Matty îl conduse printr-o ușă banală către ceea ce era probabil zona servitorilor și de acolo printr-un coridor din cărămidă simplă care ducea la o ușă ce dădea în grădină. Ieșiră în aerul binecuvântat de proaspăt și în lumina strălucitoare a soarelui.

– Și n-ai adus bicicletele?

– Cum aș fi putut s-o fac? strigă Matty, enervat. Atârnam de spatele unei căruțe! Cum Dumnezeu să le car?

– Da, ai dreptate!

Sherlock privi împrejur în timp ce alergau. Erau în spatele casei. În loc de grădină, dincolo de o verandă largă, pavată, și de un zid scund, era câmpul plin de stupi pe care îl văzuse mai devreme.

– Și cum scăpăm de aici?

– Am găsit un grajd, îl informă Matty, încă supărat. Sunt cai acolo!

– Nu știu să călăresc!

În spatele lor, trei bărbați cu măști și haine negre ieșiră pe niște uși sablate deschise, care dădeau, probabil, într-un salon. Se împrăștiară în direcții diferite. Unul dintre ei îi văzu pe băieți și scoase un strigăt.

Matty se uită urât la Sherlock.

– Păi nu prea ai timp să înveți, prietene! strigă el.

Și îl conduse după colțul casei. În fața lor era un grajd mare. Cei doi băieți porniseră pe terenul deschis, auzind bufniturile pașilor care alergau în urmărirea lor. Ajunseră la grajd și intrară prin ușile deschise.

În interior era întuneric și dură ceva până când ochii lui Sherlock se obișnuiră. Matty, care mai fusese acolo, se duse

imediat către locul unde doi cai erau legați de stâlpi de lemn lângă boxele lor. Amândoi erau deja înșeuați.

– Urcă, îi ceru Matty. Folosește marginea boxei pe post de treaptă.

Pașii bubuitori de afară erau tot mai aproape. Când Matty apucă șaua calului mai mic, își puse piciorul în scară și se aburcă, Sherlock se cățără pe marginea de lemn a boxei cu piciorul drept, își băgă piciorul stâng în scară și încercă să imite mișcarea lină a lui Matty de pe celălalt cal, o iapă mare, de culoarea castanei. Sfârși prin a ateriza în șa mai mult din noroc decât din raționament. Calul se uită la el liniștit. Nu părea deranjat de faptul că un străin îi sărise brusc în spate.

– Hai să mergem! strigă Matty. Luase frâiele cu o mână și cu cealaltă dezlega calul. Sherlock apucă propriile frâie și încercă să își amintească iute ce îi spusese Virginia despre călăritul cailor. „Îndemni cu genunchii, nu cu frâiele. Folosești frâiele ca să încetinești calul.“

Fără să se uite în spate, Matty își îndemnă calul spre ușile grajdului. Părea să presupună că Sherlock avea să-l urmeze. El scutură frânghia lejeră care împiedica animalul să plece. Un val brusc de panică îl cuprinse când își dădu seama că Virginia îi spusese cum să conducă și cum să oprească, dar nu și cum să pornească. Făcu o încercare și apăsă cu genunchii în crupa calului. Ascultător, calul porni înainte. Sherlock se aplecă în șa ca să compenseze mișcarea de legănare. Apăsă mai tare cu genunchii și scutură frâiele de probă. Calul porni la pas, apoi la galop. De ce ziceau oamenii că era greu să călărești? Călăritul presupunea doar o serie de semnale și de acțiuni!

Când ieși din grajd, scena de afară i se arătă lui Sherlock ca un amestec trepidant de culoare și de mișcare. Matty gonea

călare, urmărit de un grup de servitori mascați, care alergau după el pe jos, rămânând însă în urmă. Alți doi bărbați mascați stăteau în fața lui Sherlock, încercând să îi blocheze calea. Unul dintre ei flutura un revolver. Trase în direcția lui, și Sherlock simți cum ceva fierbinte îi trece pe lângă păr. Își îndemnă calul la galop. Animalul năvăli printre cei doi bărbați, doborându-i. Își folosi genunchii și dădu viteză calului. Parcă zbura, ajungându-l din urmă pe Matty.

În câteva momente, erau la zidul exterior al domeniului. Avea vreo trei metri înălțime. Cei doi băieți își îndemnară caii să cotească spre porțile principale. Sunetul copitelor se schimbă când trecură de pe pământul moale pe pietrișul aleii. Lui Sherlock i se strânse inima când văzu cum porțile domeniului erau împinse să se închidă. Doi servitori mascați stăteau în fața lor cu puști, țintind către cai. Sherlock și Matty traseră de frâie în același timp. Caii se opriră, împroșcând pietriș.

Unul din bărbați trase un foc de armă. Bubuitura răsună pe domeniu. Sherlock văzu alicele zburând pe lângă ei, într-un nor care se lărgea, ca o explozie de musculițe.

Folosindu-și genunchii ca să ghideze calul și trăgând instinctiv de partea stângă a frâielor ca să își sublinieze intenția, Sherlock își întoarse calul. Matty făcu la fel. Băieții își îndemnară caii din nou la galop. Casa se ridica în fața lor, întunecată și amenințătoare.

Privind la dreapta și la stânga, Sherlock văzu bărbați mascați venind din ambele părți ale casei, înarmați cu o colecție de revolvere, puști de luptă, puști de vânătoare și furci. Singura lor direcție era drept în față, către ușile principale ale casei.

Matty începu să încetinească. Privi în jur, nesigur.

Sherlock trecu în galop de prietenul lui, strigând:

– Hai după mine!

La dreapta și la stânga era imposibil să meargă; la fel și în spate. Aproape că auzea vocea fratelui său spunându-i: „Când toate celelalte opțiuni sunt imposibile, alege-o pe cea care a rămas, Sherlock, oricât de improbabilă ar fi".

Calul său, intuindu-i intențiile, sări cele câteva trepte către porticul din fața casei și intră fără ezitare pe ușile largi.

Sherlock se aplecă în față, în timp ce calul pătrunse în holul de la intrare, simțind cum pragul de sus al ușii îi atinge ușor părul. Copitele calului alunecară și clămpăniră pe podeaua din gresie, aproape răsturnându-l pe Sherlock, dar acesta își recăpătă echilibrul. Întunericul din hol îl ameți un moment, însă ochii i se obișnuiră în câteva secunde și își îndemnă calul înainte, dincolo de scările de marmură, către spatele casei. Pe uși ieșiră servitori mascați, dar se dădură înapoi, îngroziți de cei doi cai care aproape umpleau spațiul. În loc să se îndrepte spre zona servitorilor, își îndemnă calul drept înainte, împingând o ușă către ceea ce bănuise – bazându-se pe amplasament și pe comparația cu conacul Holmes – că era un salon. Și avusese dreptate.

Încăperea era spațioasă și luminoasă, cu uși duble imense, din sticlă sablată, care dădeau spre verandă. Și, așa cum își amintea Sherlock de la evadarea lor de mai devreme, ușile erau deschise!

În câteva secunde, galopau prin salon și ieșeau pe verandă. Auzi gălăgie când, în spatele lui, calul lui Matty lovi niște piese de mobilier din cameră, apoi clămpănitul copitelor pe dalele de piatră ale verandei.

În față, dincolo de câmpul plin de stupi, observă o poartă mai mică, prin care erau livrate probabil proviziile și materialele. Părea nepăzită. Alergă către ea, cu coama calului biciuindu-i fața și cu vântul vâjâindu-i pe la urechi. Formele pătrate ale stupilor formau o grilă geometrică prin care calul galopa în linie dreaptă, pe unul dintre rânduri. Nori de albine începură să zboare în jurul lor, dar calul era prea rapid pentru ele, și doar bâzâiau și se agitau confuze.

Poarta din spate era încuiată, dar lui Sherlock îi luă doar un moment să descalece și să tragă zăvorul. Se întoarse și privi înspre domeniul conacului, în timp ce Matty ajungea lângă el. Bărbați mascați și înarmați se îngrămădeau de partea cealaltă a stupilor. Evident, nu voiau să riște să intre în zona aceea. Unul sau doi dintre ei începură să dea din mâini când albinele furioase atacară primul lucru la îndemână.

– Cred că a mers bine, zise Matty. Rămânem să privim?

– Mai bine nu, hotărî Sherlock.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Amyus Crowe termină de curățat rănile de pe fața lui Sherlock cu o bucată de pânză și cu un lichid care mirosea puternic și îl înțepa de fiecare dată când îl atingea, apoi se duse în cealaltă parte a camerei și se așeză într-un scaun de răchită, care scârțâi sub greutatea lui. Se lăsă pe spate, balansând scaunul pe două picioare, și îl legănă ușor. În tot acest timp privirea îi rămăsese fixată asupra lui Sherlock.

Lângă Sherlock, Matty se tot fâțâia nesigur, ca un animal care vrea să fugă, dar nu știe în ce direcție s-o ia.

– Ce poveste, murmură Crowe.

Presupunând că Crowe vorbise doar ca să spargă tăcerea în timp ce se gândea, Sherlock nu spuse nimic. Profesorul se legăna încoace și încolo, fără a-și dezlipi ochii de la Sherlock în tot acest timp.

– Da, ce poveste, repetă el după o vreme.

Privirea directă a lui Crowe îl punea pe jar pe Sherlock, așa că întoarse capul și se uită prin încăpere. Căsuța era aglomerată, plină de cărți, ziare și reviste care fuseseră lăsate acolo unde le pusese Crowe. Un teanc de scrisori fusese fixat

de polița de lemn de deasupra șemineului cu un cuțit înfipt în mijlocul lor, lângă un ceas care arăta că se apropiau de ora două. Lângă ele se afla un condur din care ieșeau mai multe trabucuri, ca niște degete hrăpărețe. Locul ar fi trebuit să arate jalnic, dar nu erau nici praf, nici mizerie. Casa era curată, dar dezordonată. Pur și simplu, Crowe părea să aibă un mod diferit de a depozita lucrurile.

– *Tu* ce părere ai despre asta? îl provocă Crowe în cele din urmă.

Sherlock ridică din umeri. Nu-i plăcea să fie obiectul atenției americanului.

– Dacă aveam vreo părere, ripostă el, nu veneam la dumneavoastră.

– Ar fi bine dacă o singură persoană ar putea face diferența, răspunse Crowe fără urmă de iritare în voce, dar în această lume complicată uneori ai nevoie de prieteni și alteori ai nevoie de o organizație care să te susțină.

– Credeți că ar trebui să ne ducem la sticleți? întrebă Matty, evident agitat.

– La poliție? Crowe clătină din cap. Mă îndoiesc că v-ar crede și, chiar dacă v-ar crede, nu prea au ce face. Cei care locuiesc în casa aia mare vor nega totul. Ei au puterea și autoritatea, nu voi. Și, trebuie să recunoașteți, e o poveste absurdă, dacă stai să te gândești.

– Dumneavoastră ne credeți? îl provocă Sherlock.

Pe chipul lui Crowe se așternu surprinderea.

– Sigur că vă cred.

– De ce? După cum ați spus, e o poveste absurdă.

Crowe zâmbi.

– Oamenii fac anumite chestii când mint, răspunse el. Mințitul e chinuitor, pentru că trebuie să ai clare în minte două chestii în același timp – adevărul pe care încerci să îl ții secret și minciuna pe care încerci s-o spui. Stresul se manifestă în anumite feluri. Oamenii nu se uită drept în ochii tăi, își freacă nasurile, ezită și se bâlbâie mai mult în timp ce vorbesc. Și dau mai multe amănunte decât e necesar, pentru că au impresia că minciuna lor e mai credibilă dacă își amintesc ce culoare avea tapetul sau dacă oamenii aveau bărbi ori mustăți sau chestii de genul ăsta. Voi mi-ați spus povestea dintr-o suflare, m-ați privit în ochi și nu ați adăugat detalii care nu erau importante. Din câte pot eu să îmi dau seama, spuneți adevărul – sau, cel puțin, ceea ce credeți voi că e adevărul.

– Și acum ce facem? întrebă Sherlock. Ceva se petrece aici. Are legătură cu hainele pe care le fac pentru armată și cu albinele, și cu hambarul din Farnham. Și bărbatul acela din casa mare – baronul, cred – e în spatele poveștii ăsteia, dar nu știu ce face.

– Atunci trebuie să aflăm.

Amyus Crowe își lăsă scaunul să cadă la loc pe patru picioare și se ridică.

– Dacă nu aveți suficiente fapte să ajungeți la o concluzie, atunci trebuie să ieșiți să adunați mai multe fapte. Hai să mergem să punem niște întrebări!

Matty se foia de zor.

– Trebuie să plec, murmură el.

– Hai cu noi, puștiule, îl chemă Crowe. Și tu faci parte din aventura asta și meriți să afli ce se petrece. Și, în plus, tânărul Sherlock pare să aibă încredere în tine. Se opri. Iar dacă asta te ajută să te decizi, fac cinste cu ceva de-ale gurii pe drum.

– S-a făcut, zise Matty.

Crowe îi conduse afară. Pe pajiștea de lângă căsuță, Virginia Crowe își adăpa calul, pe Sandia. Lângă ea se afla o iapă mare, castanie. Sherlock presupuse că era a lui Crowe. Cei doi cai pe care Sherlock și Matty îi folosiseră în evadarea lor de la conacul baronului pășteau liniștiți într-o parte.

Virginia ridică privirea când se apropiară. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Sherlock, și fata întoarse capul repede.

– Plecăm la o plimbare, anunță Crowe. Virginia, hai și tu! Cu cât pun mai mulți oameni întrebări, cu atât avem mai multe șanse să primim niște răspunsuri decente.

– Dar nu știu ce întrebări să pun, protestă Virginia.

– Erai la ușă, ascultai, spuse Crowe, zâmbind. Am auzit-o pe Sandia scâncind. Nu face asta decât dacă ești în raza ei vizuală, dar nu efectiv cu ea. Și am văzut ceva mișcându-se și blocând lumina soarelui în dreptul ușii.

Virginia roși, dar își ținu privirea ațintită asupra tatălui ei, pe jumătate sfidătoare.

– Întotdeauna m-ai învățat să profit de ocaziile care mi se prezintă, replică ea.

– Și este adevărat. Cel mai bun mod de a învăța este să asculți.

Crowe se aruncă pe cal, și Virginia îl imită. Îi privi, zâmbind, pe Sherlock și pe Matty încălecând pe propriii cai și dădu din cap înspre Sherlock în semn de aprobare.

– Nu e rău deloc, îl încurajă.

Împreună, cei patru călăreți porniră în galop, refăcând drumul pe care Sherlock și Matty sosiseră la căsuță. Soarele strălucea, aerul mirosea a fum de lemn, și lui Sherlock mai că nu-i venea să creadă că fusese bătut până la inconștiență, luat prizonier, interogat și apoi condamnat la moarte cu nonșalanță. Lucrurile astea nu se întâmplau așa, pur și

simplu, nu? Nu într-o zi însorită. Până și tăieturile de pe față începeseră să-l mai doară.

Virginia își duse calul mai aproape de al lui Sherlock.

– Călărești bine pentru un începător, remarcă ea.

– Am primit sfaturi bune.

Se uită la ea, apoi întoarse capul.

– Chestiile alea pe care le-ai spus acasă erau adevărate?

– Fiecare cuvințel.

– Atunci poate că țara asta nu e așa de plictisitoare pe cât am crezut.

Cu cât se apropiau de casa mare în care Sherlock fusese ținut prizonier, cu atât devenea mai agitat. În cele din urmă, Amyus Crowe trase de frâie și opri calul când observă în zare porțile casei. Nu se vedea nimeni.

– Ăsta e locul? strigă profesorul.

Sherlock încuviință din cap.

– Se văd urme de căruțe care ies și duc spre drum, continuă Crowe. Mi se pare că au spălat putina.

Sherlock o privi nedumerit pe Virginia.

– Au plecat, explică ea. Au fugit.

– Aha. Corect.

Înmagazină informația pentru viitor.

– Hai să mergem în urma lor să vedem ce găsim, strigă Crowe și își îndemnă calul la drum.

Virginia era chiar în spatele lui. Sherlock și Matty schimbară o privire și îi urmară.

După vreo cinci minute, găsiră o cârciumă din cărămizi roșii, clădite în acel stil distinct pe care Sherlock îl mai văzuse și înainte, cu tencuială albă și grinzi negre. Pe iarba de afară fuseseră așezate mese și bănci din lemn. Din horn ieșea fum și Sherlock simți miros de carne prăjită. I se făcu pe loc foame.

Crowe se opri și descălecă.

– Luăm un prânz târziu, îi anunță el. Matty, Virginia, voi rămâneți aici și păziți caii. Sherlock, tu vii cu mine înăuntru.

Sherlock îl urmă pe americanul înalt în cârciumă. Tavanul era scund și aproape ascuns de un strat de fum unsuros de la mielul care se frigea pe o țepușă în vatră. Pe podea era rumeguș proaspăt. Patru bărbați stăteau împreună la o masă și îi priveau bănuitori pe nou-veniți. Al cincilea stătea pe un taburet la bar și nu-i băgă în seamă, fiind mai preocupat să se uite în halba lui de bere. Cârciumarul, care stătea în spatele barului și ștergea o halbă cu o cârpă, dădu din cap înspre Amyus Crowe.

– Bună ziua, domnilor. Băutură, mâncare sau amândouă?

– Patru porții de pâine și carne, spuse Crowe, și Sherlock rămase uimit să îl audă vorbind fără accentul lui american obișnuit. Vocea lui, din câte își dădea seama Sherlock, era pițigăiată, de parcă ar fi fost un fermier sau un muncitor de undeva din suburbiile Londrei. Și patru halbe de bere.

Cârciumarul scoase patru halbe de bere și le puse pe o tavă de cositor. Crowe ridică una pentru el și îi făcu semn lui Sherlock.

– Du-le afară, flăcăule, spuse el pe tonul lui „englezesc", sever.

Sherlock ridică tava și o duse cu grijă către ușă. Observă că profesorul lui se așeza pe un taburet la bar.

Afară, Sherlock îl găsi pe Matty la o masă din apropierea cârciumii. Virginia era tot lângă calul ei. Se duse la Matty și se așeză în așa fel încât să vadă pe fereastră. Matty luă una dintre halbe și începu să bea cu sete, ținând-o cu amândouă mâinile.

Sherlock sorbi din lichidul maroniu-închis. Era amărui și searbăd și îi lăsă un gust neplăcut în gură.

– Hameiul nu e comestibil, nu? îl întrebă el pe Matty.

Băiatul ridică din umeri.

– Poți să-l mănânci, bănuiesc, dar n-o face nimeni. Nu are gust bun.

– Atunci de ce Dumnezeu crede cineva că poți face o băutură din el?

– Habar n-am.

Privind pe fereastră, în cârciumă, Sherlock văzu că Amyus Crowe flecărea cu cârciumarul. Din postura ușor înclinată a capului, Crowe părea să adreseze întrebări și cârciumarul părea să răspundă, lustruind în continuare halbele cu cârpa din ce în ce mai murdară.

Din cârciumă ieși o fată cu șorț care ducea patru farfurii de carne aburindă. Veni către ei și puse farfuriile și tacâmurile pe masă fără niciun cuvânt, apoi plecă.

Virginia veni și ea, și Sherlock se înghesui ca să-i facă loc. Fata începă feliile de carne fierbinte de miel cu furculița. Se opri o clipă, cu furculița aproape de buze.

– Știi că n-am scris eu biletul acela, nu?

– Acum da, știu. Sherlock întoarse capul, privind peisajul, incapabil să se uite direct în ochii ei. Atunci am crezut că tu l-ai scris, dar bănuiesc că doar pentru că îmi doream să fi fost tu. Dacă m-aș fi gândit puțin, ar fi trebuit să îmi dau seama că era imposibil.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Hârtia era delicată și feminină, iar scrisul – foarte îngrijit. De parcă cineva încerca să se dea drept fată. Se opri. Adică femeie. Adică o tânără femeie. Adică...

– Știu ce vrei să spui. Dar ce te face să crezi că eu nu folosesc în mod normal o hârtie de corespondență feminină și nu scriu îngrijit?

De data asta, se uită în ochii ei și nu-și întoarse privirea vreme îndelungată.

– Nu ești ca restul fetelor pe care le-am cunoscut în Anglia, spuse el. Ești unică. Încă mai încerc să te descifrez, dar cred că, dacă ai fi vrut să merg undeva, de exemplu la bâlci, ai fi venit și m-ai fi invitat. Se opri un moment și se gândi. Sau mai degrabă mi-ai fi cerut să fiu acolo, adăugă el.

De data asta, fu rândul ei să roșească.

– Crezi că sunt prea autoritară?

– Nu prea autoritară. Dar suficient de autoritară.

Privirea lui Matty trecu de la unul la altul.

– Ce discutați voi acolo?

– Nimic, spuseră în cor Sherlock și Virginia.

Privind din nou pe fereastră, Sherlock observă că Crowe se alăturase celor patru bărbați care stăteau împreună. Păreau să se înțeleagă bine cu toții. Crowe îi făcu semn cârciumarului, care începu să toarne halbe noi de bere dintr-o carafă de cositor de pe tejghea.

– Tatăl tău e un bărbat interesant, continuă Sherlock, întorcându-se spre Virginia.

– Are și el momentele lui bune.

– Cu ce se ocupa în America?

Virginia își ținu privirea ațintită în farfurie.

– Chiar vrei să știi?

– Da.

– Era vânător.

– Adică vâna animale?

Virginia clătină din cap.

– Vâna oameni. Căuta criminali care scăpaseră de justiție și indieni care atacaseră așezări izolate. Îi urmărea zile întregi

prin sălbăticie până se apropia suficient de mult de ei ca să îi ia prin surprindere.

Lui Sherlock nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Și apoi ce – îi aducea în fața justiției?

– Nu, spuse ea încet. Se ridică brusc și plecă, îndreptându-se către cai.

Sherlock și cu Matty rămaseră o vreme în tăcere, fiecare pierdut în gândurile proprii.

În cele din urmă, Amyus Crowe ieși din cârciumă și li se alătură, îndesându-și silueta masivă între bancă și masă.

– Interesant, zise el, redevenit personajul lui „american".

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock. Ce știu despre casă?

– Și cum i-ați făcut să vă răspundă la întrebări? adăugă Matty. Sunteți un străin pe aici, și de obicei oamenii nu se destăinuie străinilor.

– Cel mai bine e să nu mai fii un străin, răspunse el. Dacă stai acolo o vreme, făcând conversație cu barmanul, devii parte din peisaj. Apoi te bagi și tu în discuție dacă găsești un subiect comun și le spui ceva despre tine, de exemplu, cine ești, de ce ești acolo. Le-am spus că vreau să cumpăr o fermă ca să cresc porci, fiindcă soldații noi din Aldershot vor avea nevoie de multă mâncare. Au vrut să afle câți soldați vor fi încartiruiți acolo și am început să discutăm despre afaceri. I-am întrebat dacă știu pe cineva prin împrejurimi care să fie interesat să investească într-o afacere sau care să aibă pământ de vânzare și mi-au spus de moșia de pe drum. E proprietatea unui bărbat pe nume Maupertuis – un fel de baron, se pare, un străin în țara asta.

Sherlock se uită la Matty și zâmbi. Crowe părea să uite că și el era un străin în țara asta.

– Nimeni nu l-a văzut vreodată pe baronul Maupertuis și personalul lui a fost adus odată cu el, nu angajat dintre localnici, fapt ce nu prea le-a convenit sătenilor. Toate proviziile și materialele erau cumpărate din altă parte, nu din împrejurimi. Oricum, cârciumarul ne asculta și a spus că baronul s-a mutat azi, ceva mai devreme. Se pare că a văzut un convoi de căruțe trecând pe drum, pline cu tot felul de cutii și piese de mobilier, cu o trăsură neagră pe două roți în coada lor. Și apoi, la scurtă vreme, au urmat alte căruțe, de data asta pline de cutii mari acoperite cu cearșafuri. Bănuiesc că astea erau stupii de care mi-ai vorbit tu, tinere. Probabil că au folosit fum ca să calmeze albinele și să le adoarmă. Așa fac apicultorii buni ca să mute stupii.

– Au luat stupii cu ei? Dar de ce?

Amyus Crowe încuviință din cap.

– Asta e o întrebare foarte bună. Dacă evacuezi în grabă, de ce să iei toți stupii cu tine? Te vor încetini și nu e ca și cum nu poți face rost de albine din altă parte. Meditează un moment. Se pare că evadarea voastră i-a speriat. Nu-și puteau asuma riscul ca voi să vă duceți la poliție, și poliția să vină să investigheze. S-au mutat în altă parte, așa că trebuie să aflăm unde.

– Am putea să îi urmărim, propuse Sherlock.

Crowe clătină din cap.

– Au un avans bun în fața noastră.

– Vor fi nevoiți să călătorească încet, insistă Sherlock. Pentru că au stupii cu ei. O singură persoană călare i-ar putea ajunge din urmă.

– Sunt prea multe drumuri pe care ar fi putut s-o ia, continuă Crowe.

– Un convoi lung de căruțe? Oamenii i-ar remarca și i-ar ține minte. Și nu o vor lua pe drumuri proaste de țară. Vor rămâne la drumurile principale. Asta reduce opțiunile.

Crowe zâmbi larg.

– Bine judecat, flăcăule.

– Deja v-ați gândit la asta? întrebă Sherlock, încruntându-se.

– Mda, dar nu voiam să-ți dau totul mură-n gură. Voiam să văd dacă ești în stare să te concentrezi la ceva, mai ales dacă eu te îndrum în direcția greșită. Crowe se ridică. Știu câțiva indivizi care stau pe lângă casa noastră și au cai – și le-ar prinde bine câțiva șilingi. Îi voi trimite să caute convoiul. Îți sugerez să te întorci la conacul Holmes să te împaci cu familia ta. Zi-le că ai fost cu mine tot timpul; asta va calma spiritele. Voi veni mâine pe acolo să-ți povestesc ce am aflat.

Toți patru au mers la trap înapoi pe drumuri lăturalnice și pe cărări de țară până când au ajuns aproape de Farnham, unde s-au despărțit. Matty s-a îndreptat spre locul unde-și lăsase barca, iar Crowe și Virginia au plecat în direcția casei lor. Sherlock rămase pe loc un moment, încercând să absoarbă toate evenimentele zilei, transformându-le dintr-un talmeș-balmeș de percepții senzoriale în amintiri. Într-un final, când se simți mai calm, își îndemnă calul către conacul Holmes.

Când ajunse la conac, se întrebă o clipă unde să lase calul. La urma urmei, nu era al lui. Pe de altă parte, fostul lui proprietar îl abandonase și era, cu siguranță, o îmbunătățire față de bicicleta veche și ruginită pe care i-o găsise Matty. Până la urmă, îl lăsă în grajd, lângă un balot de fân. Dacă avea să îl găsească acolo și a doua zi, avea s-o ia ca pe un semn că putea să-l păstreze.

Chiar când intră în casă, se servea cina. Toți se purtau normal, de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă lumea era exact la fel cum fusese de dimineață. Se uită în jos la ținuta lui, își scutură jacheta de praf și intră în sufragerie.

Cina se dovedi o experiență supranaturală. Mătușa lui flecărea, despre nimic în mod special, ca de obicei, iar unchiul lui citea dintr-o carte mare în timp ce mânca, mormăind din când în când pe sub mustață. Doamna Eglantine se holba la el din locul ei de lângă perete. Era greu să armonizeze atmosfera calmă și civilizată de aici cu faptul că fusese bătut, răpit, condamnat la moarte și apoi evadase, totul în doar câteva ore. Era rupt de foame, chiar dacă mâncase la cârciumă, și își umplu farfuria cu felii aburinde de carne de pui și cu legume, apoi acoperi totul cu sos din belșug.

– Arăți de parcă ai fost la război, Sherlock, i se adresă mătușa lui la desert.

Erau cuvintele cele mai apropiate de o întrebare directă pe care i le spusese vreodată.

– Eu... am căzut, spuse el, conștient de tăieturile usturătoare de pe față și de pe urechi. Nu sunt obișnuit să merg pe bicicletă.

Răspunsul păru s-o mulțumească și continuă să murmure de una singură, într-o conversație nesfârșită cu sine însăși.

Când se putu retrage fără a părea nepoliticos, Sherlock se îndreptă spre camera lui. Intenționase să citească o vreme și apoi poate să noteze într-un jurnal evenimentele zilei ca să nu le uite, dar, imediat ce corpul lui atinse patul, nu mai reuși să țină ochii deschiși și adormi într-o clipită, complet îmbrăcat.

Se trezi o singură dată, când afară era întuneric și bufnițele țipau undeva în depărtare. Își scoase hainele și se strecură sub

cearșaful aspru. Căzu într-un somn adânc, ca un om care se cufundă într-un lac întunecat și misterios.

Se ivi a doua zi, strălucitoare și răcoroasă. Amyus Crowe era jos în hol când Sherlock coborî la micul dejun. Purta un costum alb din pânză și o pălărie cu boruri largi.

– Mergem la Londra, îl anunță cu voce tare când îl văzu pe Sherlock. Am niște afaceri de rezolvat acolo, și unchiul tău mi-a dat permisiunea de a te lua cu mine. Va fi o călătorie pedagogică. Vom vizita niște galerii de artă și te voi învăța istoria acestui mare oraș.

– Merge și Virginia? întrebă Sherlock fără să se gândească, dar imediat își dori să-și retragă cuvintele, însă Crowe zâmbi larg, cu o luminiță jucăușă în ochi.

– Păi da, spuse el. Doar n-am s-o las singură la țară, nu? Ce fel de tată aș fi?

– De ce la Londra? întrebă Sherlock în șoaptă, când ajunse la baza scărilor.

– Pentru că într-acolo se îndrepta convoiul de căruțe, răspunse Crowe, tot în șoaptă. Bănuiesc că baronul mai are o casă pe acolo, pe undeva.

Cu un foșnet abia auzit al fustei, doamna Eglantine ieși din umbrele de la capătul holului.

– Ar trebui să iei micul dejun înainte să strâng masa, tinere domn Sherlock, spuse ea, cu vocea încărcată de suficient dispreț cât să fie remarcat, dar nu îndeajuns încât Sherlock să se simtă jignit de-a dreptul.

– Mulțumesc, zise el, apoi se întoarse înapoi spre Crowe. Plecăm imediat?

– Bagă niște merinde în stomac, răspunse Crowe. S-ar putea să ai nevoie. Fă-ți un bagaj mic, pentru două zile. Te aștept afară, în trăsură.

Se întoarse către doamna Eglantine și își scoase pălăria cu o mișcare exagerată.

– Doamnă, zise el, se înclină și apoi plecă.

Sherlock își înfulecă micul dejun cât putu de repede, abia simțindu-i gustul. Londra! Se ducea la Londra! Și, dacă era cu adevărat norocos, îl putea vedea pe Mycroft cât era acolo!

Amyus Crowe îl aștepta într-o trăsură în fața conacului Holmes. Virginia stătea lângă el. Părea să nu se simtă în largul ei, fie pentru că purta o rochie cu volănașe și o bonetă, fie pentru că era închisă într-o trăsură și nu stătea afară, în aer liber.

– Arăți bine, zise Sherlock când se așeză în față, în vreme ce vizitiul îi aranja bagajul alături de celelalte.

Ea se uită urât la el.

Când au ajuns la gara din Farnham, Matty îi aștepta acolo. Amyus Crowe îi zâmbi.

– Deci ai primit mesajul meu?

– M-a trezit individul care mi l-a livrat. De unde știați unde e ancorată barca mea?

– E treaba mea să știu unde sunt toate. Treaba și plăcerea mea specială. Ce zici de o călătorie, tinere?

– N-am niciun schimb de haine, nimic, se scuză Matty.

– Îți luăm tot ce îți trebuie când ajungem la Londra. Acum hai să cumpărăm biletele!

Profesorul cumpără patru bilete pentru Londra, la clasa a doua, și grupul coborî pe peronul gării în timp ce vizitiul trăsurii descărca bagajele. Cronometrase totul perfect: trenul urma să vină în zece minute: un monstru uriaș cu locomotiva tubulară scuipând abur, cu pistoanele pompând în sus și în jos ca acele unui ceas și cu roțile de metal, aproape la fel de mari ca Sherlock, scârțâind pe șine.

– O locomotivă din clasa „Saxon“, de Joseph Beattie, remarcă Amyus Crowe. Cunoscută în general ca o 2-4-0. Sherlock, îmi poți spune de ce?

– De ce „Saxon“ sau de ce „2-4-0”?

Amyus dădu pur și simplu din cap.

– Adunarea de informații relevante depinde în primul rând de formularea corectă a întrebării. M-am referit la denumirea „2-4-0“. Bănuiesc că partea cu „Saxonul“ e doar un moft istoric de-al inginerului. Tot el a conceput și o locomotivă pe care a denumit-o „Nelson“.

Sherlock evaluă locomotiva cu privirea. Observă că roțile nu erau poziționate la distanțe egale, ci așezate în grupuri.

– Aș spune că datorită modului de dispunere a roților, se aventură el, dar nu știu dacă acesta e motivul.

– De fapt, chiar așa e, răspunse Crowe. Are două roți pe un singur ax în față, care se învârt independent, pentru a permite trenului să ia curbele. Apoi mai sunt patru roți atașate de locomotiva în sine, pe două axe. Acelea sunt roțile mecanizate.

– Și „0“ ce semnifică? întrebă Sherlock.

– Unele locomotive au un set de roți și în spate, răspunse Crowe. Cifra „0“ indică faptul că această locomotivă nu are un al treilea set de roți.

– Deci are un număr care să indice că nu există niciun număr, trase Sherlock concluzia.

– Corect, zise Crowe și zâmbi. S-ar putea să nu fie practic, dar este extraordinar de logic dacă accepți sistemul pe care au ales ei să-l folosească.

Au găsit un compartiment în care să stea singuri și s-au așezat comod pentru călătorie. Sherlock nu mai mersese niciodată cu trenul și totul era nou pentru el: felul cum vibrau

banchetele, pereții și ferestrele în timp ce mergeau, fumul cu miros ciudat de dulce care intra în vagoane, felul în care câmpurile zburau prin fața ochilor, mereu în schimbare și totuși parcă mereu la fel. Matty avea ochii mari și era neliniștit. Sherlock bănuia că nu mai mersese nici el niciodată cu trenul, nici măcar în luxul sărăcăcios al unui compartiment de clasa a doua.

Trecură de păduri și ajunseră într-o zonă de câmpie, dar pe aceste câmpii nu era cultivat porumb, grâu sau orz, ci niște plante maronii, fusiforme, cu frunze mici și verzi, care se răsuceau în jurul unor araci înalți cam de un metru și jumătate, care fuseseră înfipți în pământ. Sherlock tocmai voia să îl întrebe pe Crowe ce erau, când Matty, observându-i interesul, se aplecă să arunce o privire.

– Hamei, îl lămuri el. Pentru fabricile de bere. Zona asta e cunoscută pentru berea bună pe care o face. Numai în Farnham sunt treizeci de baruri și cârciumi.

Și călătoria a continuat așa, punctată de schimbarea trenului la Guildford, până au ajuns la terminalul enorm al gării Waterloo, din metropola aglomerată a Londrei.

Orașul unde locuia și lucra Mycroft Holmes.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gara Waterloo era un furnicar de oameni care se îndreptau în toate direcțiile, cărând tot felul de cutii, pachete, valize și cufere, totul sub acoperișul masiv din arcade metalice și sticlă. Căldura soarelui era intensificată de sticlă, astfel că în gară era mult mai cald decât pe străzile din jurul ei. La peroane opreau trenuri care scuipau nori de aburi și o mulțime de oameni, ceea ce sporea căldura. Sherlock simți cum i se aduna transpirația sub guler.

Amyus Crowe angajă imediat un hamal și îl puse să dea jos bagajele din tren. Acesta îi conduse afară, unde un șir de birje ridicau pasagerii care stăteau la o coadă lungă. O jumătate de penny în plus îl convinse pe hamalul lor să îi ducă de-a lungul cozii până acolo unde birjele nou-venite își lăsau pasagerii înainte să se alăture șirului de birje în așteptare. După câteva momente de târguială, se urcară într-o birjă pe o ușă, în timp ce ocupanții anteriori coborau pe cealaltă.

Amyus Crowe părea să cunoască Londra și îi ceru birjarului să îi ducă la hotelul Sarbonnier. Birja porni la drum, și Sherlock se aplecă pe una dintre ferestre să vadă împrejurimile, în timp ce Matty făcea la fel în partea cealaltă.

Dimensiunile clădirilor erau enorme în comparație cu Farnham, Guildford și alte orașe cu care era obișnuit Sherlock. Unele aveau chiar și cinci sau șase etaje. Altele aveau coloane care susțineau porticuri aflate deasupra ușilor de la intrare și șiruri de sculpturi pe linia acoperișurilor: unele erau siluete omenești, iar altele – creaturi mitice cu aripi, coarne și colți.

După câteva momente, trecură pe un pod care lega malurile unui râu larg.

– Tamisa? întrebă Sherlock.

– Da, răspunse Crowe. Unul dintre cele mai murdare, mai aglomerate și mai păcătoase râuri pe care am avut neplăcerea de a le vedea.

Clămpănind de pe pod pe celălalt mal al râului, birja coti de câteva ori și opri în fața unei clădiri lungi, din piatră portocalie. Birjarul sări jos și ajută la descărcarea bagajelor. De pe o ușă rotativă din fața clădirii ieșiră trei hamali și luară bagajele.

În holul impresionant – cu stâlpi cu baze sculptate, tavan cu mozaic și podea din marmură roz –, Amyus Crowe se duse către un birou lung din lemn.

– Trei camere pentru două nopți, îi spuse el bărbatului în uniformă din spatele biroului.

Omul încuviință din cap.

– Desigur, domnule, zise el și se întoarse să ia trei chei de pe un panou din spatele lui. Apoi adăugă: Poate doriți să semnați în cartea de oaspeți, domnule.

Crowe semnă cu o înfloritură, și recepționerul îi dădu cheile. Acestea erau atașate la bile mari din alamă – probabil ca să nu se piardă prea ușor, bănui Sherlock.

– Sherlock și Matthew, voi aveți o cameră, spuse Crowe, dându-le o cheie. Virginia va avea camera ei și eu o voi lua pe

a treia. Bagajele voastre vor fi duse în camere. Matthew, eu sugerez să mergem undeva să îți cumpărăm niște haine și niște obiecte de toaletă. Se uită critic la Matty. Și nici o tunsoare n-ar strica, adăugă el. Sherlock, Virginia, vouă vă sugerez o plimbare prin împrejurimi; faceți la dreapta, mergeți până la capătul străzii și veți găsi acolo ceva care o să vă intereseze. Să fiți înapoi într-o oră, pentru masa de prânz. Dacă vă rătăciți, întrebați pe cineva care să vă îndrume către hotelul Sarbonnier.

Crezându-l pe Crowe pe cuvânt, Sherlock o conduse pe Virginia afară, și făcură la dreapta, fiind imediat absorbiți de mulțimea care se îndrepta în aceeași direcție. Îngrijorat că s-ar putea pierde unul de altul, Sherlock întinse mâna s-o ghideze pe Virginia mai aproape de el. Iar mâna ei se închise într-a lui, caldă și moale, însă doar pentru o clipă. Brusc, inima începu să-i bată de două ori mai tare. O privi speriat. Ea îi zâmbi, neobișnuit de timidă.

Le luă doar câteva minute să ajungă la capătul șirului de clădiri. Strada se lărgi brusc într-o piață mare, deschisă, dominată de o coloană înaltă, care se ridica de pe un piedestal central. Sherlock avu o secundă impresia că în vârful stâlpului se afla un om, și mintea îi zbură brusc la conacul Holmes și la unchiul lui, care le povestise într-o seară la cină despre asceți religioși care își abandonau viețile și familiile pentru a locui în vârful unor stâlpi, meditând asupra naturii lui Dumnezeu și mâncând doar ce le dădeau trecătorii. Un moment de atenție îl făcu să înțeleagă însă că silueta din vârful coloanei nu era un om, ci o statuie care fusese sculptată în așa fel încât să pară că poartă o uniformă maritimă.

– Cine este? întrebă Virginia, fermecată.

– Cred că este amiralul Nelson, răspunse Sherlock. Ceea ce înseamnă că asta este Trafalgar Square, construită în amintirea unei faimoase bătălii navale din 1805.

La baza stâlpului erau două fântâni care împroșcau apa în toate culorile curcubeului în lumina puternică a soarelui. Aceasta era inima Londrei. Punctul central al imperiului care se întindea până pe partea cealaltă a globului pământesc.

Și, undeva în apropiere, fratele său, Mycroft, stătea probabil la biroul lui și contribuia la conducerea acestui imperiu.

Se plimbară o vreme prin Trafalgar Square, privind oamenii și clădirile elegante care mărgineau bulevardele dimprejur, apoi se îndreptară înapoi către hotel. Ajunseră chiar la timp: Amyus Crowe era în foaier, așteptându-i. Alături de el era un băiat cam de vârsta lui Matthew Arnatt, dar cu părul curat, cu haine decente și cu o încruntătură pe față. Lui Sherlock îi luă câteva momente să își dea seama că acela *era* chiar Matty.

– Să nu îndrăznești, îl avertiză Matty. Să... nu îndrăznești.

Sherlock și Virginia râseră.

Toți patru intrară în restaurant și comandară prânzul. Erau înconjurați de femei îmbrăcate în mătăsuri și crinoline multicolore, cu pălării și mănuși, de bărbați cu mustăți strălucitoare, în redingote, dar nimeni nu se uita la ei. Erau acceptați ca o familie care venise să viziteze capitala celei mai importante țări de pe fața planetei.

Sherlock comandă cotlete de miel, gătite perfect – în sânge la mijloc –, cu garnitură de cartofi și fasole. Matty și Amyus Crowe comandară amândoi plăcintă cu carne de vită și rinichi, în timp ce Virginia, mai aventuroasă, riscă să comande pui cu un sos franțuzesc cu boabe de piper și smântână.

În timp ce mâncau, Amyus Crowe îi puse la curent cu motivul pentru care se aflau acolo.

– I-am trimis o telegramă unui tip pe care îl cunosc în acest oraș minunat, spuse el printre îmbucături. Un fel de partener de afaceri.

Sherlock se întrebă imediat ce fel de „afaceri" avea Crowe, pentru că nu le menționase niciodată, dar acesta continuă să vorbească:

– I-am spus pe ce drum vine convoiul de căruțe și l-am rugat să-l intercepteze și să afle care este destinația finală. I-am comunicat unde o să stau și tocmai mi-a trimis o telegramă în care m-a anunțat că toate căruțele și-au lăsat încărcăturile de cutii și alte cele într-un depozit dintr-un loc numit Rotherhithe. Mi-a spus unde se află exact depozitul.

– Rotherhithe? întrebă Sherlock.

– E la câțiva kilometri în josul râului – o zonă dubioasă, unde marinarii se distrează între două călătorii și unde se depozitează bunurile înainte de a fi încărcate pe nave. Nu e un loc unde ai vrea să te afli după lăsarea întunericului. Clătină din cap cu tristețe.

– În mod normal, nu aș risca să vă iau cu mine, dar e prea important. Baronul pune ceva la cale, și acest lucru e suficient de important încât să ucidă pentru asta. Deja a făcut-o. Nu va avea nicio ezitare să scape de voi doi, ca și cum ar strivi o muscă. Problema este că trebuie să ne asigurăm că acele cutii din căruțe sunt stupii pe care i-ați văzut voi în Farnham, iar asta înseamnă că trebuie să veniți cu mine la Rotherhithe să aruncăm o privire, Sherlock. Dar vă avertizez – poate fi periculos. Foarte periculos.

Sherlock aprobă încet din cap.

– Eu îmi asum riscul. Vreau să aflu ce se petrece, de ce tot încearcă să mă omoare.

Crowe privi înspre Matty, care își îndesa mazăre în gură cu lingura.

– Și tu, tinere? Presupun că ai văzut destule cheiuri și depozite, având în vedere că îți petreci viața călătorind peste tot într-o luntre. Și presupun și că te descurci bine într-o bătaie.

– Dacă începe o bătaie, bălmăji Matty cu gura plină de mazăre, fug. Dacă nu pot fugi, lovesc jos și lovesc cu putere.

– Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine, replică bărbatul. Vin cu voi, desigur, dar s-ar putea să fim nevoiți să ne despărțim, ca să supraveghem zone diferite.

– Și cu mine cum rămâne? Vocea Virginiei era pițigăiată de indignare și ochii ei violeți scoteau fulgere. Eu ce fac?

– Tu rămâi aici, o anunță Crowe mohorât. Știu că poți să ai grijă de tine la nevoie, dar nu ai habar ce i se poate întâmpla unei tinere în Rotherhithe. Oamenii care locuiesc acolo sunt mai răi decât animalele. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva; nu după ce...

Se opri brusc. Privind-o pe Virginia peste masă, Sherlock văzu cum îi scânteiau ochii.

– Rămâi aici, repetă Crowe. Dacă ne despărțim, avem nevoie să știm că există cineva aici care poate prelua mesaje și le poate da mai departe. Asta e treaba ta.

Virginia încuviință din cap, fără să spună nimic.

Crowe se uită la cei doi băieți.

– Când sunteți gata, le spuse el, putem pleca.

În timp ce traversau foaierul hotelului, Sherlock se întoarse și se uită în urmă la Virginia. Ea îl privea. Încercă să zâmbească,

dar expresia i se transformă într-o grimasă îngrijorată. Sherlock zâmbi și el liniștitor, dar bănui că expresia de pe fața lui nu era cu mult mai convingătoare.

În loc să ia o birjă până în Rotherhithe, Crowe îi conduse pe cei doi băieți în jos, pe malul Tamisei, acolo unde niște trepte din piatră, pătate cu verde de alge, coborau până în fluviul urât mirositor. Malul celălalt era ascuns de o perdea de fum și de o duhoare maronie care părea să se ridice chiar din apă. O barcă se bălăngănea încoace și încolo pe suprafața apei. Proprietarul ei stătea la proră, fumând o pipă.

– Rotherhithe, spuse Crowe cu voce aspră, aruncându-i o monedă. Barcagiul dădu aprobator din cap, prinzând cu dexteritate moneda și mușcând-o ca să se asigure că era adevărată. Crowe și băieții luară loc la pupa, în timp ce barcagiul se așeză cu spatele și puse barca în mișcare cu ajutorul vâslelor.

Lui Sherlock călătoria i se păru ciudată și incomodă. Pe fundul bărcii pleoscăia apă, iar pe râu pluteau lucruri la care încerca din greu să nu se uite: fecale, șobolani morți și bucăți de lemn ud acoperit de buruieni. Mirosul era atât de îngrozitor, că Sherlock fu nevoit să respire pe gură, și, chiar și atunci, era sigur că simțea *gustul* mirosului care îi învăluia limba și gâtul. Îi veni să vomite. La un moment dat, o altă barcă apăru din ceață și trecu aproape de a lor. Cineva strigă o înjurătură, și barcagiul lor răspunse cu un gest pe care Sherlock nu-l mai văzuse niciodată, dar care era ușor de descifrat.

Drumul până la Rotherhithe le luă cam douăzeci de minute, apoi se opriră la niște trepte aproape identice cu cele de pe care plecaseră. Crowe îi conduse în sus.

O alee îngustă, pietruită cu lespezi mari, se strecura de-a lungul malului Tamisei, curbându-se în ambele părți. Crowe

îi conduse pe Matty și pe Sherlock pe ea, dincolo de clădirile înalte ale depozitelor și de zidurile de cărămidă, de lângă apa urât mirositoare, rămânând în umbră de câte ori era posibil. După vreo zece minute, se opri. În fața lor era una dintre tavernele obișnuite, care puteau fi întâlnite în toată metropola. Muzica săltăreață de la un pian dezacordat ieșea prin uși și prin ferestre, împreună cu vocile care cântau, fiecare pe limba ei. Câteva femei care stăteau în pragul ușii îl evaluară pe Amyus Crowe cu interes, dar se întoarseră cu spatele când îi văzură pe Sherlock și pe Matty.

– Cred că depozitul e chiar după colț, murmură Crowe. Atenția îi era îndreptată în jurul lui, căutând eventuale pericole. Aș zice să verificăm zona și să stăm cuminți o vreme.

– Și dacă suntem văzuți? întrebă Sherlock.

– În Albuquerque eram vânător, îi explică Crowe. Luam urma celor mai periculoase bestii. Există anumite lucruri pe care le poți face ca să micșorezi riscurile de a fi descoperit. Pentru început, nu te uita în ochii nimănui, pentru că toate animalele remarcă ochii imediat. Uită-te cu coada ochiului – e mai bine decât să te uiți drept, deși nu distingi culorile la fel de bine. Nu te mișca dacă nu e nevoie, pentru că ochiul e făcut să remarce mișcarea, nu lucrurile care stau nemișcate. Îmbracă-te în haine care au culori pe care le-ai găsi în natură – cenușiu de la pietre, verde de la mușchi, cafeniu de la pământ. Și nu purta ceva metalic, pentru că metalul nu se găsește în natură în cantități prea mari. Și, cel mai important, urmează toate regulile astea și poți sta lângă un perete de cărămidă, iar oamenii vor trece cu privirea peste tine până vor găsi ceva mai interesant.

– Sună a magie, făcu Sherlock, neconvins.

– Majoritatea lucrurilor așa par, până știi cum se fac. Îi privi cu un ochi critic pe cei doi băieți. Tăieturile alea de pe față te vor ajuta să te pierzi în decor, Sherlock, dar amândoi sunteți cam curăței pentru cartierul ăsta. Trebuie să vă murdăriți un pic. Se uită în jur. Bine, trebuie să vă rostogoliți pe jos puțin. Să vă prăfuiți bine hainele.

– Dar nu va fi ciudat dacă facem asta? întrebă Sherlock.

– Nu și dacă ai un motiv.

Matty, împinge-l pe tânărul Sherlock, aici de față, în piept.

– Poftim? răspunse Matty.

– Fă-o și gata! Și, Sherlock, tu îl lovești în umăr ca răspuns.

Sherlock pricepu în cele din urmă.

– Și sfârșim prin a ne rostogoli pe jos, ceea ce va face ca hainele noastre să se murdărească, și noi vom părea de-ai locului. Dacă n-am fi de-ai locului, nu ne-am bate în stradă.

– Exact, aprobă Crowe mulțumit.

Sherlock tocmai voia să întrebe cât timp ar trebui să se lupte, când Matty îl împinse tare în piept.

– Ți-am spus eu! strigă el.

Sherlock își înăbuși impulsul de a-l pocni pe Matty în falcă și îi dădu una în umăr.

– Să nu îndrăznești, strigă el, simțindu-se ușor penibil.

Matty se aruncă asupra lui Sherlock, trântindu-l la pământ. În câteva momente, cei doi se rostogoleau pe jos, iar nori de praf se ridicau în jurul lor. Sherlock îl apucă pe Matty de braț, dar acesta își băgă degetele în părul lui și îi trase capul pe spate.

Sherlock era cât pe ce să uite că se prefăceau, când mâinile uriașe ale lui Amyus Crowe se fixară pe umerii lui și ai lui Matty, și bărbatul îi săltă în picioare.

– Gata, voi doi, potoliți-vă, se răsti el, folosindu-și din nou vocea „englezească", dar mai țâfnoasă de data asta.

Cei doi băieți rămaseră față în față, încercând să își înăbușe zâmbetele, în ciuda pericolului situației. Sherlock se uită în jos la ținuta lui. Jacheta avea o mânecă sfâșiată și era plin de praf, de păr de cal și de chestii la care nici nu voia să se gândească.

– Nu-ți face griji, îl liniști Crowe. Se spală. Și, dacă nu se spală, cumpărăm alte haine. Obiectele pot fi înlocuite mereu. Un bun vânător știe că orice lucru material poate fi sacrificat în urmărirea prăzii.

– Ce fel de animale ați vânat dumneavoastră? întrebă Matty.

– N-am spus că erau animale, murmură Crowe.

Înainte ca vreunul dintre băieți să îi ceară lămuriri, Crowe o luă din loc. Băieții îl urmară, schimbând priviri neliniștite.

Crowe se opri la un colț și se uită după el.

– Depozitul e acolo, zise el încet. Sherlock, tu stai aici. Ghemuiește-te la pământ și joacă-te cu ceva, niște pietre, dacă găsești. Ține minte, nu te uita în ochii nimănui, ci privește tot ce se întâmplă cu coada ochiului. Matty, tu vii cu mine. Tu te ocupi de zona din spate, și eu fac naveta între voi doi.

– Ce anume căutăm? întrebă Sherlock.

– Orice lucru ieșit din comun. Ceva care să ne arate ce se petrece aici.

Crowe și Matty plecară – Crowe cu mâna pe umărul lui Matty –, iar Sherlock îi urmă instrucțiunile: se așeză pe vine și scoase o piatră din noroi. O rostogoli încoace și încolo. Era un joc plictisitor, dar era suficient să-l facă să pară parte din decor, și descoperi că era capabil să vadă cu coada ochiului ce se petrecea în timp ce lăsa impresia că se juca.

Depozitul era o clădire de cărămidă cu fațada formată aproape în întregime din două uși masive de lemn, prinse în balamale astfel încât să se deschidă în afară, spre stradă. Nu era nimic dubios la el, și Sherlock se întrebă dacă urmăreau într-adevăr locul corect sau doar o clădire aleasă la întâmplare.

Amyus Crowe se întoarse după jumătate de oră, dar băiatului i se păruse că trecuseră ore întregi. Deși purta aceleași haine ca mai înainte și nu și le murdărise în mod intenționat, la fel ca Sherlock și ca Matty, arăta răvășit. Nasturii de la jachetă erau încheiați greșit, dându-i un aspect strâmb, iar cămașa îi atârna din pantaloni. Se clătină puțin și se uită la pământul din fața picioarelor lui. Se opri lângă Sherlock și se sprijini de perete.

– E totul în regulă? murmură el.

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Sherlock, la fel de încet.

– Te simți bine?

– M-am plictisit.

Crowe chicoti.

– Bun venit la vânătoare! Momente lungi de plictiseală, punctate de episoade scurte de încântare și de teroare. Se opri, apoi continuă: Cred că o să mă duc în cârciuma aia o vreme, să văd ce se discută.

– Bine. N-ați putea să-mi trimiteți un pahar cu apă, nu?

– Fiule, probabil ar fi mai bine să bei direct din Tamisa decât din apa din vreo cârciumă de pe aici. Dacă ți-e foame sau sete, pur și simplu înregistrezi faptul și-l dai la o parte. Nu insista asupra lui. Un om poate rezista fără apă trei, chiar patru zile. Repetă-ți asta tot timpul.

– Da, dumneavoastră vă e ușor să spuneți asta.

Crowe râse.

– Pot să vă întreb ceva? spuse Sherlock, voind să-l mai rețină pe Crowe câteva minute.

– Sigur.

– De ce sunteți în Anglia? La ce afaceri v-ați referit mai devreme?

Crowe zâmbi fără urmă de umor și se uită în altă parte, evitând privirea lui Sherlock.

– Nu sunt meditator, asta e sigur, răspunse el încet, deși devine o activitate interesantă. Nu, am fost angajat de, ei bine, să spunem guvernul american, ca să îi caut pe cei care au comis crime, atrocități, cele mai îngrozitoare lucruri, în timpul Războiului Civil încheiat de curând, și au fugit din țară înainte să fie aduși în fața justiției. Așa l-am cunoscut pe fratele tău. El a semnat acordul care îmi permite să fiu aici. Și așa am dezvoltat această rețea de oameni utili, mai ales pe docuri și în porturi. Așa că, atunci când mi-ai spus că baronul își grăbește planul, oricare ar fi acela, am trimis vorbă să îi fie căutate căruțele. Și, trebuie să recunosc, am fost surprins că oamenii mei le-au găsit atât de ușor. Se uită la Sherlock. Ești mulțumit acum?

Băiatul încuviință din cap.

– Nu am spus asta prea multor oameni, adăugă Crowe. Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai mai zice nimănui.

Plecă înainte ca Sherlock să mai poată adăuga ceva.

Sherlock continuă să se joace, rostogolind încoace și încolo piatra, în timp ce minutele treceau, unul după altul. Stătea cu ochii pe ușile depozitului, dar acestea rămaseră închise și nici urmă de mișcare. Începea să creadă că umblau după potcoave de cai morți.

Un zgomot puternic venit brusc din spatele lui aproape că îl făcu să se întoarcă, dar se opri la timp. Lăsă piatra să alunece

un pic mai departe, se întoarse s-o ia și își lăsă privirea să urce puțin ca să vadă cârciuma. Una dintre uși era deschisă și câțiva bărbați ieșeau afară, morți de beți. Se ciondăniră un moment, apoi se întoarseră și o luară către el. Se concentră pe piatra lui, ascultând să vadă dacă discuțiile lor aveau legătură cu depozitul, cu stupii, cu baronul Maupertuis sau altceva care putea dezlega misterul lor.

– Când plecăm? întrebă unul dintre ei.

– Mâine-dimineață la prima oră, răspunse altul.

Vocea îi era cunoscută lui Sherlock, dar nu reuși să își dea seama de unde anume.

– Cine are tabelul? întrebă o a treia voce.

– Îl am eu în minte, răspunse al doilea bărbat. Tu te duci către Ripon. Snagger merge la Colchester. Flăcăul Nicholson, aici de față, se duce ușor la Woolwich și eu mă întorc la Aldershot.

– Nu mă pot duce eu la Ascot? întrebă o voce cu accent nordic – probabil flăcăul Nicholson.

– Te duci unde ți se spune, drăguțule, îl puse la punct al doilea bărbat.

În timp ce mergea, bărbatul trecu pe lângă Sherlock. Piciorul îi atinse piatra și o trimise cu un șut de partea cealaltă a aleii. Fără să se gândească, Sherlock ridică privirea și îl privi în ochi pe bărbat.

Era Denny: omul pe care Sherlock îl urmărise până la hambarul din Farnham, cel care fusese acolo când prietenul lui, Clem, sărise pe luntrea îngustă și îi atacase pe Sherlock și pe Matty. Omul care lucra pentru baronul Maupertuis.

Nu se mai punea problema să rămână în umbră. Chipul lui Danny se înroși de furie.

Sherlock se rostogoli când mâinile bărbaților se întinseră să-l prindă. Sări în picioare și o luă la fugă pe alee. Voia să alerge înspre cârciumă, unde se afla Amyus Crowe, dar bărbații se aflau între el și ușa de la intrare. Așa că începu să alerge tot mai departe de Crowe, de Matty și de tot ce îi era cunoscut.

În spatele lui se auzeau pași care răsunau între pereții clădirilor în timp ce alerga pe lângă ele. Respirația îi zgâria gâtul și inima îi bubuia ca o vietate prinsă în pieptul lui care se zbătea să iasă. De două ori, simți cum îl atinseră degete pe ceafă și se chinuiră să-l apuce de guler și de două ori se smulse cu o explozie bruscă de energie. Urmăritorii mârâiau înfundat în timp ce alergau, dar, în afară de asta, de bufnetul cizmelor lor și de sunetul inimii lui, urmărirea se desfășura într-o liniște deplină.

Când ajunse la mijlocul aleii, văzu că aceasta se termina cu un zid de cărămidă. Sherlock făcu ochii mari. Era prins în capcană! Se întoarse, disperat, să vadă dacă avea suficient timp să fugă înapoi și s-o ia pe alt drum, dar bărbații se apropiau cu iuțeală. Erau cinci în total, observă el cu un calm înspăimântat, și toți țineau cuțite sau bâte în mâini. Nu avea cum să scape cu viață.

Brusc, auzi o voce în minte și nu-și dădu seama dacă era vocea fratelui său, a lui Amyus Crowe sau a lui proprie, dar vocea îi spunea: „Aleile și drumurile duc dintr-un loc în altul. O alee care se termină cu un zid de cărămidă este ilogică. Nu are niciun scop și, prin urmare, nu ar fi trebuit construită."

Sherlock se întoarse și cercetă cu privirea zidul de pe alee. Nu avea uși, nici ferestre, nimic în afară de un petic de umbră într-un colț, acolo unde lumina palidă a soarelui nu putea ajunge.

Dacă era vreo cale de scăpare, acolo se afla.

Alergă înspre umbră. Dacă n-ar fi fost nimic acolo, ar fi alergat drept în zid și ar fi fost izbit la pământ, dar zări o despărțitură strâmtă. O cale de scăpare.

Culoarul îngust ducea printre două clădiri. Alergă de-a lungul lor, auzind strigătele furioase ale bărbaților din spatele lui care încercau să găsească și ei spărtura. Trecură prin ea într-un singur șir, iar gemetele lor răsunară între pereții înalți de cărămidă.

Alergând în zigzag prin întuneric, Sherlock ieși, împleticindu-se, într-o stradă largă, cu uși de-o parte și de alta. Alergă, simțind cizmele pe piatra asfaltului din spatele său, și alunecă brusc într-o alee la stânga, câștigând astfel câțiva metri. Dintr-o gaură în zid sări un câine, dar Sherlock trecuse deja de el când colții mușcară din aerul gol. În schimb, se întoarse spre cei care îl fugăreau. Sherlock auzi lătrături furioase și înjurăturile bărbaților care încercau să scape de el. Tresări când deslușì zgomotul unei cizme izbind ceva moale. Câinele chelălăi și se îndepărtă.

Când coti după alt colț, se izbi în plin de un bărbat și de o femeie care se plimbau pe malul Tamisei. Bărbatul fu trântit la pământ, iar Sherlock se răsuci pe călcâie.

– Cerșetor mic ce ești, strigă omul, ridicându-se. Lasă că-ți dau eu ție!

Începu să-și ridice mânecile jachetei, scoțând la iveală antebrațe umflate de mușchi și acoperite cu tatuaje albastre, cu ancore și sirene.

– Lasă-l, Bill. N-a vrut!

Femeia îl apucă de braț pe însoțitorul ei. Avea pielea albă, un machiaj prost aplicat, buzele date cu ruj stacojiu și

pleoapele mânjite cu fard negru. Toate astea îi făceau chipul să arate ca un craniu.

– E doar un copil.

– Credeam că e un hoț, mârâi din nou bărbatul, dar mai puțin agresiv de data asta.

– Mă urmăresc niște bărbați, se plânse Sherlock, gâfâind din greu. Am nevoie de ajutor.

– Știi ce li se întâmplă băieților pe aici, i se alătură femeia. Nu i-aș dori asta nici celui mai mare dușman al meu. Bill, fă ceva. Ajută-l!

– Treci în spatele meu, zise Bill. Cu mânecile suflecate, era clar că abia aștepta o bătaie – și nu-i prea păsa cine era adversarul. Sherlock se strecură în spatele siluetei masive a bărbatului, tocmai când urmăritorii lui apărură de după colț.

– Stați pe loc, mârâi Bill, cu vocea scăzută și plină de promisiuni violente.

– Nicio șansă, îl înfruntă Denny, care era în fruntea celor cinci bărbați.

Își ridică mâna în care avea un cuțit. Lumina picură pe marginea lamei ca un lichid strălucitor.

– E al nostru.

Bill se întinse să apuce cuțitul, dar Denny îl aruncă din mâna dreaptă în cea stângă și împunse înainte, în pieptul lui Bill. Bărbatul căzu în genunchi, scuipând sânge, cu o privire neîncrezătoare pe chip, de parcă nu putea accepta că aceste momente, aici, pe această alee, erau ultimele din viața lui.

Denny rânji către Sherlock când Bill căzu pe strada pietruită.

– *Tu*, îi promise el, nu vei scăpa la fel de repede.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Tot corpul lui Sherlock păru să înghețe de groază și de neîncredere, apoi îl cuprinse un val fierbinte de furie. Făcu un pas în față și îl lovi pe Denny cu putere în vintre. Vlăjganul se chirci, sufocându-se. Când se prăbuși, Sherlock sări înapoi și îi dădu un șut în falcă. Se auzi un trosnet. Bărbatul urlă printr-o gură care părea să se fi încleștat definitiv și se răsuci pe o parte.

Femeia – însoțitoarea lui Bill – țipă și ea; un țipăt strident, sfredelitor, care tăie aerul ca un cuțit.

Ceilalți patru se uitară unul la altul neîncrezători, apoi înaintară și își întinseră mâinile jegoase după Sherlock. Mintea băiatului înregistră fiecare detaliu: mizeria de sub unghiile lor, firele de păr de pe dosul palmelor, sângele care se scurgea pe jos, țipătul femeii și urletul lui Denny care se amestecau într-un continuu șuierat al durerii. Lumea păru să încetinească, să înghețe, apoi să se spargă în bucăți în jurul lui. Se întoarse către femeie, cu gura uscată.

– Îmi pare atât de rău, zise el.

Apoi o luă din nou la fugă. Doi bărbați îl urmăriră, lăsându-l pe Denny în urmă, prăbușit pe pietre, lângă Bill. Femeia rămase

acolo, privind în jos la amândoi, iar țipătul ei se transformă treptat într-un șir de suspine întrerupte.

Când dădu colțul, Sherlock se trezi în fața unei clădiri masive, cu cupolă. Părea nelalocul ei, în mijlocul unei zone curate, pe care fuseseră plantate tufișuri și copaci. Câteva străzi – străzi largi, nu alei – porneau de la ea și un furnicar constant de oameni și cai mișuna în jurul ei. Dincolo de ea, văzu un zid de piatră și, mai în spate, suprafața cenușie și agitată a Tamisei.

Sherlock alergă către clădire. În mijlocul oamenilor, era posibil să fie în siguranță.

Trecu în fugă pe lângă bărbați și femei bine îmbrăcate și se aplecă pe sub oiștea unei căruțe, îndreptându-se direct către clădire. Când se apropie, văzu că era decorată cu statui și cu mozaicuri din faianță. Avea o intrare masivă, și Sherlock se abătu un pic de la drum ca să se îndrepte direct spre ea. În spatele lui, înjurăturile și strigătele arătau că urmăritorii nu se dăduseră bătuți.

Intrarea ducea într-un hol circular, luminat de soarele care strălucea printr-o mulțime de ferestre colorate, din sticlă, din tavanul arcuit. Lumina dădea locului un aer vesel, de carnaval. În centrul clădirii se afla o gaură, mărginită de un balcon. De-a lungul balconului erau aliniați oameni care priveau în jos spre ceva. Într-o parte, o scară largă cobora în spirală pe marginea puțului, către fundul pământului.

Sherlock țâșni într-acolo, împingându-se prin mulțime, și ajunse la marginea scării. Când se întoarse, îi zări pe cei doi bărbați cum își croiau și ei drum prin mulțime. Unul era chel, cu urechile și nasul deformate, făcându-l pe Sherlock să tragă concluzia, cu acea mică parte a creierului care nu încerca

frenetic să găsească modalități de scăpare, că fusese probabil boxer. Celălalt era îngrozitor de slab, cu pomeți ascuțiți și bărbia la fel. Erau, în mod clar, hotărâți să îl prindă, indiferent de consecințe. Poate că înainte să-i spargă falca lui Denny ar fi renunțat, dar acum erau mânați de un scop. Unul dintre ai lor fusese umilit, așa că Sherlock trebuia să plătească.

Se întoarse și se uită în jos.

Scara se răsucea pe marginile unui puț enorm, întreruptă din când în când de un balcon și continuând apoi către abis. Din puț se ridica o duhoare ce combina umezeala, putrefacția și mucegaiul într-un singur miros fetid, care îi provoca mâncărimi în nas și lacrimi în ochi. Pașii lui Sherlock deveneau tot mai constanți pe măsură ce alerga pe marginile puțului cilindric. Nu avea idee ce urma să găsească la bază, dar o singură privire aruncată în sus îi spuse ce îl aștepta la vârf. Doi dintre oamenii baronului Maupertuis goneau în jos, pe trepte, după el.

Grăbi pasul. Indiferent ce se afla la baza puțului nu putea fi la fel de rău ca moartea sigură și probabil în chinuri care îl urmărea.

Avea senzația că își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile alergând sau luptându-se și, chiar în timp ce tălpile îi clămpăneau pe treptele din piatră și mâinile îi ardeau alunecând pe balustradă, o parte din mintea lui se întreba cu disperare ce anume credea baronul Maupertuis că știa el și de ce era atât de important, încât trebuia să moară pentru asta. Ce anume plănuia baronul să facă și de ce era el un obstacol în calea planurilor sale?

Ajunse la bază înainte să-și dea seama și se împiedică pe suprafața plană. Se afla într-un hol luminat cu felinare cu gaz. De acolo se desprindeau două tuneluri arcuite, amândouă

îndreptându-se în aceeași direcție. Arcadele aveau de patru sau cinci ori înălțimea unui adult și erau făcute din cărămidă, dar zidăria era udă pretutindeni unde se uita. Judecând după direcția în care se îndreptau tunelurile, știa de ce. Se duceau fix pe sub Tamisa și probabil că se terminau cu un puț similar în partea de nord.

Dacă reușea să ajungă pe partea cealaltă, poate avea să scape cu viață.

Cu pași împleticiți, o luă spre tunelul din stânga. Prin el se plimbau oameni, de parcă n-ar fi nimic ieșit din comun să te plimbi pe sub un fluviu. Erau chiar și cai acolo, mânați în liniște de alți oameni. Evident că nu le păsa câte tone de apă se rostogoleau la câțiva metri deasupra capului lor, ținute la distanță de o zidărie și de o tencuială șubrede.

Dar există unele momente în viață când e un blestem să fii prea logic. Acesta era unul dintre acele momente. Sherlock știa exact câtă presiune se exercita asupra zidurilor tunelurilor. O singură spărtură, și apa năvălea înăuntru, înecându-i pe toți.

Dar continuă să alerge. Nu avea de ales.

Sau avea? În timp ce alerga, observă că acele două tuneluri mergeau în paralel și erau legate la fiecare zece metri de tuneluri secundare mai mici. În fiecare tunel secundar, londonezi întreprinzători își ridicaseră tarabe unde vindeau mâncare, băutură, haine și tot felul de mărunțișuri. Dacă ar fi putut să se strecoare printr-unul dintre tunelurile secundare, s-ar fi putut întoarce pe tunelul principal înapoi la puț și ar fi revenit la depozit, să-l găsească pe Amyus Crowe.

Coti la dreapta către marginea tunelului principal și intră în primul tunel secundar peste care dădu. Un bărbat se întoarse

spre Sherlock; era luminat doar de o lampă cu petrol care atârna într-un cui de taraba lui de lemn. Avea pielea albă-cenușie și umedă, ca o ființă care stătuse prea mult timp sub pământ. Era înfășurat într-o pătură veche, care devenise, cu timpul, țeapănă de atâta mizerie și semăna cu o armură bizară. Ochii păreau să aibă doar pupila neagră și se fixară o clipă asupra lui Sherlock.

– Vrei un ceas? îl îmbie el plin de speranță. Am ceasornice bune. Întotdeauna precise. Întotdeauna corecte. Ceasuri cu pendul, mai mici, mai mari, de care vrei, eu am.

– Nu, mulțumesc, refuză Sherlock și își văzu de drum.

Îi trecu prin minte că timpul nu avea sens aici sub Tamisa. Nu se vedea soarele, nici luna; nu era zi, nici noapte. Timpul trecea și atât. De ce ar fi avut nevoie de un ceas?

– Ce zici de un ceas drăguț de buzunar? Nu trebuie să mai întrebi cât e ora dacă ai ceas. Un domn tânăr ca tine poate impresiona domnișoarele cu un ceas cu clapetă, pe lanț. Argint adevărat. E și gravat. Poți să pui o poză a drăguței tale înăuntru.

Argint adevărat, gravat și, cu siguranță, furat.

– Mulțumesc, refuză Sherlock, cu răsuflarea tăiată, dar banii sunt la tata. Vine și el pe aici într-un minut. Spune-i că vreau un ceas și nu-l lăsa să plece fără să cumpere unul.

Tarabagiul zâmbi, amintindu-i băiatului de un crustaceu prădător ascuns în spatele unei pietre, așteptând să treacă pe acolo o victimă naivă.

Sherlock se uită pe după marginea tunelului secundar, înspre puțul prin care intrase, și nu-și putu reține o exclamație furioasă. Urmăritorii lui se despărțiseră. Unul dintre ei îl urmase prin tunelul din stânga, iar celălalt intrase prin tunelul din dreapta.

Își croia drum prin mulțime, uitându-se suspicios la fiecare tip mai tânăr de douăzeci de ani, doar ca să se asigure. Era clar că ei doi cunoșteau zona mult mai bine decât Sherlock.

Se hotărî să aștepte ca acesta să treacă de intrarea în tunelul secundar și apoi să o ia înapoi. Dar planul îi fu dat imediat peste cap de o agitație bruscă din spatele lui. Când se întoarse, îl văzu pe tarabagiul care încerca să îndese un ceas mic de călătorie în mâinile vlăjganului care îl urmărise pe Sherlock în tunelul din stânga, cheliosul cu urechile ca niște conopide și nasul zdrobit. Vlăjganul îl împinse înjurând, dar tarabagiul se ridică iute, cu tot cu pătura lui întărită, arătând din ce în ce mai mult ca o creatură cu cochilie de pe fundul mării. Aruncă ceasul din nou înspre vlăjgan, strigând:

– Cumperi pentru băiat! Cumperi pentru băiat!

Fostul boxer îl împinse din nou, mai tare, făcându-l să se împleticească spre lampa cu petrol, pe care o trânti de perete. Sticla se sparse, și petrolul se vărsă peste pătura plină de noroi uscat a tarabagiului. Fitilul, încă umed, căzu pe pătură și o aprinse.

Flăcările îl cuprinseră imediat, așa cum stătea acolo întins. Apoi, dând din mâini cu disperare, omul se îndreptă spre tunelul din stânga. Oamenii se dădură înapoi, îngroziți. Tarabagiul se ciocni de un trecător, și focul se extinse pe redingota acestuia. Bărbatul se trase într-o parte, încercând să stingă focul, dar nu reuși decât să dea foc crinolinei umflate a fustei unei femei de lângă el. Un cal care era dus prin tunel o luă la galop când văzu focul, târându-și proprietarul după el.

În câteva clipe, tunelul se transformase într-un iad. Hainele luară foc repede, după care urmară pânzele care acopereau

tarabele, și chiar și lemnul tarabelor se aprinse, în ciuda umezelii. Fumul și aburul umpleau locul, învăluindu-l într-o ceață sufocantă. Îngrozit, Sherlock se dădu înapoi din fața fumului și a focului în tunelul din dreapta, care, din fericire, nu luase foc.

Dar unde se afla încă unul dintre urmăritori?

O mână păroasă i se încleștă pe umăr.

– Te-am prins, lepădătură, scuipă bărbatul. La subsuori, jacheta îi era atât de neagră de pete vechi de sudoare, că devenise ceroasă și țepănă. Putoarea ce se răspândea din hainele lui era de nedescris.

Sherlock se zbătu în strânsoare, dar era în van. Degetele tâlharului săpau adânc în umărul lui Sherlock.

– Denny o să vrea să aibă o vorbuliță cu tine, șopti bărbatul, apropiindu-și fața de a lui Sherlock. Și nu cre' c-o să-ți placă ce are de spus.

Sherlock era pe punctul de a răspunde, când observă că podeaua tunelului secundar se umfla dedesubtul fumului; se ondula de parcă era vie. Și apoi își dădu seama că așa și era. Vie și plină de șobolani. Alungați de foc din găurile și din vizuinile lor, toți se îndreptau în aceeași direcție, spre un loc sigur. Un covor viu de blană aspră, neagră și maronie mătură podeaua tunelului. Oamenii și caii se dădură înapoi, îngroziți de masa de păr, colți și cozi. O fetiță care era trasă din drum de părinții ei își pierdu echilibrul și căzu la pământ. Șobolanii se urcară peste ea, acoperindu-i fața.

Bărbatul care îl ținea pe Sherlock de umăr își slăbi strânsoarea când șobolanii îi înconjurară gleznele, mușcându-l cu colții lor micuți. Înjurând, omul încercă să-i îndepărteze cu mâinile sale ca niște cazmale. Sherlock se smulse din

strânsoare și se aruncă în masa de creaturi, înșfăcând copilul care dispăruse sub valul mișunător. Gheare mici îi treceau peste brațe, pe spate, pe picioare și pe cap. Simți un miros împuțit, uscat, ca de urină veche. Degetele i se strânseră peste un braț mic și traseră cu putere. Fetița ieși de sub valul de șobolani, cu ochii mari și cu gura deschisă să strige.

– Ești în siguranță, o liniști Sherlock și o împinse ușor spre părinții ei, care dădeau din mâini și din picioare ca să țină șobolanii la distanță.

Aceștia smuciră fetița și o îmbrățișară strâns.

Și apoi valul de șobolani dispăru, în afară de câțiva slabi sau bolnavi. Băiatul îi vedea cum alergau în ambele direcții, cât mai departe de fumul care încă mai ieșea din tunelul secundar. Vlăjganul care îl înhățase pe Sherlock continua să-și scuture disperat hainele, sub care Sherlock văzu umflături mobile – șobolanii care se ascunseseră și rămăseseră prinși acolo. Sherlock se întoarse și se pregătea s-o rupă la fugă înapoi spre partea sudică a râului, când își aminti de ceilalți doi tâlhari. Cu siguranță, îl așteptau în vârful puțului. Nu, cea mai bună alegere era să se îndrepte în cealaltă direcție. Alergă prin tunel, către malul nordic al fluviului. Afară erau poduri și barcagii. Putea găsi drumul înapoi. La un moment dat.

O porni de-a lungul tunelului, îndepărtându-se tot mai mult de foc. Pe lângă el alergau bărbați în uniforme cu găleți de apă în mâini; o brigadă de pompieri recrutați din drojdia societății, care avea grijă de siguranța tunelului. Îi ignoră și merse mai departe.

În cele din urmă, ieși pe malul de nord al Tamisei. Puțul de acolo, cu scara lui spiralată, era imaginea din oglindă a celui din partea sudică. Tropăi în sus pe treptele de piatră, aproape

sfârșit de puteri. Trebuia să se oprească la fiecare etaj cu balcon ca să-și tragă sufletul.

Când ieși din întuneric în lumina după-amiezii, i se păru că trece din iad în rai. Aerul mirosea plăcut și briza răcoroasă îi mângâia pielea. Se opri un moment, cu ochii închiși, ca să aprecieze senzațiile. Atât de simple și totuși atât de desăvârșite.

Zona din jurul părții de nord a tunelului era mai acătării decât partea de sud. La docuri erau amarate nave de toate dimensiunile și diverse mărfuri erau cărate în și din ele, pe pasarele, de către niște docheri zdraveni. Sherlock o luă de-a lungul Tamisei, dincolo de nave, căutând un pod pe care să-l folosească pentru a trece pe partea cealaltă. Știa că erau poduri peste Tamisa; doar că nu avea habar dacă în apropiere de Rothertithe și de tuneluri. Dar era logic să dea de unul dacă mergea suficient de mult timp. Presupunând, desigur, că se îndrepta în direcția corectă – spre centrul orașului, nu spre periferie, dar știa că, dacă tunelul se afla în estul Londrei, ceea ce era adevărat, și că dacă el îl traversase de la sud la nord, ceea ce făcuse, atunci, dacă o lua la stânga față de intrarea în tunel, se îndrepta în direcția corectă. Hotelul Sarbonnier, unde le rezervase camere Amyus Crowe, era pe malul Tamisei, pe partea de nord, așa că, dacă mergea suficient de mult, ajungea la el până la urmă, dar el voia să traverseze înapoi, ca să își caute tovarășii.

După vreo jumătate de oră, găsi un pod: un mastodont cu turnuri identice, legate între ele de un drum asfaltat, mărginit de dughene și de tarabe. Îl traversă obosit, ignorând strigătele negustorilor care încercau să îi vândă orice, de la un bou întreg la un pistol încărcat. Lui Sherlock, Londra i se părea tărâmul tuturor posibilităților, dacă erai pregătit să plătești pentru ele.

În partea de sud a podului cu două turnuri făcu din nou la stânga și merse pe drumuri, pe străzi, pe alei și, uneori, pe crestele unor ziduri groase, îndreptându-se către depozitul din Rotherhithe, unde îi pierduse pe Amyus Crowe și pe Matty. Catargele navelor se proiectau în aer la marginea râului, formând o pădure de lemne subțiri. Mirosul Tamisei era o duhoare omniprezentă de excremente umane. Dacă Mycroft lucra în acest loc în fiecare zi, atunci merita un soi de medalie pentru simplul fapt că supraviețuia.

La vreun kilometru și jumătate în aval de podul cu turnuri, dădu peste o navă în care era încărcată marfă de câțiva hamali. Oamenii asudau și înjurau, încercând să manevreze lăzi enorme pe pasarelele înclinate, fără să le scape în apă. Ceva legat de dimensiunea și forma cutiilor îl intriga pe băiat, așa că se apropie, dar rămase în dosul unei clădiri din preajmă.

Un bărbat rotofei, într-o jachetă bleumarin, stătea într-o parte, consultând un teanc de hârtii prinse în piuneze de o tablă de plută. Din când în când, făcea câte un însemn cu un creion pe care îl înmuia în gură ca să scrie.

Cutiile erau identice cu cele pe care Sherlock le văzuse în grădinile conacului în care fusese ținut prizonier. Erau stupii cu marginile zimțate, făcute din șipci. Și, în apropiere, se găseau alte grămezi cu tăvile de lemn pe care el le văzuse băgate dedesubtul stupilor. Acum erau învelite în hârtie cerată, dar felul în care arătau era de neconfundat.

Dăduse fără să vrea peste operațiunea baronului Maupertuis. *De aceea* erau aici Denny și gașca lui!

Sherlock se apropie, privind cu atenție. Câțiva dintre stupi erau încărcați pe o platformă trasă în sus cu ajutorul frânghiilor de hamalii transpirați și apoi lăsată în jos pe navă.

Numai Dumnezeu știa cum erau împiedicate albinele să nu atace *în masă*, așa cum făcuseră în cazul celor doi nefericiți din Farnham. Poate că baronul avea o metodă de a le calma.

În vreme de Sherlock privea, o frânghie care ținea un colț al unei platforme ridicate deasupra navei se rupse. Platforma se lăsă într-o parte și patru stupi alunecară de pe ea, răsucindu-se ușor în cădere, și se făcură țăndări pe docul de piatră.

Dintr-o parte veniră în goană niște muncitori cu găleți de tablă din care ieșeau un soi de fitiluri. Ceva din interiorul găleților producea un fum care părea să amețească albinele și să le adoarmă. Câteva scăpară, dar cele mai multe rămaseră în preajma stupilor sfărâmați, plutind de parcă erau bete. Peste rămășițele stupilor aterizară câteva prelate și totul fu târât peste pietre și aruncat în curentul înspumat al Tamisei. Sherlock se gândi că era aproape imposibil să refaci un stup după ce fusese făcut fărâme.

– Sherlock?

O voce îi striga încet numele. Din ascunzătoarea lui, băiatul privi în jur. Nu părea vocea lui Amyus Crowe. Și nici a lui Matthew Arnatt.

– Sherlock?

Vocea era mai insistentă acum. Sherlock se uită în toate părțile. Deodată, își dădu seama că mai era o persoană acolo, ascunsă, la fel ca el, în spatele unei stive de lăzi. O persoană de sex feminin.

– Virginia?

Era îmbrăcată cu pantalonii ei strâmți de călărie și avea o jachetă peste bluza albă și simplă din pânză. Îl țintuia cu ochii mari.

– Ce faci *aici*? șuieră ea.

Sherlock se strecură către ea.

– Ar dura prea mult să îți explic.

Virginia îl măsură cu privirea.

– Ce-ai mai făcut?

Sherlock se gândi un moment.

– Am înotat în șobolani, zise în cele din urmă. Printre altele. Care e povestea ta?

Virginia întoarse capul, neașteptat de încurcată.

– Nu aveam de gând să fiu lăsată în urmă în timp ce voi, băieții, aveți parte de toată distracția, șopti ea, așa că mi-am pus pantalonii de călărie și v-am urmărit.

– Am mers pe râu. Într-o *barcă*. Tu cum ne-ai urmărit?

Ea se uită ciudat la el.

– În altă barcă, desigur. I-am spus barcagiului să vă urmărească. Nu prea a vrut el, dar aveam ceva bani de la tata, așa că s-a potolit. În timp ce voi supravegheați depozitul, eu vă supravegheam pe voi. Apoi am văzut niște bărbați venind încoace, însă voi păreați să rămâneți pe loc, așa că i-am urmărit pe ei până aici.

– Eu nu te-am observat, spuse Sherlock sfios.

– Tata m-a învățat tot ce știe el despre urmărire, se umflă ea în pene. Dacă te urmăresc, atunci cu siguranță nu o să mă observi.

Se opri și se întinse spre el, atingându-i ușor brațul.

– Ai făcut ceva incredibil de periculos, dar mă bucur să te văd, zise Sherlock.

Ea ridică din umeri.

– Era mai bine decât să aștept la hotel să vă întoarceți.

– Dar de ce m-ai urmărit pe mine? De ce nu l-ai căutat pe tatăl tău, să îi spui ce s-a întâmplat?

– Pentru că te urmăream pe tine, explică ea simplu, nu pe el. Și lui i-am pierdut urma.

– Dar o fată... singură... în cartierul ăsta din Londra... Lăsă fraza în aer, neștiind cum s-o încheie. Sunt niște oameni foarte răi pe aici..., reluă el până la urmă, după care îi relată în cele mai mici detalii ce se petrecuse în după-amiaza aceea, fără să uite de marinarul înjunghiat și de incendiul din tuneluri. Era o ușurare să vorbească despre asta, dar, în același timp, Sherlock își dădu seama că fusese în pericol de moarte și tot nu știa de ce.

– Nu putem să-i lăsăm să scape basma curată, se indignă Virginia după ce Sherlock termină de povestit. Ești doar un copil. Te-ar fi putut ucide.

– Și tu ești tot un copil, protestă Sherlock.

Virginia zâmbi.

– Nu am zis-o în felul ăla, îl liniști ea. Am vrut să spun că n-ar trebui să fim amestecați în ceva de genul acesta.

– Dar suntem, îi răspunse Sherlock. Și trebuie să oprim ceea ce se petrece aici.

– Ei bine, eu sunt pregătită. M-am deghizat în băiat. Am găsit o pălărie, îl anunță Virginia cu mândrie, scoțând-o de sub ea, cum stătea așa ghemuită.

Era o șapcă de pânză. Își netezi părul pe spate cu o mână și cu cealaltă își potrivi șapca. Cu părul ascuns și jacheta închisă până la gât, Sherlock înțelese cum de putea fi confundată cu un băiat. Și purta pantalonii strâmți de călărie, desigur. Fetele poartă rochii, nu pantaloni strâmți. Cine nu o cunoștea nu avea motive s-o bănuiască.

– Dacă tot suntem amândoi aici, propuse el, ar trebui să ne folosim de ocazie ca să aflăm unde se duce nava asta. Îl căută din priviri pe omul pe care îl văzuse mai devreme, cel cu

teancul de hârtii. Cred că tipul de acolo e șeful de doc sau de chei – sau ce-o fi. Putem să-l întrebăm.

– Pur și simplu?

– Tatăl tău mi-a dat niște sfaturi bune despre cum să pui întrebări.

După ce aruncă o privire în jur, Sherlock alese un moment când nu se uita nimeni înspre ei și o scoase pe Virginia afară din ascunzătoare și de pe chei, până într-un loc unde puteau sta pe un zid de piatră îndreptat spre Tamisa. Furnicăturile pe care le simțea de o vreme în ceafă îi spuneau că era urmărit, dar își înăbuși această senzație. Probabil că Denny era oblojit acum de vreun doctor sau de vreun chirurg, dacă falca îi era cu adevărat ruptă, și poate că tâlharii ceilalți nu-l văzuseră suficient de bine încât să-l distingă de oricare alt puști – mai ales acum, când era plin de noroi, de fum, de păr de șobolan și poate de multe alte lucruri la care nici nu voia să se gândească. Stătură acolo, pe zid, vreo jumătate de oră bună, schimbând uneori câte o vorbă și, în general, devenind parte din peisaj. Șeful de doc sau de chei, sau ce-o fi fost el – își termină în cele din urmă treburile cu nava și porni către ei. Când ajunse în dreptul lor, Sherlock ridică privirea și întrebă:

– Hei, șefu'! Ai ceva de lucru pe doc?

Bărbatul cântări din ochi silueta slăbănoagă a lui Sherlock.

– Vino peste cinci ani, fiule, răspunse în cele din urmă, pe un ton blând. Mai pune mușchi pe oasele alea.

– Dar trebuie să plec din Londra, insistă Sherlock. Pot să muncesc din greu. Chiar pot. Arătă spre nava din apropiere. Dar tipii ăia? Arată de parcă ar avea nevoie de o mână de ajutor.

– Chiar au nevoie, admise interlocutorul lui. Sunt trei oameni în minus în dimineața asta. Dar nu te văd în locul niciunuia dintre ei – și, în plus, nava aia nu te va duce departe de Londra.

– De ce? întrebă Sherlock.

– Se duce doar până în Franța și înapoi. Un dus și un întors, fără opriri pentru personal, zise omul râzând. Dacă vrei să pleci de aici o vreme, du-te să te înrolezi în Marină. Sau stai pe aici suficient de mult, și vin ei după tine.

Și plecă mai departe, continuând să râdă.

– Franța, repetă Sherlock, intrigat. Interesant.

– Am auzit că vrei să te înscrii în echipajul nostru, strigă o voce de la prora navei.

Sherlock se strâmbă și întoarse capul, dar vocea continuă:

– De ce nu urcați la bord, tu și fata? Mda, știm că e fată. Vă urmărim de când ați apărut amândoi. Ce, credeați că sunteți invizibili?

Sherlock privi de-a lungului cheiului. Șeful docului se oprise și se uita la ei. Avea pe chip o expresie miloasă, dar hotărâtă. Nu avea să le fie de ajutor.

Sherlock o luă pe Virginia de mână și o trase în sus.

– E timpul s-o ștergem, șopti, dar, când se întoarse, văzu că în jurul lor se formase un semicerc de marinari și de docheri care apăruseră ca din senin. Băiatul o târî pe Virginia după el, încercând să fugă, dar niște mâini grele îl prinseră și îl traseră de lângă ea. Se zbătu, dar strânsoarea nu slăbi. O văzu și pe Virginia zbătându-se, însă o mână care ținea o cârpă i se încleștă peste față. Cârpa mirosea a ceva medicinal; amar și puternic. Aproape se înecă din cauza mirosului. Și apoi simți dintr-odată că se prăbușește într-un puț fără fund, care avea exact culoarea ochilor Virginiei și, pentru o vreme, dormi și visă lucruri îngrozitoare.

CAPITOLUL PAISPREZECE

În visele lui, Sherlock se lupta cu un șarpe uriaș, cu trupul la fel de gros ca un butoi de bere – numai mușchi și coaste cât vedeai cu ochii –, iar capul era un triunghi plat, cu dinți ca de ferăstrău. Se luptau în apă, dar în visul lui apa era la fel de groasă și de neagră ca melasa. Șarpele se încolăci încet în jurul lui și îl strânse, încercând să îi rupă coastele, dar apa densă îi împiedica mișcările, și Sherlock reuși să se desprindă din strânsoare, împingând tare cu brațele și cu picioarele. Dar apoi, când încercă să scape, apa îi încetini și lui mișcările, astfel că șarpele reuși să își înfășoare din nou inelele în jurul lui și să-și întețească strânsoarea. Și visul o ținu tot așa, cu el încercând la nesfârșit să scape și cu șarpele luptându-se la nesfârșit să-l prindă.

Când se trezi, într-un final, avea senzația că zăcuse trei zile. Gura și gâtul îi erau uscate, și limba i se lipi de cerul gurii atunci când și-l atinse. Pe deasupra, era și mort de foame.

După o vreme, se simți suficient de puternic încât să se ridice în capul oaselor fără să i se facă rău. Și ceea ce văzu îi alungă pe dată și setea, și foamea, și greața.

Era întins într-un pat cu patru stâlpi și un baldachin brodat. Pernele erau moi, umplute cu fulgi, și camera era lambrisată cu stejar. Scândurile de pe jos erau lăcuite și acoperite cu covoare cu modele minunate.

Era aceeași cameră în care se trezise după ce fusese lăsat inconștient de meciul de box de la bâlci; în casa de la periferia orașului Farnham.

Dar cum se putea una ca asta? Baronul Maupertuis își abandonase conacul, lăsându-l gol. Cu siguranță, nu se întorsese atât de repede, nu? De ce ar fi făcut-o?

Sherlock se dădu jos din pat. Își trecu o mână peste față și simți, uimit, ceva uscat în jurul nasului și al gurii. Frecă locul, îndepărtând substanța aceea de pe piele, și apoi se uită la degete. Erau acoperite de fire din ceva negru. Își frecă degetele, observând surprins că firele erau ușor lipicioase.

Își aminti de cârpa care îi fusese pusă pe gură. Vreo substanță chimică? Un drog care să îl adoarmă? Părea posibil.

Și Virginia! Un val brusc de furie îi îndepărtă și ultimele rămășițe de somn și de greață din sânge. Ce se întâmplase cu Virginia? Dacă îi făcuse rău cineva, avea să...

Avea să ce? Să-i omoare? Nu era în postura potrivită să facă asta în acel moment.

Trebuia să adune informații. Să afle ce se petrecea și de ce. Doar atunci avea să poată reacționa.

Se duse către perdele și le trase la o parte, așteptându-se să vadă pământul roșiatic uscat și sutele de stupi pe care îi zărise ultima oară când fusese în camera asta, dar priveliștea îl făcu să se dea înapoi surprins.

La o distanță mică de casă se afla o plajă cu nisip cenușiu lins de valuri înspumate, care se întindeau până la orizontul

drept, ca trasat cu rigla. Cerul era de un albastru strălucitor. Undeva în zare, Sherlock zări pânze de corabie.

Închise ochii o clipă și se gândi. Oare avea halucinații? Era posibil, bănui el, dar visul despre șarpe și despre apa ca melasa fusese afectat de o senzație ilogică, bizară, care, privind înapoi, însemnase că știa cumva că visa, pe când momentul de față era bine definit și rațional.

Oare imaginea de dincolo de fereastră era doar o pictură perfect executată, care dădea impresia unei plaje, a unei mări și a unui cer albastru, însă erau doar pete de culoare pe o pânză sau pe un placaj? Deschise ochii din nou și privi. În depărtare, dând rotocoale deasupra crestelor valurilor, erau forme mici ca niște „v"-uri, care se mișcau în timp ce le privea; erau păsări de mare care zburau peste valuri. Așa ceva nu putea fi falsificat într-o pictură. Orice se afla acolo era adevărat.

Iar pe lângă Farnham nu era niciun ocean, deci concluzia logică era că nu se afla în apropiere de Farnham – probabil, nici în Anglia. Șeful de doc zisese că nava se îndrepta spre Franța. Asta ar fi explicat prezența munților. Iar camera? Ea însemna ceva foarte prozaic – și anume, că baronul Maupertuis era sclavul obișnuințelor și prefera ca locul unde trăia să nu se schimbe mai deloc, oriunde s-ar fi aflat. Presupunând că acel conac de lângă Farnham nu era casa lui părintească, probabil îl rearanjase și îl redecorase ca să arate ca acest loc pe care îl considera „acasă". Care putea foarte bine să fie acest... *chateau*[1] franțuzesc? Parcă așa se numea, nu?

Simțindu-se ciudat de mulțumit de sine însuși pentru că își dăduse seama de un lucru care bănuia că era menit să îl

[1] În limba franceză, în original, „castel" (n.tr.)

nedumerească și să îl intimideze, nici măcar nu se întoarse când încuietoarea de la ușa dormitorului zvâcni și ușa se deschise larg. Știa deja ce urma să vadă – doi valeți cu pantaloni strâmți negri, ciorapi negri, veste negre și jachete de catifea scurte și negre și cu măști negre de catifea. Exact ca data trecută. Numără în gând până la zece și apoi se întoarse. Avusese dreptate în parte – cei doi valeți care stăteau în prag erau amândoi îmbrăcați așa cum își amintea –, dar un al treilea individ se afla alături de ei în prag. De fapt, aproape că umplea cadrul ușii, atât era de masiv. Avea brațele la fel de groase ca picioarele unui bărbat obișnuit, iar membrele inferioare semănau cu niște trunchiuri de copac. Palmele lui aveau forma și mărimea unor lopeți, însă craniul lui atrăgea atenția mai mult decât orice. Era chel, dar scalpul era plin de atât de multe cicatrice care se întretăiau, că, la prima vedere, părea să aibă un cap plin de păr. Purta o haină lungă din piele maronie peste un costum gri, prost făcut, iar croiala hainei și dimensiunea ei îl făceau să pară și mai mare.

– Baronul vrea să te vadă, îl anunță, cu un glas ce te făcea să te gândești la scrâșnetul a două pietre de moară frecate una de alta.

– Și dacă eu nu vreau să îl văd pe baron? replică Sherlock pe un ton calm.

Cei doi valeți schimbară o privire, dar omul cu cicatrice clătină ușor din cap.

– Baronul primește ceea ce dorește. Nu mai contează alte păreri în afară de a lui.

– Și dacă refuz să merg cu voi?

– Atunci te luăm pe sus și te ducem acolo.

Sherlock știa că se purta copilărește, dar voia să le arate că nu e un prizonier pasiv, că avea și el un cuvânt de spus.

– Și dacă mă țin de cadrul ușii și nu-i dau drumul deloc?

– Atunci îți rupem degetele și te luăm oricum. Bărbatul zâmbi, dar fără urmă de veselie. Doar își dezvălui dinții, ca un tigru gata de atac. Baronul nu are nevoie decât de o parte din tine ca să-i răspunzi la întrebări. Asta înseamnă capul tău, ca să ai creier să gândească și gură să se miște, și pieptul, ca să ai plămâni cu care să respiri ca să rămâi în viață. Tot restul e opțional. E alegerea ta.

Sherlock rămăsese nemișcat o clipă, doar ca să le arate că știa că avea de ales și că își exercita acest drept, apoi se duse către ușă. Bărbatul cu cicatrice nu se clinti până când Sherlock nu fu suficient de aproape cât să se izbească de pieptul lui; abia atunci se dădu într-o parte, pentru ca Sherlock să poată trece dincolo de pragul ușii.

– Mă numesc domnul Surd, vorbi în timp ce el și valeții îl urmau pe Sherlock pe hol. Sunt servitorul baronului și om bun la toate. Orice vrea el să fie făcut eu fac. Dacă vrea un pahar de vin de Madeira, e datoria mea să i-l torn. Dacă își dorește capul tău pe un platou, e datoria mea să îl tai și să i-l livrez. Nu e o plăcere, nici o sarcină apăsătoare. Doar o datorie. Mă înțelegi?

– Înțeleg, zise Sherlock. Tu mânuiai biciul data trecută când l-am cunoscut pe baron, nu-i așa? În întuneric.

– Doar o datorie, repetă bărbatul cu cicatrice. Dar îmi place treaba bine făcută.

Holul de la etaj era exact așa cum și-l amintea din casa din Farnham, la fel și scările care coborau spre holul principal. Sherlock se strădui să se abțină să nu se uite după urmele de

copite pe care el și Matty le lăsaseră când evadaseră. Nu era aceeași casă. Era altă casă, doar că arăta identic cu prima.

Virginia stătea în fața ușii dincolo de care, își aminti Sherlock, îi aștepta baronul Maupertuis. Doi valeți mascați se postară în spatele ei, lângă un dulap masiv din lemn de tec.

– Ești teafără? o întrebă el.

– Am avut niște vise ciudate. O călăream pe Sandia, dar era sălbatică și nu o puteam controla. Călăream la nesfârșit, printr-un peisaj care se topea de câte ori te uitai la el.

Se scutură ca să scape de amintirea visului.

– Și tu?

– Șerpi, o informă el succint.

– Ce era chestia aia cu care ne-au drogat? Parcă sunt beată.

– Cred că era laudanum – morfină dizolvată în alcool. Mama și tata îi dădeau surorii mele. Am recunoscut mirosul. E făcut din maci.

– Din maci? întrebă Virginia. Nu mi-au plăcut niciodată macii. Sunt niște flori foarte macabre.

Domnul Surd trecu de ei și deschise ușa încăperii în care îi aștepta baronul, făcându-le semn să intre.

Locul era cufundat în întuneric, la fel ca data trecută. De o parte a mesei imense erau două scaune, iar cealaltă jumătate era în întuneric total. Draperii negre și grele acopereau ferestrele, împiedicând lumina soarelui să intre în cameră, iar pereții, atât cât putu întrezări Sherlock, erau acoperiți cu săbii și cu scuturi. Lângă un perete, băiatul observă o armură completă care ținea o sabie și care fusese aranjată astfel încât să pară că era un cavaler înăuntru.

Domnul Surd le făcu semn să ia loc. Sherlock se gândi să refuze, dar văzu în ochii servitorului ceva ce-i spunea că acesta

se aștepta să reacționeze astfel și chiar voia ca el să se poarte așa, doar ca să îi poată aplica o corecție dureroasă și definitivă, ca să se asigure că băiatul se supunea. Așa că se așeză, iar Virginia luă și ea loc lângă el.

Domnul Surd și cei patru valeți se pierdură în întunericul din celălalt capăt al încăperii.

Se lăsă liniștea o vreme, în afară de scârțâitul slab al frânghiilor și al lemnului supus la efort pe care Sherlock îl auzise și data trecută.

Apoi se auzi un glas șoptit, ca frunzele uscate care foșnesc în vânt:

– Continui să te amesteci în planurile mele, deși ești doar un copil. Am fost obligat să îmi abandonez una dintre case din cauza ta.

– Mi se pare că îți place să ai case construite și decorate la fel, replică Sherlock. De ce? Preferi ca lucrurile să fie neschimbate?

Urmă o liniște dușmănoasă, și Sherlock se aștepta în orice moment să simtă vârful biciului lovind din întuneric și tăind în carne vie, dar, într-un sfârșit, glasul se auzi din nou:

– Odată ce găsesc ceva care îmi place, nu văd de ce trebuie să suport altceva. Aranjamentul și mobilierul unei case, un sistem de guvernare... După ce descopăr ceva care funcționează, îl vreau reprodus, pentru ca lucrurile să fie la fel oriunde merg. Mi se pare... reconfortant.

– Și de aceea îți pui valeții să poarte măști negre, pentru că în felul acesta poți crede că sunt aceiași, oriunde s-ar întâmpla să te afli.

– Foarte perspicace.

– Și acum unde suntem, în Franța?

– Ai recunoscut peisajul? Da, această casă se află în Franța. Ați fost amândoi ținuți adormiți pe navă în timpul traversării spre Franța și în trăsura care v-a adus aici.

– Dar domnul Surd? continuă Sherlock. El e numai unul.

– Domnul Surd este de neînlocuit. Merge cu mine, oriunde m-aș duce.

– Tu *ești* baronul Maupertuis, nu-i așa?

– Din nou, mă surprinzi. Nu credeam că numele meu e atât de cunoscut.

– Eu... l-am dedus din dovezi.

– Foarte inteligent. Într-adevăr, foarte inteligent. Te felicit pentru perspicacitatea ta. Și ce altceva ai mai dedus?

Virginia își puse o mână peste a lui ca să-l avertizeze, dar Sherlock se simțea cuprins de o mândrie înfloritoare pentru că făcuse acele investigații, descoperise unele fapte și pentru că începea să dea de cap complotului. Și, își zise el în sinea lui, era important ca Maupertuis să afle că planurile sale nu mai erau secrete.

– Crești albine și știu că sunt o specie străină, mai agresivă decât orice albină europeană. Asta înseamnă că nu le ții pentru miere, ci pentru înțepăturile lor. Vrei să omori ori să rănești oameni.

Mintea îi lucra acum cu repeziciune, aranjând faptele în tipare pe care până atunci doar le bănuise. Amyus Crowe voia să îl învețe, să îl antreneze, dar baronul Maupertuis îl lua în serios. Baronul asculta deducțiile lui Sherlock de parcă ele chiar însemnau ceva, nu ca și cum ar fi fost doar răspunsuri ipotetice la probleme inventate, precum cea cu iepurii și cu vulpile.

–Ai avut și o fabrică în care se producea îmbrăcăminte – uniforme militare, cred.

Se opri o secundă. Era ceva acolo ce nu putea pricepe, o destinație logică importantă, către care făcuse toți pașii în afară de ultimul, care solicita un salt intuitiv.

–Angajatul tău – cred că se numea Wint – a furat niște haine și le-a dus acasă la el. A fost atacat de albine. Un alt bărbat care muncea pe moșia unchiului meu ca grădinar lucrase și el înainte la o fabrică de haine din Farnham, tot pentru tine, presupun. Și el a fost omorât de albine. Dorise și el haine pentru folosul propriu? Le furase de la tine? Ceața din minte care îi acoperise destinația logică finală începu să se ridice de-acum, și el continuă triumfător: Deci ceva în legătură cu hainele le provoacă pe albine să atace. În cutiile sau lăzile lor nu reprezintă un pericol, dar, când oamenii le poartă... albinele sunt atrase de ele și îi înțeapă pe cei care le poartă.

Mâna Virginiei se încleștase puternic peste a lui, dar Sherlock o ignoră.

–Cei de la depozitul din Rotherhithe vorbeau despre expedierea cutiilor la Ripon, Colchester și Aldershot. Toate sunt baze ale armatei. Deci, dacă hainele sunt livrate la baze militare, atunci probabil că sunt uniforme. Ce-ai făcut? Ai obținut vreun contract guvernamental ca să furnizezi uniforme armatei britanice? Soldații își vor îmbrăca noile uniforme, probabil când se vor pregăti să navigheze spre India, și atunci...

Gândurile lui Sherlock alergaseră înaintea lui, dar brusc se sincroniză cu ele. Tatăl lui. Aldershot. India. Uniforme.

–Și atunci eliberezi albinele, și ele atacă fiecare soldat, subaltern și ofițer din armata britanică, șopti el, îngrozit de locul unde îl dusese logica.

– Mii de morți, toate petrecute în mod misterios și inevitabil, șopti baronul din întunecimea din cealaltă parte a mesei. O lovitură demoralizatoare direcționată către inima Imperiului Britanic și provocată de umila albină – sursa de miere pentru mii de ceaiuri de duminică după-amiază. Ironia este... emoționantă.

– Dar de ce? Mintea lui Sherlock era plină de imagini ale tatălui său, cu fața umflată și acoperită cu buboaie, căzând și sufocându-se în timp ce albinele îl înțepau, iar și iar.

– De ce? Vocea baronului nu devenise mai puternică, dar se încărcase brusc de o răutate pe care n-o simțise până acum. De ce? Pentru că țărișoara ta jalnică are iluzii de grandoare care au făcut-o să cucerească jumătate de lume. Ar fi greu să găsești o țară mai mică decât Anglia. Sunteți doar o împunsătură de ac pe o hartă. Pe orice glob din lume, cartografii nu pot scrie cuvântul Anglia între granițele insulei, așa e de mică. Și totuși, voi aveți aroganța, cutezanța și convingerea nesimțită să credeți că lumea e acolo ca s-o conduceți voi cu bunăvoință. Și lumea s-a culcat pe o ureche și vă lasă s-o faceți! Uimitor! Dar sunt oameni pe lumea asta, oameni de arme, care nu vor permite instinctelor voastre dezmățate și prădătoare să mai continue. Granițele Imperiului Britanic trebuie împinse înapoi, măcar pentru ca alte țări să aibă loc de respirat, loc de trăit. Eu... reprezint... un grup format din acești oameni. Germani, francezi, americani, ruși; toți s-au unit ca să vă reteze ambițiile teritoriale. Nu vă veți odihni până când roșul Imperiului Britanic nu se va revărsa peste harta lumii[1]; noi nu

[1] Pe hărțile vechi, țările care făceau parte din Imperiul Britanic erau colorate cu roșu (n.tr.)

ne vom odihni până când nu va fi șters de peste tot, în afară de insulița voastră amărâtă. Făcu o pauză. Și poate în afară de Hondurasul Britanic[1], din America de Sud. Puteți păstra Hondurasul Britanic.

– Deci plănuiești să distrugi armata britanică dintr-o singură lovitură.

– Nu neapărat o singură lovitură, ci mai mult o boală progresivă, care lovește exclusiv soldații. Albinele, așa cum știi deja, sunt neobișnuit de agresive și de teritoriale. Au fost crescute să fie agresive și se înmulțesc cu rapiditate, să știi. Substanța contaminantă în care am îmbibat uniformele se va absorbi în trupurile soldaților și va fi transpirată de pielea lor. Dacă îi simt mirosul, albinele vor ataca imediat. După ce albinele vor fi eliberate din noile lor case, își vor croi drum prin toată Marea Britanie în câteva luni și vor înțepa mortal toți soldații din calea lor. Vom mai crește altele în locuri secrete din Europa pentru următoarea etapă a atacului. Teroarea, frica, simpla panică vor fi cei mai eficienți aliați ai noștri. O boală misterioasă, care va ataca soldații. Și Marea Britanie va fi redusă la poziția pe care o merită: o națiune de mâna a treia.

– Dar cei doi care au murit, angajatul tău și grădinarul unchiului meu? Ei nu făceau parte din complot?

Din întuneric se auziră un foșnet și un scârțâit, de parcă baronul Maupertuis ridica din umeri. Sau era făcut să ridice din umeri.

– Știam că unii dintre muncitori fură uniforme, dar i-am lăsat în pace. Asta a fost greșeala mea. Unul dintre stupi a fost lovit de un cal, și albinele au scăpat. Au devenit mortale,

[1] În prezent, Belize, națiune de sine stătătoare (n.tr.)

sălbatice și, când au simțit mirosul substanței contaminante de pe uniformele furate, au atacat. Domnul Surd a fost nevoit să recupereze matca și să ademenească înapoi albinele care au supraviețuit. O misiune foarte curajoasă.

– Mi-am făcut doar datoria, se auzi vocea servitorului din capătul încăperii.

Deși înțelesese cam cum stătea treaba, insolența fără margini a complotului îl lăsă pe Sherlock fără suflare. Și, oricât de îngrozitor era, nu găsea niciun cusur evident. Dacă albinele erau atât de agresive pe cât spunea Maupertuis și dacă uniformele erau distribuite atât de eficient pe cât intenționa, atunci avea să funcționeze. *Avea* să funcționeze.

– Fratele meu te va opri, replică Sherlock calm.

Era ultima lui speranță.

– Fratele tău?

– Fratele meu.

Se auzi o șoaptă în întuneric. Părea vocea aspră a domnului Surd.

– A, rosti Maupertuis cu glasul lui subțire și uscat, numele tău e Sherlock Holmes. Fratele tău trebuie să fie Mycroft Holmes. Un tip inteligent. L-am marcat deja ca fiind de interes pentru grupul nostru. Se pare că îi semeni.

– Deja i-am trimis o telegramă și l-am anunțat ce se petrece, zise Sherlock cât de calm reuși.

– Nu, îl corectă baronul, n-ai făcut-o. Dacă ai fi făcut-o, nu ar fi fost necesar să vii tu să-mi verifici nava. Mycroft Holmes și-ar fi trimis agenții să facă treaba asta.

„Agenții?“ Sherlock își dădu brusc seama cât de puternic era fratele lui.

Din capătul camerei se mai auziră alte șoapte.

– Va trebui să îl lichidăm pe fratele tău, oricum, continuă baronul Maupertuis. Dacă inteligența ta e un indiciu cu privire la a lui, atunci e posibil ca el să reușească să își dea seama de planurile noastre și să încerce să le zădărnicească. Amândoi veți muri în aceeași săptămână, dacă e posibil chiar în aceeași zi. La aceeași oră, dacă pot aranja asta, pentru că sunt un om care apreciază ordinea. Și părinții voștri vor economisi bani, organizând doar o singură ceremonie de înmormântare.

Deodată, pe Sherlock îl lovi impactul propriei aroganțe. Pentru că dezlegase cu mândrie tot acel teribil complot și își demonstrase istețimea în fața baronului Maupertuis, iar apoi, mai rău, pentru că se lăudase cu fratele cel important, Sherlock îl condamnase și pe acesta la moarte.

– Cred că mi-ai spus tot ce știi, continuă Maupertuis, și sunt surprins de câte lucruri ai aflat. Evident, trebuie să fim mai secretoși pe viitor. Mulțumesc pentru asta.

– De ce Londra? întrebă Sherlock în grabă, simțind că se apropiau de sfârșitul întrevederii și că viața lui și a Virginiei se scurtau cu repeziciune. De ce ai mutat stupii la Londra înainte să-i expediezi aici, nu la Portsmouth sau la Southampton?

– Evadarea voastră ne-a forțat să ne mutăm mai devreme decât plănuisem, șopti Maupertuis. Nu era nicio dană disponibilă în Portsmouth sau în Southampton, și nava aceasta aștepta în Londra instrucțiunile de a se pune în mișcare. A fost o măsură ineficientă, dar inevitabilă să mut stupii la Londra. Și, cu asta, ai încetat să îmi mai fii util – și tu, și fata de lângă tine. Intenționasem să îi amenințe viața ca să te forțez să vorbești, dar văd că nu a fost nevoie. Cred că ar fi fost problematic să te fac să taci.

Sherlock se întoarse spre Virginia, simțind cum se îmbujora de rușine, dar ea îi zâmbea.

– I-ai oprit să mă tortureze, șopti ea. Mulțumesc.

– Cu plăcere, răspunse băiatul automat, nefiind prea sigur însă că avea vreun merit pentru asta.

– Domnule Surd, răsună șoapta baronului Maupertuis din întuneric. Deși era foarte înceată, vocea lui ajungea în fiecare colț al camerei. Era o voce obișnuită să comande. Trebuie să ne grăbim planurile. Dă ordinul! Eliberați albinele! Până își găsesc ele drumul spre insulă și se împrăștie prin țară, uniformele vor fi distribuite. Și atunci va domni haosul!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Vorbele baronului răsunară glacial în încăpere. Din întuneric, se auzi un foșnet când un servitor plecă să transmită ordinele. Sherlock se uită la Virginia. Era palidă la față, dar gura îi era încleștată într-o linie hotărâtă. Se întinse să o strângă de mână. Ea îi zâmbi slab.

Optimismul ei îi dădu lui Sherlock curajul să continue.

– E un plan grandios, se adresă el întunericului, dar nu va funcționa.

O clipă, se lăsă liniștea, întreruptă doar de zgomotul ciudat și scârțâitor pe care Sherlock și-l amintea din casa din Farnham, ca sunetul scos de velatura umedă a unei nave în care suflă cu putere vântul, combinat cu sunetul scos de carena vasului care se ridică și coboară pe valuri.

– Pari foarte sigur de tine însuți, se auzi vocea baronului. Pentru un copil.

– Gândește-te! Doar pentru că doi oameni au murit, ca rezultat al uneltirilor tale, nu înseamnă că planul tău e infailibil. Tot felul de lucruri ar putea spăla chimicalele din uniforme, de

exemplu. Nu știi că în Anglia plouă? Plouă foarte mult. Unii dintre soldați vor da uniformele la spălat înainte să ajungă albinele la ele. Mai ales ofițerii.

Începea să prindă curaj, iar mintea îi zbârnâia de idei care să îi dovedească lui Maupertuis că planul lui colosal era sortit eșecului.

– Unii dintre soldați ar putea să prefere să își păstreze vechile uniforme ori îi vor cere croitorului regimentului să le facă unele noi, în loc să le folosească pe cele pe care le-ați trimis voi. Nu știu cum se întâmplă în Franța, în Germania și în Rusia, dar oamenilor din Anglia nu le place să li se spună ce să facă și ce să îmbrace. Găsesc tot felul de căi să evite genul acesta de ordine.

– Și ce să mai spun de albine? adăugă Virginia pe neașteptate. Câte dintre ele vor ajunge cu adevărat pe insulă? De câte aveți nevoie ca să acoperiți toate acele zonele unde sunt încartiruiți soldații? Aveți suficiente? Și ce se întâmplă dacă dă frigul și albinele mor sau dacă există ceva în Anglia care mănâncă albinele, sau dacă se stabilesc undeva, își construiesc un stup și devin parte din ordinea firească a lucrurilor? E posibil ca ele să ajungă să se împerecheze cu albinele locale, cu albinele englezești, și să piardă toată agresivitatea pe care se bazează planul tău.

– Toți acești factori au fost luați în calcul, hârâi vocea uscată ca praful a baronului, dar lui Sherlock i se păru că, pentru prima dată, părea nesigur. Și ce dacă unele uniforme sunt spălate și unele albine mor? Multe dintre atacuri vor fi încununate de succes, vă asigur. Moartea se va răspândi peste tot. Armata britanică va fi paralizată de teamă. *Paralizată.*

– Tu nu înțelegi cum gândesc englezii, nu-i așa? îl ironiză Sherlock.

Mintea îi fugise înapoi la lecțiile de la școală, la ce citise în ziare, ghemuit în scaunul din biroul tatălui său, și la ce auzise de la fratele său, Mycroft.

– Ai auzit vreodată de Atacul cavaleriei ușoare?

Sunetul scârțâitor din întuneric încetă brusc. Sherlock avu dintr-odată senzația că multe urechi ascultau cu mare atenție ceea ce spunea el.

– O, da, șuieră baronul. Am auzit de Atacul cavaleriei ușoare.

– În 1854, continuă însă nestingherit Sherlock, în Războiul din Crimeea, soldaților din regimentele 4 și 13 cavalerie ușoară, 17 lăncieri, și 8 și 11 husari li s-a ordonat să atace liniile rusești, în timpul Bătăliei de la Balaklava. Au șarjat într-o vale în care aveau tunuri rusești de fiecare parte și în fața lor, dar au continuat să înainteze. Au urmat ordinele, fără să se panicheze și fără să se revolte. Nu vreau să spun că supunerea oarbă este un lucru bun, dar disciplina este inoculată în soldatul britanic ca un drug de fier înfipt în coloana vertebrală. Știu asta pentru că tata e ofițer. Ei nu se panichează. Niciodată. Nu, chiar dacă vor avea loc decese, vor fi tratate ca o epidemie de varicelă sau de holeră. Nu înțelegi? *Le vor ignora*. Asta fac britanicii. De asta Imperiul Britanic e atât de răspândit și de puternic. *Pur și simplu, ignorăm lucrurile care nu ne plac.*

– Vorbești bine, replică baronul, dar nu te cred. E clar că tu vrei să crezi că imperiul vostru e construit pe fundații solide, dar te înșeli. Fundațiile sunt putrede, și edificiul se va prăbuși dacă este clătinat destul de tare. Tu vrei să crezi că mâine va fi la fel ca ieri, dar nu va fi. Lumea se va schimba, și balanța puterii se va înclina în favoarea asociaților mei din Liga Paradol.

Liga Paradol? Ce era asta? În timp ce Maupertuis vorbea, Sherlock își întipări în minte acel nume; putea fi o scăpare importantă, despre care Mycroft va vrea să știe.

Presupunând că urma să mai aibă ocazia să-și revadă fratele.

– Tu vrei să crezi că fratele tău va continua să fie un om important în Guvernul Britanic, zise Maupertuis, dar nu va fi așa. Și el, la fel ca toți ceilalți colegi ai lui, va fi măturat de valul istoriei. Când țărișoara voastră arogantă va fi doar o provincie a unei superputeri europene care va rivaliza cu America în dimensiune și putere, atunci Mycroft Holmes și clica lui vor fi doar niște trepăduși în plus. Genul acela de oameni nu va fi necesar în noua ordine mondială. Vor fi la mila ghilotinei sau a ștreangului. Nu vor supraviețui.

Vocea lui Maupertuis coborâse până la un șuierat abia audibil, atât de mult se lăsase dus de val de diatriba lui veninoasă la adresa unei țări și a unui popor pe care le ura atât de mult. De ce ura cu așa putere Marea Britanie? Sherlock începu să se întrebe ce ar funcționa mai bine: să discute rațional ori să facă apel la sentimentele baronului, provocându-l? Oricum ar fi acționat, rezultatul era nesigur. Cel mai probabil, amândoi aveau să moară.

– E nebun, auzi glasul Virginiei, încet, dar hotărât. Nebun de legat. Planul lui e evident țăcănit, și rezultatul pe care și-l dorește e imposibil. Îi place sau nu, Marea Britanie e o putere mondială. Nu poate să schimbe asta.

– Sunt surprins, șuieră baronul, că aperi această țară cu atâta vehemență, domnișoară.

Fata ridică imediat privirea, uimită că fusese inclusă atât de brusc în gândurile baronului.

– De ce surprins? întrebă ea. Nu-mi place să văd oameni nevinovați murind. E ceva atât de ciudat?

– Țara ta a fost sub stăpânirea Angliei timp de peste două sute de ani, replică baronul. Totul în America era condus de la Londra. Erați doar un alt comitat, ca Hampshire sau Dorset, doar că mai mare și mai departe. A trebuit să vă revoltați împotriva controlului britanic și să dați jos jugul de la Westminster.

– Și am făcut asta într-o luptă cinstită, sublinie ea. Nu cu trucuri, uneltiri și planuri secrete. Dacă trebuie să purtăm războaie, atunci să fie cinstite, curate și pe față. Ar trebui să existe reguli pentru război, la fel ca la box.

– Naivă, murmură baronul. Atât de naivă! Și fără rost. Tu și băiatul veți muri înainte să aflați că ordinea mondială la care țineți atât de mult a fost răsturnată.

– Îți place să operezi în umbră, nu? continuă fata.

Vocea ei căpătase un ton atât de intens, că Sherlock se uită la ea, întrebându-se ce punea la cale.

– Un luptător eficient lovește din umbră și apoi se ascunde din nou, pentru ca dușmanul mai mare și mai puternic să nu știe unde să lovească, șopti baronul. Așa se vor purta războaiele în viitor. Așa este posibil ca un dușman mai mic să învingă unul mai mare. Prin viclenie.

– Preferi umbrele? Atunci, să vedem cum suporți lumina soarelui, strigă ea și sări în picioare.

Sherlock simți o agitație în capătul întunecat al camerei când domnul Surd se pregătea să o atingă cu biciul său cu vârf metalic, dar Virginia țâșni într-o parte, și biciul se înfipse în spătarul scaunului de pe care tocmai se ridicase. Fata apucă draperiile din catifea neagră care acopereau toate ferestrele

și trase de ele cu putere. Sherlock auzi un sunet ca de sfâșiere când catifeaua se desprinse de pe bara de perdele, iar apoi, cu un vuiet ca al unei furtuni îndepărtate, un rând întreg de material căzu la pământ, o avalanșă moale, lăsând lumina strălucitoare a soarelui să se reverse în cameră.

Siluetele mascate și îmbrăcate în negru din cameră își protejară ochii, dar privirea lui Sherlock fu atrasă de silueta baronului, care stătea într-un scaun supradimensionat, la celălalt capăt al mesei. Era, într-adevăr, omul cu ochi rozalii și cu păr alb pe care îl văzuse în trăsura din Farnham. Se apăra de lumină, ferindu-și privirea cu o mână, în timp ce cu cealaltă scoase o pereche de ochelari cu lentile fumurii pe care și-i puse la ochii sensibili. Avea brațele subțiri și răsucite ca ramurile unui stejar bătrân, iar capul i se bălăngănea pe umeri. Purta ceva ce părea să semene cu o uniformă militară: neagră, cu fireturi aurii pe piept și la manșete. Fruntea îi era înconjurată de un soi de cadru de lemn. Capul i se îndreptă brusc, și ochii se uitară atât de urât la Sherlock din spatele lentilelor fumurii, că băiatul mai că le putu simți intensitatea. Observă că din cadrul de lemn ieșeau sfori care duceau în sus și că acele sfori se întinseseră exact în clipa când capul lui Maupertuis se îndreptase.

Domnul Surd stătea lângă baron, cu cicatricele de pe cap vinețiii în lumina soarelui, arătând ca un cuib de viermi pe o țeastă goală. Se holbă la Sherlock și la Virginia cu promisiunea morții în ochi, în timp ce-și agita biciul.

– Nu! șuieră baronul. Ai *mei* sunt!

Privirea lui Sherlock era inexorabil atrasă de trupul diform al baronului Maupertuis. Mai multe sfori erau prinse de

cadre mai mici de lemn, agățate de încheieturile și de coatele baronului, și un cadru mai mare de lemn îi cuprindea pieptul. Sfori mai groase se ridicau din cadrul de la piept și, când privirea lui Sherlock le urmări în sus, către tavanul camerei, își dădu seama că toate sforile erau atașate de o grindă masivă, asemănătoare cu un braț de macara ce atârna suspendat deasupra baronului. Capătul dinspre Sherlock al grinzii se termina cu o grindă mai mică, așezată în cruciș, acoperită cu cârlige de metal și cu roți metalice pe axe minuscule. Sforile treceau prin aceste cârlige și rotițe, și Sherlock le urmări în spate către locul unde servitori mascați, îmbrăcați în negru, țineau capetele. Erau vreo douăzeci, poate chiar treizeci de sfori, toate conectate la anumite părți din corpul baronului. În timp ce Sherlock privea, nevenindu-i să creadă, unii dintre servitori trăgeau de sfori, cu toată forța, în timp ce alții le lăsau libere pe ale lor sau doar le susțineau, fără să tragă. Și atunci baronul se ridică în picioare.

Era o marionetă: o marionetă umană, manevrată în totalitate de alții.

– Grotesc, nu-i așa? șuieră baronul.

Gura și ochii lui păreau singurele părți ale corpului care se puteau mișca singure. Mâna lui dreaptă se ridică și arătă spre corpul lui, dar mișcarea era provocată de o serie de sfori atașate la încheietură, la cot și la umăr și de sfori mai mici fixate de inelele de pe încheieturile degetelor. Toate se mișcau nu pentru că baronul voia să se miște, ci pentru că servitorii îmbrăcați în negru anticipau ceea ce ar face el dacă ar putea.

– Asta e moștenirea pe care mi-a lăsat-o Imperiul Britanic. Ai pomenit despre Atacul cavaleriei ușoare, băiete. O acțiune

obositoare și fără noimă, bazată pe ordine prost înțelese, într-un război care n-ar fi trebuit să aibă loc. Eram acolo, în ziua aceea neagră, alături de ducele de Lucan. Eu eram legătura lui cu cavaleria franceză, care se afla pe flancul stâng. Am văzut ordinele care au venit de la lordul Raglan. Știam că erau prost exprimate și că Lucan le înțelesese greșit.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock.

– Calul meu a fost prins în atac și speriat de salvele de tun. M-a aruncat din șa și m-am prăbușit la pământ în fața a sute de cai britanici. Au galopat drept peste mine. Mă îndoiesc că m-au văzut. Am simțit cum mi se rupeau oasele când copitele treceau peste mine. Picioarele, brațele, coastele, șoldurile și craniul. Fiecare os important din corp a fost fracturat, la fel ca majoritatea celor minore. Pe dinăuntru eram ca niște piese încurcate.

– Trebuia să fi murit, șopti Virginia, iar Sherlock nu era sigur că o spusese cu milă sau cu regret.

– Am fost găsit de compatrioții mei după ce britanicii au fost făcuți bucăți de tunurile rusești, continuă Maupertuis. M-au luat de pe câmpul de luptă. Mi-au îngrijit rănile. M-au reparat cât de bine au putut și mi-au ajutat oasele să se vindece, dar aveam gâtul rupt și, deși inima îmi mai bătea, nu mai puteam să-mi mișc picioarele. N-au îndrăznit să mă transporte prea departe, așa că am zăcut acolo într-un cort, în căldura duhnitoare și în frigul tăios din Crimeea timp de un an. Un *an* întreg. Și, în fiecare secundă, în fiecare minut, în fiecare oră, în fiecare zi, în fiecare săptămână și în fiecare lună în care am stat acolo, i-am blestemat pe englezi și prostia lor de a urma niște ordine, oricât de imbecile ar fi acestea.

– Tu ai ales să fii acolo, îi atrase atenția Sherlock. Tu purtai uniforma. Și tu ai supraviețuit, în timp ce sute de oameni au murit.

– Și în fiecare zi îmi doresc să fi murit cu ei. Dar trăiesc și am un scop: să înghenunchez Imperiul Britanic. Începând cu tine, copile.

În timp ce scuipa cuvintele, Maupertuis păru să plutească și ateriză ușor pe masă. Sforile de deasupra lui se încordară, trase de păpușarii îmbrăcați în negru. Un zgomot scârțâitor umplu încăperea când frânghiile și lemnul preluară povara greutății baronului. Servitorii ghiciseră, într-un mod straniu, ce voia el să facă. Sherlock presupuse că lucrau cu el de atâta timp, că știau instinctiv felul în care funcționează gândurile lui și le puteau traduce imediat în acțiune. Când tălpile lui Maupertuis atinseră masa, Sherlock sări din scaun. Lângă el, Virginia făcu la fel.

– Domnule baron! strigă domnul Surd, nu trebuie să faceți dumneavoastră asta. Lăsați-mă să-i omor eu pe copii în locul dumneavoastră.

– Nu, șuieră baronul. Nu sunt un schilod! Îi voi lichida pe mucoșii ăștia băgăcioși eu însumi! Toate lunile acelea, tot timpul acela petrecut paralizat și gândind echipamentul ăsta nu vor fi irosite. Îi voi omorî cu mâna mea! Înțelegi?

– Atunci lăsați-mă să omor fata, insistă Surd. Măcar asta să fac pentru dumneavoastră.

– Foarte bine, încuviință baronul, făcând o concesie. Atunci eu voi avea grijă de băiat.

Părând imponderabil, Maupertuis pluti către Sherlock; picioarele i se mișcau, dar abia atingeau lemnul. Întinse mâna

către Sherlock și, o secundă, băiatului i se păru că baronul îl invita pe masă, dar corzile și sârmele se încordară în interiorul mânecii de la uniforma acestuia și o lamă strălucitoare alunecă afară dintr-o teacă ascunsă de-a lungul antebrațului. Degetele sale ca niște rămurele se închiseră în jurul unor plăsele căptușite, nu neapărat controlând lama, ci mai degrabă ghidând-o.

Sherlock se dădu înapoi, către armura de lângă ușă. Înșfăcă sabia din strânsoarea zalelor, trântind carcasa la pământ.

Băiatul mai că nu simți când domnul Surd ieși din întuneric, cu biciul cu vârf metalic atârnându-i amenințător din mână; baronul sări de pe masă către el, fluturându-și sabia. Structura ca o schelă care îl susținea era pe rotile, și în spatele ei se aflau mai mulți servitori care o trăgeau, o împingeau și o învârteau. Maupertuis se putea duce în orice loc din cameră în câteva secunde, mai repede decât s-ar fi putut deplasa Sherlock.

Baronul își ridică sabia. Sherlock pară cu stângăcie, simțind cum impactul îi sfâșie mușchii din umăr. Din locul unde lamele se ciocniseră țâșniră scântei. Baronul sări în aer, spintecând cu sabia în direcția capului lui Sherlock. El se rostogoli la stânga, și lama despică spătarul scaunului pe care băiatul stătuse cu câteva momente în urmă, sfărâmând lemnul și împrăștiind peste tot bucăți din el.

Sherlock privi disperat la dreapta. Virginia se dădea înapoi din fața domnului Surd, care își descolăcea biciul. Îl trimise șfichiuind înspre ea, ca un șarpe care atacă. Ea sări într-o parte, dar prea târziu. O tăietură i se ițea pe obraz. Sângele țâșni în formă de floare pe pielea ei.

Sherlock voia cu disperare să îi sară în ajutor, dar baronul ateriză fără probleme pe podea în fața lui. Sărind în picioare,

băiatul se repezi cu sabia în lateral, încercând să taie una dintre frânghiile care îl țineau pe Maupertuis în picioare, dar servitorii îmbrăcați în negru își traseră stăpânul înapoi, unde nu mai putea fi ajuns. Pe fața albă ca un craniu a baronului se așternu un rânjet disprețuitor. Ochii lui rozalii ca de șobolan păreau să strălucească triumfători. Sări, cu piciorul drept alunecând pe covor și cu brațul drept, care ținea sabia, întins înainte într-o fandare perfectă, în timp ce piciorul stâng îi susținea corpul. Sherlock auzea icnetele servitorilor din umbră, punându-și toată forța în slujba mecanismului care îl ținea pe baron în picioare. Lama se avântă spre gâtul lui. Încercă să pareze, dar picioarele i se prinseră în covorul mototolit și căzu pe spate, izbindu-se cu capul de pământ.

– Am fost cel mai bun spadasin din toată Franța! se lăudă Maupertuis. Și încă mai sunt!

Virginia scoase un țipăt, și Sherlock privi fără să vrea în direcția ei. Surd o țintuise lângă perete. Pe frunte îi mai apăruse încă o tăietură. Roșul sângelui era umbrit de arămiul părului ei strălucind în lumina soarelui ce se revărsa pe fereastra rămasă fără draperie. Sherlock încercă să se ducă înspre ea, dar sabia baronului țâșni de nicăieri, despicându-i gulerul cămășii și trasând o linie arzătoare pe pieptul lui. Se strădui să se ridice în picioare și se dădu iute înapoi, fluturând sabia în fața lui într-o încercare disperată de a bloca atacurile baronului.

Cu ajutorul mașinăriei de lemn și al frânghiilor scârțâitoare, corpul infirmului levită și zbură înspre el într-un mod în care n-ar fi reușit niciodată s-o facă un spadasin obișnuit. Baronul își ținea sabia la orizontală, ca pe o coasă. Deși pretinsese că era un spadasin talentat, ai fi zis că toate regulile scrimei

se șterseseră din mintea lui. Pur și simplu, îl ataca fără nici o logică pe Sherlock, iar brațele băiatului erau obosite de efortul de a para loviturile. Mușchii îi ardeau și tendoanele erau la fel de întinse ca niște coarde de vioară.

Ceva zbură prin aer, dincolo de capul lui Sherlock, care se întoarse să vadă despre ce era vorba. Era o mănușă de metal, care făcuse parte din armura peste care dăduse mai devreme. Virginia o ridicase și o aruncase înspre domnul Surd, care își proteja fața. Fata luă apoi o cizmă de metal și o azvârli. Vârful metalic îl lovi pe domnul Surd deasupra ochiului, și acestuia îi scăpă o înjurătură.

Băiatul se dădea în spate, în timp ce Maupertuis înainta, iar sforile de deasupra bărbatului infirm scârțâiau de efort. Cum de reușeau păpușarii îmbrăcați în negru să își coordoneze atât de bine mișcările? Maupertuis înainta la fel de bine ca un om sănătos. Mersul nu avea nici o ezitare.

Baronul își ridică sabia dincolo de urechea lui stângă și o avântă pe diagonală către capul lui Sherlock, care pară lovitura. Din locul unde cele două arme se ciocniseră, zburară scântei, ca niște insecte minuscule și strălucitoare, înțepându-i gâtul și umerii puștiului.

Nu avea scăpare. Maupertuis era un spadasin talentat, chiar dacă dezavantajat de faptul că fiecare mișcare îi era făcută de servitorii mascați. Fie servitorii aceia erau la rândul lor spadasini talentați – ceea ce Sherlock aproape că putea să creadă – fie ei și baronul se antrenaseră împreună atât de mult timp, că operau în mod instinctiv ca un singur organism, fără să fie nevoie de comunicare sau de timp de gândire. Câte mii de ore petrecuse Maupertuis antrenându-i, până ajunseseră să lucreze aproape ca o prelungire a voinței lui?

Sherlock se dădu în spate, dar cotul și umărul i se loviră de ceva tare. Peretele! Se retrăsese cât de departe putuse.

Cotul lui Maupertuis se smuci înapoi, și sabia se avântă înainte ca fulgerul. Disperat, Sherlock se dădu într-o parte, iar lama împunse gulerul jachetei și intră mai departe, în gaura dintre două blocuri de piatră. Băiatul încercă să se smulgă, dar era prins; împuns ca un fluture într-un sectar.

Se încordă, așteptând ca Maupertuis să își retragă sabia ca să îi dea lovitura finală și el să se poată lăsa în jos ca să scape, dar acesta își ridică mâna stângă. Sforile se răsuciră ca niște tendoane și ceva alunecă afară din mâneca stângă a baronului. Sherlock crezu că era un cuțit, dar avea un vârf ciudat. Părea mai degrabă un disc metalic cu marginea zimțată.

Ceva vâjâi în întunericul din spatele lui Maupertuis și rotița începu să se învârtă, împrăștiind cioburi strălucitoare de lumină în toate direcțiile. Sherlock simți curentul de aer pe față în timp ce baronul apropia tot mai mult rotița cu dinți de ferăstrău de ochiul său drept.

Îl cuprinse disperarea. El nu era un adversar pe măsura baronului. Nu putea rezista la o astfel de pedeapsă mai mult de câteva momente.

Dar trebuia s-o salveze pe Virginia.

Gândul acesta îl îndemnă să facă un ultim efort. Se răsuci, trăgându-și brațul din mâneca jachetei, și căzu pe podeaua de marmură, în timp ce discul zbârnâitor lovea peretele, săpând un șanț superficial în el și împrăștiind scântei și fragmente de piatră. Baronul scoase o înjurătură și încercă să-și smulgă sabia dintre pietre.

Sherlock se gândi că, dacă nu-l putea învinge pe Maupertuis cu calitățile lui de spadasin, atunci avea să-și folosească puterea

minții. Tot ce trebuia să facă era să descopere un singur punct slab, care să poată fi exploatat. Și trebuia să fie ceva legat de felul în care se mișca infirmul sau de cum era pus în mișcare. Asta era slăbiciunea lui. Sherlock încercă din nou să lovească sforile care îl țineau în picioare, dar baronul se aștepta la asta și bloca sabia adversarului fără efort, cu ferăstrăul circular din mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă smulgea sabia din perete.

Dând înapoi cu spatele, Sherlock fu cât pe ce să se împiedice de rămășițele scaunului pe care stătuse și care fusese făcut bucăți de sabia baronului. Lemnul zdrăngăni când îl lovi cu piciorul și un plan fragmentar începu să i se materializeze în minte. Fără să aștepte să îl analizeze pe îndelete, Sherlock se aplecă și ridică în mâna stângă cea mai mare bucată de scaun, o parte dintr-un braț, o parte din șezut și un picior sculptat. Când baronul coborî sabia spre fruntea neprotejată a băiatului, el ridică bucata de scaun. Lama baronului se înfipse adânc în lemn. Înainte ca acesta s-o poată scoate, o împinse în spate, ridicând sabia deasupra capului baronului. Dosul palmei lui Sherlock se frecă de una dintre frânghiile care îl țineau pe Maupertuis în picioare. Răsuci lemnul, aproape smulgându-i sabia din strânsoare, și îl îndesă în spatele altor câtorva frânghii, apoi îl lăsă să se răsucească la loc. Prinsă între frânghii, bucata de lemn atârna în aer, suspendată. Sherlock îi dădu drumul, apoi apucă una câte una sforile rămase și, folosindu-și toată forța, le încâlci în spatele bucății de lemn.

– Ce faci? țipă baronul, dar era prea târziu. Sforile care îl țineau erau acum încurcate, blocate de bucata de scaun din lemn. Maupertuis atârna neajutorat de ele. Servitorii din întunericul din celălalt capăt al camerei se opintiră din

răsputeri, dar în zadar. Nu reușeau să înlăture bucata de scaun dintre frânghii.

Sherlock se dădu puțin înapoi și își trecu sabia printre frânghii, retezând vreo șase sau șapte fire. Acestea zbârnâiră spre colțurile camerei, acum că nu mai erau întinse la maximum. Brațele baronului căzură, iar capul i se lăsă pe o parte.

– Vei plăti pentru asta, șuieră el.

– Trimite-mi o factură, spuse Sherlock cu calm. Se întoarse spre locul în care se afla Virginia, gata să îi sară în ajutor, dar o văzu cum aruncă în capul domnului Surd coiful de fier cu margini ascuțite al armurii. Zdrahonul căzu la podea, fără cunoștință și plin de sânge.

– Veneam să te ajut, spuse Sherlock.

– Ce ciudat, replică Virginia. Și eu la fel.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

– Slavă Domnului pentru baronul Maupertuis, șopti Sherlock sincer când trânti ușa sufrageriei în spatele lor.

Ușa nu se încuia, așa că împinse dulapul de tec aflat lângă ea. Picioarele acestuia scârțâiau pe gresie în timp ce își schimba poziția.

– De ce? se răsti Virginia, dându-i o mână de ajutor.

Dulapul alunecă în fața ușii, împiedicând-o să se deschidă. Ce a făcut el vreodată pentru noi?

Servitorii lui Maupertuis ajunseseră probabil la ușă, pentru că aceasta se întredeschise brusc și se izbi de dulap. O mai zguduiră de câteva ori, dar dulapul nu se urni.

– Îi place ca toate spațiile în care locuiește să fie la fel. Așa că știu unde se află grajdurile. Hai!

O conduse prin spatele casei către o ușă exterioară și, după ce se asigură că niciunul dintre servitorii lui Maupertuis nu era prin preajmă, se furișară amândoi pe lângă chateau și găsiră grajdurile. Judecând după poziția soarelui, era spre sfârșitul dimineții. Fuseseră ținuți drogați cel puțin o noapte, dacă nu chiar mai mult.

La fel de săritoare și de plină de inițiativă ca de obicei, Virginia se apucă să pună șeile pe doi cai.

– Ce ne facem, Sherlock? Suntem într-o țară străină! Nici măcar nu vorbim limba!

– De fapt, zise el se îmbujoră el, eu da.

– Tu ce?

– Vorbesc limba. Măcar un pic.

Ea se întoarse și se uită ciudat la el.

– Cum de...?

– Familia mea are descendență franceză din partea mamei. Ea a insistat ca noi să învățăm limba. Spunea că e moștenirea familiei noastre.

Virginia se întinse și îi atinse brațul.

– Tu nu vorbești despre ea, constată ea. Vorbești despre tatăl și despre fratele tău, dar nu și despre ea.

– Nu, întări și el, simțind un nod în gât. Se întoarse, pentru ca fata să nu-l privească în ochi. Nu vorbesc despre ea.

Virginia strânse ultima curea la cai.

– Deci, având în vedere că vorbim limba, unde ne ducem? Cerem ajutor?

– Ne îndreptăm spre coastă, propuse Sherlock. Maupertuis a dat instrucțiuni să fie eliberate albinele. Dacă nu-i oprim, o să omoare oameni. Poate nu atât de mulți cât se așteaptă ei, dar câțiva soldați britanici tot vor muri. Trebuie să îi împiedicăm să le elibereze.

– Dar...

– Fiecare lucru la timpul lui, o opri el. Hai s-o luăm spre coastă. De acolo putem să îi trimitem fratelui meu o telegramă, un semn. Orice.

Virginia încuviință.

– Atunci, sus pe cal, maestre spadasin.

El zâmbi.

– Și tu ai fost de-a dreptul minunată acolo, înăuntru.

Zâmbi și ea.

– Da, am fost, nu-i așa?

Încălecară și se depărtară de chateau chiar când începură să se audă strigăte și să sune un clopot de alarmă. Sherlock știa că în câteva clipe aveau să fie prea departe ca să mai poată fi prinși.

În cel mai apropiat sat se opriră să întrebe unde se aflau. Amândoi erau înfometați, dar nu aveau bani franțuzești, și priviră cu poftă cârnații atârnați în vitrinele prăvăliilor și pâinile, lungi cât brațele lui Sherlock, stivuite pe tăvi. Un fermier îi spuse lui Sherlock că se aflau la câțiva kilometri de Cherbourg. Le arătă direcția, și ei își continuară drumul.

Virginia se uită admirativ la el la un moment dat.

– Nu e rău, îi spuse. Călărești de parcă ai fi pe o bicicletă, nu pe o ființă vie, dar totuși... nu e rău.

Se opriră din nou, după o jumătate de oră, la marginea unei livezi de peri și își umplură buzunarele cu fructe pe care le mâncară în timp ce călăreau, cu sucul picurându-le pe bărbie. Peisajul trecea pe lângă ei, familiar și totuși diferit de cel cu care era obișnuit Sherlock în Anglia. Capul îi bubuia la fel ca ropotul copitelor cailor. Trebuia să se gândească la ce aveau de făcut odată ajunși la Cherbourg.

Când ajunseră acolo, tot nu știa.

Orașul era construit pe panta unui deal care ducea în jos, către apele albastre și strălucitoare ale unui port. Copitele cailor clămpăniră pe pietrele din pavaj și fură nevoiți să încetinească până la un pas ușor, pentru a putea trece prin mulțimea care se îngrămădea la tarabele și la dughenele ce mărgineau străzile șerpuitoare. Era o imagine care ar fi putut fi oriunde pe coasta sudică a Angliei, cu excepția hainelor și a faptului că pe tarabe se aflau tot soiul de brânzeturi.

Descălecară și, fără tragere de inimă, își lăsară caii priponiți de un gard. Cineva urma să aibă grijă de ei. Sherlock își puse cunoștințele lingvistice la grea încercare pentru a întreba unde se afla un telegraf și fu deznădăjduit să descopere că acesta se găsea doar la Paris. Cum aveau să îi dea de știre lui Mycroft?

Erau nevoiți să se îmbarce pe o navă și să se întoarcă în Anglia. Era singura lor speranță.

Găsiră biroul șefului de port și îl întrebară de vase sau de bărci care să plece în Anglia. Erau câteva, le spuse șeful portului. Parcurseră toate numele cu atenție. Patru dintre ele erau bărci ale localnicilor care duceau și aduceau mărfuri pentru piață – brânzeturi, mezeluri, ceapă. Putea să le pună o vorbă bună la căpitanii lor.

A cincea era o barcă de pescuit britanică, acostată pe neașteptate în dimineața respectivă.

Se numea Doamna Eglantine.

Auzind numele, Sherlock avu impresia că îi trântise cineva o găleată de apă rece în față. Împietri, convins că doamna Eglantine – intendenta unchilor săi – era mintea criminală din spatele întregii povești. Dar rațiunea fu mai puternică. Cineva folosea numele pentru a-i atrage atenția. Și reușise.

Doamna Eglantine era o barcă mică, ancorată de un ponton de la marginea docurilor. În jurul ei erau întinse plase de pescuit ca niște pânze de păianjen. Amyus Crowe și Matthew Arnatt îi așteptau lângă pasarelă.

Virginia alergă în brațele tatălui ei, care o ridică în aer, strângând-o la piept. Sherlock îl bătu pe Matty pe spate.

– De unde ați știut unde ne veți găsi? întrebă el. Și cum v-ați dat seama în ce țară să căutați?

– Trebuie să ții minte că eu sunt vânător de meserie, spuse Crowe. Când am văzut că nu te-ai întors la hotel și când ne-am

dat seama că și Ginny lipsea am încercat să vă refacem pașii. Am auzit de incendiul din tunelul Rotherhithe și am întrebat pe ici, pe colo. Așa am aflat că un băiat cu semnalmentele tale a fost văzut fugind de la locul incendiului. Între timp, Matty a dat de urma bărcii care a dus-o pe Ginny la docuri. Când am ajuns noi acolo, nava lui Maupertuis ridicase deja ancora, dar l-am găsit pe șeful de doc, care și-a amintit că ați fost amândoi luați la bord. Târâți la bord, a spus el. Nava plecase, dar și-a amintit că marinarii spuneau că era o călătorie scurtă peste Canalul Mânecii, către Cherbourg. Așa că am închiriat o barcă de pescuit și am venit încoace să vă căutăm. Am ajuns aici la scurt timp după vasul lui Maupertuis. Ori au navigat foarte încet, ori au mai făcut o oprire pe drum. Nu sunt sigur.

Vocea îi era la fel de fermă și de grijulie ca întotdeauna, iar cuvintele nu dezvăluiau nimic din starea lui mintală, dar lui Sherlock i se păru că arată cumva mai bătrân, mai obosit. Își ținea brațul în jurul umerilor Virginiei, trăgând-o lângă el. Ea nu părea să vrea să se desprindă.

– Am aflat că baronul are o locuință prin apropiere, și tocmai voiam să angajez niște localnici să facem o poteră, dar ați apărut voi. O încrucișare utilă de drumuri, aș spune.

– Are sens, remarcă Sherlock. Noi ne îndreptam spre cel mai apropiat port de castelul baronului Maupertuis. Evident că acolo urma să coboare ancora nava lui, așa că i-ați urmărit vasul. Erau toate șansele ca până la urmă să ajungem toți în Cherbourg, zise el și zâmbi. Singurul lucru uimitor e că ați găsit o barcă denumită după intendenta unchiului meu. Ce șanse erau?

– Se numea *Rosie Lee* înainte, spuse Crowe și zâmbi. Am presupus că un nume mai cunoscut îți va atrage atenția dacă ești prin zonă și cauți o cale de a te întoarce în Anglia. Am vrut

s-o botez *Mycroft Holmes*, dar căpitanul ei m-a informat în termeni foarte hotărâți că vapoarele și bărcile primesc nume de femei.

– Vă așteptați să evadăm din ghearele baronului?

Crowe încuviință din cap.

– Aș fi fost dezamăgit dacă n-ați fi făcut-o. Tu ești elevul meu, și Ginny e sânge din sângele meu. Ce fel de profesor aș fi dacă amândoi ați fi acceptat să fiți ținuți prizonieri fără să ripostați? Cuvintele erau jucăușe și pe chip avea un zâmbet, dar Sherlock simți că un sentiment profund de neliniște, poate chiar de frică, pusese stăpânire pe Crowe și începuse să se risipească abia în momentul apariției lor. Își întinse mâna mare și îl strânse pe băiat de umăr. Ai avut grijă de ea, adăugă el, mai încet. Îți mulțumesc pentru asta.

– Știu că pașii urmați pentru a ajunge aici au fost logici, continuă Sherlock, la fel de încet, și au dat rezultate, dar dacă nu era așa? Dacă n-am fi evadat, sau dacă am fi luat-o pe alt drum, sau voi ați fi fost la alt capăt al docului și noi la celălalt, urcându-ne în altă barcă? Ce s-ar fi întâmplat atunci?

– Atunci lucrurile s-ar fi petrecut în mod diferit, răspunse Crowe. Suntem aici pentru că lucrurile s-au întâmplat în felul în care s-au întâmplat. Logica poate aduce considerabil sorții de izbândă de partea ta, dar întotdeauna trebuie să ne bazăm și pe norocul chior. Am avut noroc de data asta. Data viitoare, – cine știe?

– Sper să nu mai fie o „dată viitoare“, replică Sherlock. Dar tot trebuie să dejucăm planurile baronului.

– Și care sunt acelea? întrebă Crowe, cu fața încrețită de mirare. Am pus cap la cap câte ceva, dar nu totul.

Repede, Sherlock și Virginia îi povestiră despre albine, despre uniformele contaminate și despre planul de a ucide o

proporție însemnată din armata britanică încartiruită în Anglia. Crowe era la fel de sceptic ca Sherlock cu privire la eficacitatea planului, dar căzu de acord că există totuși un risc și că până și o singură moarte era prea mult. Albinele trebuiau să fie oprite.

– Dar cum își pot găsi albinele drumul peste ocean către insulă și apoi către barăcile soldaților? întrebă Crowe.

– Am citit despre ele în biblioteca unchiului meu, răspunse Sherlock. Albinele sunt niște creaturi uimitoare. Pot distinge între sute de mirosuri diferite, la concentrații mult mai mici decât ar fi nevoie pentru un om, și pot călători kilometri întregi în căutarea sursei acelor mirosuri. N-aș fi surprins dacă ar reuși să treacă și oceanul. Apoi se opri, amintindu-și de ceva. Vorbea despre un fort. I-a spus angajatului său – domnul Surd – că albinele trebuie eliberate dintr-un fort. Există vreo cetate de-a lungul coastei Angliei pe care ar putea s-o folosească?

– Nu e genul acela de fort, îl întrerupse Matty Arnatt.

– La ce te referi?

– Există niște forturi care dau în Canalul Mânecii, la Southampton și Portsmouth, și pe insula Wight, ca niște insulițe, îl lămuri el. Au fost ridicate acolo în caz că ne invadează Napoleon. Majoritatea sunt părăsite acu,' pentru că n-a fost nicio invazie.

– De unde știi? întrebă Virginia.

Matty se încruntă.

– Tata a fost încartiruit în unul dintre ele, când era în Marină. Mi-a spus totul despre ele.

– Și ce te face să crezi că Maupertuis nu folosește unul dintre acele forturi? întrebă Sherlock.

– Ai spus că el urăște atât de mult Imperiul Britanic din cauza a ceea ce i s-a întâmplat. Nu are sens să folosească împotriva noastră unul dintre forturile care au fost construite ca să ne apere de francezi?

Crowe încuviință.

– Băiatul are dreptate. Și, deși nava lui a părăsit Londra cu ceva timp înainte ca eu și Matty să închiriem o barcă, au sosit la Cherbourg fix înaintea noastră. Ceea ce înseamnă că s-au oprit într-unul dintre acele forturi ca să lase albinele.

– Dar sunt o mulțime, se plânse Matty. Nu avem timp să le cercetăm pe toate.

– Nu cred că vrea ca albinele să fie nevoite să zboare prea departe, sublinie Sherlock. Căutăm fortul cel mai apropiat de coastă. Și le vrea aproape de o bază militară de dimensiuni apreciabile. Avem nevoie de o hartă a Angliei și a coastei și trebuie să tragem linii între toate forturile insulare și bazele militare britanice.

Se uită când la Amyus Crowe, când la Virginia, ale căror chipuri exprimau uimirea.

– Simplă geometrie, murmură el.

– Ce facem după ce găsim fortul? întrebă Matty.

– Am putea să ne îndreptăm spre coasta britanică, să îi trimitem un mesaj lui Mycroft Holmes, propuse Crowe. El ar putea trimite o navă a Marinei Regale înspre fort.

– E o întârziere prea mare, obiectă Sherlock. Trebuie să mergem chiar noi acolo. Acum.

Până la urmă, le făcură pe amândouă. Doamna Eglantine, cunoscută anterior drept Rosie Lee, porni din Cherbourg, în timp ce Crowe și Sherlock desenau linii pe hărți și încercau să identifice fortul. Când se apropiară de el, câteva ore mai târziu, soarele se îndrepta spre apus și coasta Angliei era o linie neagră pe fundalul unui orizont întunecat.

– Barca asta de pescuit va fi remarcată imediat, le atrase atenția Crowe. Chiar și cu pânzele strânse, vor observa

catargul, presupunând că stau de pază. Iar dacă aș fi în locul lor, aș face-o.

– Are o bărcuță cu vâsle legată într-o parte, interveni Sherlock. Am remarcat-o când ne-am urcat. Eu și Matty putem vâsli către fort. Voi mergeți către Anglia. Dați alarma.

– Dar dacă vâslesc eu înspre fort și tu, Matthew și Ginny vă îndreptați către coastă?

– Noi nu știm să navigăm, îi aminti Sherlock. Inima îi bătea cu putere în piept la gândul acțiunii pentru care se oferise voluntar, dar nu vedea altă soluție. Și, în plus, Amiralitatea și Ministerul de Război vă vor crede pe dumneavoastră, mai degrabă decât pe mine.

– Logic, recunoscu americanul fără tragere de inimă.

– Oriunde ajungeți, continuă Sherlock, dacă sunteți în apropiere de docurile Portsmouth, Chatham, Deal, Sheerness, Great Yarmouth sau Plymouth, există stații de semnalizare. Dacă le dați un mesaj, îl vor transmite în țară prin lanțul de semnalizatoare până la Amiralitate. Probabil e mai rapid decât o telegramă.

Crowe încuviință, zâmbi, apoi își întinse mâna lui mare și bătătorită și îi scutură mâna lui Sherlock.

– Ne vom revedea, le spuse, în chip de rămas -bun.

– Mă bazez pe asta, răspunse Sherlock.

Sherlock și Matty se strecurară în barcă și vâsliră cu nădejde către fort. O bărcuță cu vâsle se putea apropia fără să fie văzută, pe când o barcă de pescuit, indiferent cât de discretă, ar fi fost remarcată. Așa cum conveniseră, Crowe și Virginia continuară să navigheze către coasta engleză, de unde puteau trimite un mesaj care să alerteze guvernul.

Virginia rămase pe marginea *Doamnei Eglantine* în timp ce se îndepărta de barca băieților, privindu-l fix pe Sherlock,

care făcea fix același lucru, întrebându-se dacă avea să o revadă vreodată.

Marea gri-verzuie era schimbătoare în timp ce băieții trăgeau de vâsle. Fortul era o pată întunecată la orizont, ce nu părea că se apropie, indiferent de cât de în forță vâsleau. Sherlock simțea gust de sare pe buze. Se întreba cum de reușise din capul locului să se bage într-o asemenea aventură ciudată.

După o vreme, ridică privirea și văzu fortul la câțiva zeci de metri distanță: o masă de piatră udă, plină de alge, care părea să țâșnească din apele Canalului Mânecii. Reușiseră să se apropie de el fără să fie observați. Părea gol; abandonat. Verifică marginea crenelată a zidurilor, de unde, cu câteva decenii în urmă, soldații britanici scrutau marea, după navele de război franțuzești. Nu se vedea nimeni. Absolut nimeni.

Barca cu vâsle pluti pe ultimii metri până la silueta neagră a fortului. Se opri la baza unor trepte alunecoase care duceau în sus.

Matty legă repede frânghia de o bară ruginită de metal care fusese cimentată într-o gaură dintre pietre. Cei doi băieți o luară în sus, pe trepte. Sherlock fu cât pe ce să alunece la un moment dat, dar Matty îl prinse ca să nu cadă în apă.

– De unde știm că nu e prea târziu? întrebă prietenul lui.

– E noapte. Albinele dorm noaptea. Servitorul baronului nu a avut mai mult timp decât noi să ajungă aici. Albinele vor fi eliberate mâine-dimineață.

Când ajunseră în vârf, îngenunchează în spatele unui zid scund de piatră care înconjura partea exterioară a fortului. Despărțiturile dintre pietre erau pline de mușchi.

Sherlock examină nivelul superior – presupuse că era puntea, din punct de vedere tehnic, deși acest „vas“ nu pleca nicăieri –, dar podeaua de piatră era pustie, cu excepția unor

colaci de frânghie, a unor grămezi de iarbă de mare și a unor lăzi sfărâmate, aruncate pe ici, pe colo.

De partea cealaltă a fortului văzu flacăra neașteptată a unui chibrit luminând o față bărboasă, cu o cicatrice pe ea. Cel care conducea acest fort pusese paznici. El și Matty trebuiau să fie atenți.

Paznicul se îndepărta de ei, și Sherlock îl văzu cum intră printr-o deschizătură în puntea de piatră, care avea o balustradă de lemn în formă de „U". Probabil, era o scară ce ducea în fort. Când bărbatul dispăru din raza lor vizuală, Sherlock îl apucă pe Matty de cămașă și îl trase după el.

Avea dreptate. Un șir de trepte coborau în întuneric. Un miros de umezeală și de putregai se ridică să îi întâmpine.

– Hai, șușoti Sherlock. Să mergem!

Cei doi se furișară în jos, spre măruntaiele fortului. La început li se păruse că acolo e întuneric ca în iad, dar după câteva secunde ochii lui Sherlock se obișnuiră și reuși să distingă felinare cu petrol, prinse de perete la intervale regulate. Se aflau într-un coridor scurt care părea să se deschidă într-o cameră mai mare, mai întunecoasă, pe care lumina portocalie a felinarelor abia o lumina.

Sherlock și Matty se furișară de-a lungul coridorului către locul unde pereții se depărtau brusc. Spațiul circular care li se înfățișă ocupa probabil cea mai mare parte a nivelului la care se aflau. La fiecare câțiva metri se găseau stâlpi de piatră care susțineau acoperișul, dar ceea ce le tăie respirația fu imaginea stupilor, așezați în ordine pe dalele de piatră. Erau sute de stupi. Dacă fiecare conținea zeci de mii de albine, atunci însemna că aproape un milion de albine agresive dormeau la doar câțiva pași de ei. Simți cum îl mănâncă pielea în apropierea lor, de parcă i s-ar fi plimbat pe umeri și în jos pe șira spinării. Indiferent

dacă planul lui Maupertuis avea să funcționeze sau nu în toată Marea Britanie, prezența atâtor albine într-un singur loc era, cu siguranță, periculoasă.

– Spune-mi că nu o să-i cărăm pe toți pe scări ca să-i aruncăm peste bord, șopti Matty.

– Nu o să-i cărăm pe toți pe scări ca să-i aruncăm peste bord, îi confirmă Sherlock.

– Și atunci ce o să facem?

– Nu sunt sigur.

– Cum adică nu ești sigur?

– Adică nu m-am gândit bine încă. Toate s-au desfășurat cam în grabă.

Matthew pufni.

– Ai avut destul timp pe barca de pescuit.

– Mă gândeam la altceva.

– Mda, bombăni Matty, am observat. Preț de o clipă, nu mai spuse nimic. Le-am putea da foc, propuse apoi.

Sherlock clătină din cap.

– Uită-te cum sunt aranjate. Am putea să dăm foc la un stup sau doi, dar flăcările nu s-ar răspândi, și albinele ne-ar căsăpi între timp.

Matty privi în jur.

– Ce mănâncă ? întrebă el.

– La ce te referi?

– Suntem în Canalul Mânecii. Nu există flori prin preajmă și nu cred că algele marine fac parte din categoria florilor. Ce mănâncă albinele?

Sherlock se gândi un moment, privind în jur.

– Asta este o întrebare bună. Nu știu. Hai să aruncăm o privire, poate găsim ceva. Ne despărțim și ne întâlnim pe partea cealaltă. Ai grijă să nu te prindă.

Matty o luă la stânga, iar Sherlock se duse la dreapta. Când privi în urmă, văzu că întunericul îl înghițise deja pe Matty.

Rândurile înghesuite de stupi pe lângă care trecea formau un model aproape hipnotic. Nu vedea nicio albină – poate că întunericul le ținea închise în stupi –, dar i se păru că le aude: un bâzâit scăzut, somnolent, aproape la limita conștiinței. Observă că în diverse locuri din spațiul cavernos se aflau rame de lemn. Semănau cu șevaletele unor pictori. Unele dintre ele încadrau tăvi de lemn, altele erau goale. Sherlock se întrebă unde mai văzuse asemenea tăvi. I se păreau cunoscute.

O siluetă grotescă apăru din întuneric: un bărbat îmbrăcat într-o salopetă din pânză de sac, care îl cuprindea cu totul, cu fața acoperită de o glugă de muselină ținută la distanță de chip cu ajutorul unor bețe de bambus. Era aplecat peste o cutie mare – una dintre cele pe care Sherlock le văzu aliniate de-a lungul acestei porțiuni de perete curbat care delimita spațiul. Bărbatul se îndreptă, ținând în mână o tavă, ca acelea încadrate de ramele ca niște șevalete împrăștiate prin încăpere, și se duse către stupi. O ceață fină părea să se ridice din tavă în timp ce Sherlock îl privea mergând.

Își aduse aminte chiar în clipa când bărbatul în salopeta de apicultor ajunse la o ramă și fixă tava în ea. Îi văzuse pe apicultorii îmbrăcați în aceleași salopete la conacul baronului Maupertuis de lângă Farnham, când scoteau tăvi similare de sub stupi. Și atunci a pus totul cap la cap – tăvile, praful cețos care se ridica din ele, gheața pe care vlăjganul Denny o descărcase din tren la Farnham și întrebarea lui Matty despre alimentația albinelor în absența florilor. Totul avea logică! Albinele recoltau polenul din flori, îl depozitau pe perii fini de pe picioarele lor până când ajungeau la stup și apoi îl mâncau. Dacă pui o tavă sub stup și creezi un fel de „poartă“ prin care

ele să intre în stup, atunci poți să îndepărtezi puțin din polenul de pe picioarele lor și să-l colectezi în tăvi special poziționate. Dacă pui tăvile pe gheață, atunci poți depozita polenul pentru când ai nevoie de el; de exemplu, pentru când albinele sunt ținute într-un loc unde nu există flori. Dacă împrăștii tăvile împrejur, atunci albinele vor recolta polenul de pe ele, fără să își dea seama că recoltează pentru a doua oară același polen.

Când gândul îi zbură la Farnham și la gară, îi veni brusc o amintire în minte: ceva ce îi spusese Matty. Ceva despre praf. Despre brutării. Scotoci prin sertărașele memoriei, încercând să-și aducă aminte cuvintele lui.

Da. Pudră. Făină. Matty vorbise despre un incendiu care se petrecuse la o brutărie unde lucrase odată. Spusese că un praf, cum e făina, e foarte inflamabil când plutește. Dacă un singur fir de făină ia foc, atunci văpaia se întinde de la fir la fir, mai repede decât poate alerga un om.

Și, dacă asta era valabil pentru făină, atunci ar putea fi valabil și pentru polen.

– Un bănuț pentru gândurile tale! hârâi o voce în spatele lui.

Sherlock se întoarse, știind deja ce avea să vadă.

Domnul Surd, servitorul credincios al baronului Maupertuis, stătea în întuneric. Cureaua de piele a biciului său îi cobora din mână și se încolăcea în jurul picioarelor.

– Nu contează, adăugă Surd, înaintând către Sherlock. Dacă baronul vrea să știe ce e în capul tău, o să-i dau capul tău, și poate să scoată el ce vrea de-acolo.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Sherlock făcu un pas în lateral. Domnul Surd se întoarse ca să îl urmărească. Vârful metalic al biciului zgâria podeaua în timp ce bărbatul se mișca.

Chipul lui Surd păstra o mască de indiferență politicoasă, dar cicatricele care îi traversau scalpul erau roșii și umflate de mânie.

– Te-a certat rău baronul? îl tachină Sherlock. Faptul că ne-ai lăsat să scăpăm sigur nu ți-a îmbunătățit reputația. Pariez că baronul se descotorosește de servitorii inutili la fel cum fac alții cu un chibrit folosit.

Chipul lui Surd rămase impasibil, dar mâna îi tresări și biciul se lansă. Sherlock își dădu capul într-o parte cu o fracțiune de secundă înainte ca vârful de metal să îi reteze urechea.

– E un truc drăguț de circ, dar există o mulțime de trucuri mai bune, continuă Sherlock, străduindu-se să își stăpânească vocea, pentru a nu-și trăda spaima. Poate că data viitoare Maupertuis va angaja un aruncător de cuțite.

Biciul țâșni din nou, și vârful lui trecu de urechea stângă a lui Sherlock cu o bufnitură care îl surzi pe moment. Crezu că îl ratase, dar o pată caldă de sânge pe gât și o durere înghețată din ce în ce mai puternică într-o parte a capului sugerau că vârful de metal îl lovise. Se împletici într-o parte, ținându-și mâna la ureche. Durerea nu era sfredelitoare, nu încă, dar voia să schimbe poziția în care se aflau și încă nu reușise.

– Fiecare ironie pe care o arunci la adresa mea e o altă bucată de carne pe care ți-o voi jupui de pe față, îl anunță Surd calm. O să mă implori să te omor, și eu o să râd. O să râd.

– Râzi cât mai poți, replică Sherlock. Poate că îl voi convinge pe baron să mă angajeze în locul tău. Cel puțin, am demonstrat că sunt mai competent decât tine.

– O să te țin în viață suficient cât să vadă fata ce-am făcut din tine, continuă Surd, de parcă Sherlock nu spusese nimic. Nici n-o să vrea să se uite la tine. O să țipe când o să te vadă. Cum o să te simți atunci, băiete? Cum o să te simți?

– Numai gura e de tine, i-o trânti Sherlock.

Mai făcu un pas în lateral. Surd se mișcă și el.

Cutiile de lemn care conțineau tăvile cu polen erau acum chiar în spatele lui Sherlock.

Întinse mâna dreaptă în spate și își lăsă degetele cercetătoare să se închidă în jurul marginii unei tăvi. Era rece de la gheața de sub ea.

– Ce faci, băiete? întrebă Surd. Crezi că e ceva aici care te va salva? Te înșeli. Te înșeli.

– Singurul lucru care mă va salva e creierul meu, zise băiatul, aducând tava în fața lui.

Din ea se vărsă polen, galben și prăfos, care îl făcu să tușească. Surd lovi din nou cu biciul, țintind ochiul drept, dar

puștiul ridică tava ca un scut și biciul se încolăci în jurul ei, iar vârful de metal se afundă în lemn și rămase acolo. Sherlock trase cu putere, smulse mânerul biciului din strânsoarea lui Surd, rămas mut de uimire, și îl aruncă într-o parte.

Zdrahonul răcni ca un taur și se avântă înainte, cu brațele larg întinse. Sherlock apucă o altă tavă din cutie și o sparse în capul lui. Bărbatul se dădu înapoi, învăluit de praful galben înecăcios. Dacă avea să supraviețuiască, atunci urma să aibă și mai multe cicatrice pe scalp.

Desigur, dacă Surd avea să supraviețuiască, atunci probabil că Sherlock avea să fie un om mort.

Făcu un pas în față și îl apucă pe servitor de urechi. Își ridică genunchiul și îl pocni cu el în față. Nasul lui Surd se sparse cu un pocnet la fel de puternic precum unul făcut cu biciul lui. Omul se împletici înapoi, cu sângele curgându-i pe gură și pe bărbie.

Înainte ca Surd să-l atace din nou, Sherlock înhăță biciul de pe podea și trase vârful de metal din tava de lemn, descâlcind cureaua de piele. Când atacatorul, ca un nebun furios, năvăli din norul de polen către Sherlock, acesta pocni din bici. Nu mai folosise niciodată așa ceva, dar îl văzuse pe Surd și învățase cum s-o facă. Biciul se descolăci către vlăjganul cel chel, și vârful de metal îi spintecă pieptul. Lovitura îl aruncă în spate.

Și nimeri fix într-unul dintre stupi.

Acesta căzu, și Surd se prăbuși *în* el. Șipcile de lemn se sparseră când stupul și Surd atinseră podeaua de piatră în același timp, acoperindu-l cu căptușeala lipicioasă și cerată din interior.

Și cu albine. Mii de albine.

Îi înveliră fața, ca o cagulă vie, strecurându-i-se în nas, în gură și în urechi, înțepându-l pe oriunde ajungeau. Omul țipa:

un sunet slab, șuierător, care se tot accentua. Se rostogoli, încercând să zdrobească albinele, dar nu reuși decât să mai doboare încă un stup.

În câteva momente, domnul Surd dispăru cu totul sub o mare de insecte care îi înțepau fiecare centimetru pătrat de piele pe care îl găseau. Țipetele îi erau înăbușite de albinele care îi intrau în gură.

Sherlock se dădu înapoi, îngrozit. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Se luptase pentru viața lui, dar ce i se întâmpla acum lui Surd era atât de groaznic, că i se făcu rău. Omorâse un om.

– Nu te pot lăsa singur nicio clipă, nu? se auzi glasul lui Matty din spatele lui.

– Crezi că mie îmi place să mă amestec în bătăi? replică Sherlock, conștient că vocea îi tremura, în pragul isteriei. Pur și simplu, dau peste mine.

– Ei, măcar te descurci bine, recunoscu Matty.

– Știu ce să facem, continuă Sherlock, încercând să își controleze tremurul din voce. Îi arătă norii de polen galben care se risipeau prin spațiul cavernos din interiorul fortului. În cutiile alea sunt depozitate tăvi cu polen. Trebuie să împrăștiem polen peste tot pe aici.

– De ce? se miră Matty.

– Îți amintești ce mi-ai spus despre brutăria din Farnham? întrebă Sherlock.

Privirea lui Matty se lumină când înțelese.

– M-am prins, zise el. Apoi fața i se întunecă la loc. Dar cu noi cum rămâne?

– Trebuie să oprim asta, și trebuie s-o facem acum. Noi suntem mai puțin importanți decât sutele, poate miile de oameni care vor muri dacă nu-i punem capăt.

– Chiar și așa..., spuse Matty. Rânji brusc, văzând expresia șocată a lui Sherlock. Glumeam doar. Hai să-i dăm drumul!

Împreună, scoaseră din cutiile cu gheață cât de multe tăvi de polen rece și galben reușiră și alergară cu ele pe culoarele dintre stupi, lăsând praful să se verse în nori din ce în ce mai mari în spatele lor. În zece minute, aerul era plin de firicele plutitoare și abia reușeau să vadă la trei metri în fața lor. Le era greu să respire. Sherlock îl apucă pe Matty de umăr.

– Hai să mergem!

Orbiți de norii de polen, orbecăiră după drumul către coridorul care ducea la scări, bâjbâind prin norii galbeni și încercând să nu doboare niciun stup.

Sherlock se izbi de ceva moale și fu cât pe ce să cadă. Când se uită în jos, văzu o masă umflată de carne pătată cu roșu pe care abia o recunoscu ca fiind fața domnului Surd. Ochii nu se mai vedeau în pliurile umflate ale pielii și gura îi era plină de albine moarte.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Sherlock simți un imbold puternic să îl ajute pe muribund, dar era prea târziu. Simțindu-se înghețat și îngrozit de silă, continuă să meargă.

Ajunse la un perete de piatră. La stânga sau la dreapta? Alese stânga și îl ghidă pe Matty, apucându-l de cămașă și trăgându-l după el.

I se părea că trecuseră ore întregi, dar probabil că în mai puțin de un minut găsiră coridorul. Sherlock se întoarse și se uită înapoi. Nu vedea nimic în spatele lui, în afară de un zid tulburător de praf galben, plutind în aer.

Se întinse și luă un felinar cu petrol de pe un perete de piatră al coridorului. Îl cântări în mână și se gândi la albine; erau nevinovate, doar că nu puteau să-și depășească instinctele.

Nu avea de ales.

Aruncă felinarul, care descrise un semicerc în norul de polen și dispăru. După o fracțiune de secundă, auzi zgomot de sticlă spartă când felinarul atinse podeaua de piatră.

Apoi urmă o bubuitură teribilă când polenul luă foc.

Un pumn nevăzut păru să îl lovească pe Sherlock în piept. Zbură înapoi pe coridor. I se părea că aerul din fața lui ardea și simți că îi iau foc genele și sprâncenele. Atinse pământul cu forță și se rostogoli. Matty ateriză peste el.

Coridorul din spatele lor se deschidea într-un infern de flăcări. Sherlock își acoperi gura cu palma și îl trase pe Matty pe scări spre capătul fortului. Aerul vâjâi pe lângă ei, alimentând focul de dedesubt.

Paznicii alergau încoace și încolo, urlând cuprinși de panică. Cerul era întunecat, doar o linie roșie la orizont, indicând locul unde fusese soarele. Nu îi băgară în seamă pe cei doi băieți care alergară pe lângă ei, coborâră scările până la mare și apoi se urcară în barcă.

În timp ce se îndepărtau vâslind, Sherlock privi în urmă. Tot fortul era în flăcări. Vlăjganii lui Maupertuis se aruncau în apă din vârf. Unii dintre ei luaseră foc și plonjau în mare ca niște stele căzătoare prin întuneric.

Era o imagine pe care Sherlock n-avea s-o uite niciodată.

Drumul către coasta engleză se dovedi o ceață de brațe dureroase, de piele arsă de suflul exploziei și de oboseală cruntă. Mai târziu, Sherlock avea să se întrebe cum de reușiseră el și Matty să ajungă la țărm fără să se răstoarne sau fără să se piardă pe mare.

Nu știa cum, dar Amyus Crowe își dăduse seama unde aveau să ajungă. Poate că făcuse un calcul bazându-se pe direcția valurilor și a vântului – sau poate pur și simplu ghicise. Sherlock nu știa și nici nu-i păsa. Voia doar să fie înfășurat într-o pătură și ajutat să ajungă într-un pat confortabil – și, pentru prima dată, chiar primi ceea ce își dorea.

Se trezi a doua zi dimineață în sunetul pescărușilor care zburau pe lângă fereastra dormitorului și în lumina soarelui care se reflecta în mare și trasa dungi vălurite pe tavanul camerei. Era mort de foame. Dădu la o parte așternuturile și se îmbrăcă în niște haine care nu erau ale lui, dar care aveau mărimea potrivită, stăteau pe spătarul unui scaun, așteptându-l. Coborî pe niște scări pe care nu-și aducea aminte să le fi urcat și se trezi în salonul unui han, care, evident, închiria camere călătorilor. Și aventurierilor.

O fâșie de pământ pornea din fața cârciumii, apoi terenul cobora brusc înspre mare. Sherlock fu nevoit să mijească ochii în fața soarelui orbitor. Matthew Arnatt stătea la o masă de-afară, hăpăind un mic dejun uriaș. Amyus Crowe ședea lângă el, fumând o pipă.

– ’Neața, îl salută Crowe prietenos. Ți-e foame?

– Aș mânca și un cal.

– Ai grijă să nu te audă Ginny că spui asta.

Profesorul îi făcu semn să se așeze pe un scaun.

– Stai jos. Mâncarea vine imediat.

Sherlock se așeză. Îl dureau mușchii, urechile încă îi țiuiau din cauza exploziei, iar ochii îi erau uscați și îl usturau. Se simțea diferit. Mai bătrân. Văzuse oameni murind, provocase moartea unor oameni și fusese drogat cu laudanum și torturat

cu un bici. Cum mai putea să se întoarcă la Școala pentru Băieți Deepdene?

– S-a lămurit totul până la urmă? întrebă el într-un final.

– Fratele tău a primit mesajul trimis de noi și a acționat imediat. Cred că o navă a Marinei Regale se îndreaptă chiar acum înspre fortul napoleonic, dar, din ce ai bâiguit tu noaptea trecută, nu cred că vor găsi altceva decât cenușă acolo. Și, chiar dacă guvernul britanic îl poate convinge pe cel francez să cerceteze castelul lui Maupertuis, cred că îl vor găsi pustiu. Sigur a plecat, cu tot cu servitori. Dar complotul lui s-a prăbușit ca un castel din cărți de joc într-o briză puternică, datorită ție și lui Matthew.

– N-ar fi funcționat niciodată, spuse Sherlock, amintindu-și de confruntarea dintre el, Virginia și baron. Nu în felul în care își dorea el.

– Poate că da. Poate că nu. Dar cred că ar fi murit oameni, și tu i-ai salvat. Poți fii mândru de asta. Și fratele tău îți va mulțumi când va ajunge.

– Mycroft vine aici?

– E deja în tren.

O femeie cu șorț ieși din cârciumă, aducând o farfurie care părea să fie încărcată cu toate alimentele pe care și le-ar dori cineva la micul dejun, plus câteva pe care Sherlock nici nu le recunoscu. Femeia zâmbi și îi puse farfuria în față.

– Înfulecă, îl îndemnă americanul. O meriți.

Sherlock ezită un moment. Totul în jurul lui părea atât de clar, și totuși ușor vag.

– Te simți bine? îl întrebă.

– Nu sunt sigur.

– Ai trecut prin multe. Ai fost lăsat inconștient și apoi drogat cu laudanum, ca să nu mai menționez cele câteva bătăi și o tură lungă de vâslit. Toate astea afectează organismul.

Laudanum. Își aminti de visele ciudate pe care le avusese cât stătuse drogat, în timp ce fusese dus în Franța. Simți o împunsătură de... Ce anume? Poate melancolie. Nostalgie. Oare nu... dor? Orice era acel sentiment, îl dădu la o parte. Auzise povești despre oameni care deveniseră dependenți de efectele produse de laudanum și nu avea nicio dorință să o ia pe acel drum. Chiar deloc.

– Ce face Virginia? întrebă el ca să schimbe subiectul.

– E supărată că a ratat toată distracția. Și îi e dor de calul ei, desigur. Vrea să arunce o privire prin oraș, dar i-am spus că nu are voie să meargă singură. Cred că se va bucura că te-ai trezit.

Sherlock privi în zare, spre mare.

– Nu-mi vine să cred că s-a terminat totul, murmură.

– Nu s-a terminat, spuse Crowe. Face parte din viața ta acum, și viața ta merge mai departe. Nu poți separa aceste evenimente ca o poveste cu început și sfârșit. Ești o persoană diferită acum din cauza lor, și asta înseamnă că povestea nu se va sfârși niciodată. Dar, ca profesor al tău, întrebarea mea este: Ce ai învățat din toate acestea?

Sherlock se gândi un minut.

– Am învățat, rosti în cele din urmă, că albinele sunt niște creaturi fascinante și, din păcate, neglijate. Cred că vreau să aflu mai multe despre ele. Poate chiar să încerc să schimb părerea oamenilor despre ele. Cred că le datorez asta, după ce am omorât atât de multe.

Apoi se uită la Matthew Arnatt.

– Dar tu, Matty? Ce ai învățat?

Matty ridică privirea din farfuria lui.

– Am învățat, zise el, că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, altfel ideile tale logice te vor duce la pieire.

– Te oferi tu pentru slujba asta? întrebă Amyus Crowe, cu ochii îngustați de un zâmbet.

– Habar n-am, răspunse Matty. Cum se plătește?

În timp ce Amyus râdea și Matty protesta că vorbea serios, Sherlock își îndreptase privirea în zare, către marea cea veșnică, și se întreba ce urma să se întâmple în viața sa. Simți că o luase pe un drum despre care nici nu știuse că exista. Ce se găsea la capătul lui?

Ceva se mișcă într-o parte a câmpului său vizual, atrăgându-i atenția. Se uită dincolo de cârciumă, acolo unde drumul se bifurca. Se apropia o trăsură, trasă de doi cai negri. Preț de o clipă, se gândi că sosise Mycroft și dădu să se ridice.

Apoi, cu un fior, văzu o față albă ca osul și niște ochi rozalii uitându-se urât la el prin sticla geamului, înainte ca o mână înmănușată să tragă ferm storul în timp ce trăsura trecea pe lângă ei; atunci știu că Amyus avea dreptate: lucrurile n-aveau să mai fie niciodată la fel. Baronul Maupertuis și membrii Ligii Paradol erau undeva acolo și nu aveau să stea cu mâinile în sân.

Iar asta însemna că nici el nu avea să stea degeaba.

O NOTĂ CU PRIVIRE LA BANI

Banii din Anglia de la 1860 nu erau aceiași cu banii pe care îi avem acum. În zilele noastre, se folosește sistemul decimal, care a fost introdus în 1971 și prin care o liră este egală cu o sută de cenți. În trecut, lira avea 240 de cenți, nu 100. În toată cartea am folosit termenii corespunzători aflați în uz atunci – bănuț, sovereign, șiling și așa mai departe. În caz că sunteți interesați, conversia este următoarea:

Un bănuț..... = 0,1 cenți
O jumătate de penny ..... = 0,2 cenți
Un penny ..... = 0,4 cenți
2 pence ..... = 0,8 cenți
3 pence ..... = 1,2 cenți
Un șiling (12 pence) ..... = 5 cenți
Jumătate de coroană ..... = 12,5 cenți
O coroană ..... = 25 cenți
Jumătate de sovereign..... = 50 cenți
Un sovereign..... = o liră (1 £)
O guinee (un sovereign..... = o liră și cinci cenți 1,05 £)
și un șiling)

POSTFAȚA AUTORULUI

Arthur Conan Doyle a scris cincizeci și șase de povestiri și patru romane despre Sherlock Holmes. Ele se mai găsesc în majoritatea librăriilor. Când a apărut prima oară, Sherlock avea cam treizeci și trei de ani și era deja un detectiv cu un set definit de obiceiuri și capacități. La ultima apariție, avea în jur de șaizeci de ani și se retrăsese pe coasta Sussexului, ca să crească albine. Da, albine.

Intenția mea, cu această carte pe care o citiți, dar și cu cele care vor urma, este să aflu cum a fost Sherlock înainte ca Arthur Conan Doyle să îl prezinte pentru prima dată publicului. Ce fel de adolescent a fost? La ce școală învăța și ce prieteni avea? Unde și când a căpătat abilitățile de care va da dovadă mai târziu în viață – o minte logică, boxul și scrima, dragostea pentru muzică și cântatul la vioară? Ce a studiat la universitate? Când a călătorit în străinătate (dacă a făcut-o vreodată)? Cine l-a speriat și pe cine a iubit, dacă a iubit cândva?

De-a lungul anilor, și alți scriitori au scris despre Sherlock Holmes, astfel încât este, probabil, cel mai celebru personaj de ficțiune din lume. Numărul poveștilor scrise despre Sherlock de alți autori îl depășește pe cel al scrierilor lui Arthur Conan Doyle. Totuși, oamenii se întorc mereu la poveștile lui Doyle. Motivul este faptul că el îl înțelegea pe Sherlock din interior

spre exterior, în timp ce majoritatea celorlalți scriitori pur și simplu au copiat exteriorul.

Arthur Conan Doyle a dat foarte puține informații despre anii de tinerețe ai lui Sherlock, și cei mai mulți scriitori au evitat și ei perioada respectivă. Știm foarte puține despre părinții lui și despre zona unde locuia. Știm că din partea mamei era descendent din artistul francez Vernet și că avea un frate pe nume Mycroft, care apare în câteva povestiri, dar cam atât. Asta mi-a dat libertatea să creez o istorie pentru Sherlock care stă în picioare, bazându-mă pe puținele indicii pe care Conan Doyle le-a strecurat, dar care duc inevitabil la bărbatul pe care Conan Doyle l-a descris. În această reconstituire, am avut norocul de a primi aprobarea celor două părți moștenitoare ale drepturilor de autor lăsate de Arthur Conan Doyle (care a murit în 1930), reprezentate cu succes de Jon Lellenberg din SUA și de Andrea Plunkett din Marea Britanie. Am fost, de asemenea, norocos să am un agent și un editor – Robert Kirby și, respectiv, Rebecca McNally – care mi-au înțeles în totalitate intențiile.

Unii scriitori au încercat să realizeze propriile biografii ale lui Sherlock Holmes, combinând dezvăluirile lui Doyle cu evenimente istorice reale. Aceste lucrări sunt în mod inevitabil greșite, incomplete și personale, dar mărturisesc că am o stimă tainică pentru cartea lui William Baring-Gould, *Sherlock Holmes – O biografie a primului detectiv particular din lume*, și am preluat câteva detalii (mai exact, date) din această lucrare reprezentativă.

Vă promit că vor mai urma și alte aventuri ale lui Sherlock Holmes, la școală și apoi la universitate, dar între timp vă recomand să căutați povestirile originale ale lui Arthur Conan

Doyle. Povestirile au fost strânse în cinci volume – *Aventurile lui Sherlock Holmes*, *Memoriile lui Sherlock Holmes*, *Întoarcerea lui Sherlock Holmes*, *Ultima plecăciune* și *Jurnalul lui Sherlock Holme*s. Romanele sunt *Un studiu stacojiu*, *Semnul celor patru*, *Câinele din Baskerville* și *Valea fricii*. Și, dacă vreți să aprofundați, ați putea foarte bine să căutați cele mai recente trei romane cu Holmes scrise de Nicholas Meyer – *Soluția de șapte la sută*, *Teroarea din West End* și *Dresorul de canari*, romanul lui Michael Hardwick, *Răzbunarea dulăului*, și romanul *Praf și umbre* de Lyndsay Faye. Și căutați și povestirile lui Michael Kurland, relatate din punctul de vedere al dușmanului de moarte al lui Sherlock Holmes, profesorul James Moriarty, care oferă o viziune alternativă și nouă asupra marelui detectiv – *Planul infernal*, *Moarte la lumina felinarului* și *Marele joc*.

Pe data viitoare, când Sherlock se va confrunta cu scârboasa Lipitoare Roșie...

TÂNĂRUL
SHERLOCK HOLMES
NORUL MORȚII